

டாக்டர் அப்துல்கலாமின்

இளைஞர்கள் காலம்

இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்!

எழுத்து : பொன்ராஜ்

1

ஒரு தலைவன் கிடைத்தால்...

தமிழகத்தின் அருமைமிகு மக்களே, வாசகர்களே, இளைஞர்களே, உங்களுடன் ஒவ்வொரு "நக்கீரன்" இதழிலும் நான் மனம் திறந்து உரையாடப் போகிறேன். என்றுமே எனக்கு மக்களை, குறிப்பாக இளைய சமுதாயத்தைச் சந்திப்பதில் மிகவும் விருப்பம் உண்டு. இதுவரை என் வாழ்நாளில் பல பள்ளிகளுக்குச் சென்று அன்றலர்ந்த மலர்களைப் போல் இருக்கும் குழந்தைகளைச் சந்தித்து அவர்களிடம் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், பல்வேறு தலைப்புகளில் உரையாற்றி இருக்கிறேன். கிட்டத்தட்ட 1 கோடி மாணவர்களை சந்தித்து அவர்களிடம் உரையாடி, அவர்கள் என்னுடன் சேர்ந்து உறுதிமொழி ஏற்றுள்ளார்கள்.

அப்போதெல்லாம் அவர்கள் என்னிடம் காட்டிய அன்பும், மரியாதையும், நேசமும் என்னால் எப்போதுமே மறக்க முடியாது. என்னையே புதுப்பித்துக் கொண்ட தருணங்கள் அவை. பள்ளிகளில் மட்டும் அல்லாது, கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள், விஞ்ஞான ஆய்வரங்கங்கள், கூட்டங்கள் என்று பல்வேறு சந்திப்பு மையங்களில் நான் கண்ட இளைய சமுதாயம் என்னுள்ளே எப்போதுமே பெருமிதத்தையும், மிகப் பெரிய நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறது. இந்த நாட்டின் மிகப்பெரிய வளம் மனித வளம். அதுவும் இளைய சமுதாயம் பெரும்பான்மையாக இருக்கக் கூடிய இந்த நாட்டின் மனித வளம் எனக்கு மிகப் பெரிய நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

கனல்விடும் இளைய நெஞ்சங்களே சக்தி வாய்ந்ததோர் ஆற்றல் வளம் என்பதை நான் உணர்கிறேன். அதையே தான் எல்லோரிடமும் சொல்லி வருகிறேன். 2020-ம் ஆண்டிலோ அல்லது அதற்கு முன்னாலே கூட, இந்தியா ஒரு வளர்ந்த நாடு ஆகும் என்பது என் கனவு மட்டுமல்ல, ஆதாரங்களைக் கொண்ட நம்பிக்கையும் கூட. இந்த நம்பிக்கைகள் எப்படி

ஏற்பட்டன என்கிற தாக்கங்கள் இளைய சமுதாயத்தைச் சென்றடைந்தால் எப்படி இருக்கும் என்று நான் எண்ணியதன் விளைவே, உங்களுடன் நான் உரையாடப் போகும் இந்தத் தொடர்.

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு மிக முக்கியமான ஒன்றாக நான் கருதுவது "கற்பனை திறன் வாய்ந்த லீடர்ஷிப்(ஈழங்ஹற்றண்ஸ்ங் கங்ஹக்ங்ழன்ட்ஸ்ல்) எனப்படும் தலைமைப் பண்புதான். சிறிய அளவில் இருந்து நாட்டின் மிக உயர் பதவிகள் வரை சிறந்த தலைவர்கள் கிடைத்து விட்டால், அந்த நாடு மிக வேகமாக முன்னேறி விடும் என்பது என்னுடைய ஆணித்தரமான கருத்து. எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் இதை நான் கண்கூடாகப் பார்த்திருக் கிறேன். நல்ல தலைவனும், நல்ல தலைமைப் பண்புகளும் சுபிட்சத்தைக் கொண்டு வரக்கூடிய ஆதார சக்திகள்.

இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக எத்தனையோ உதாரணங்களைச் சொல்லலாம்.

ராஷ்டிரபதி பவனில் இந்திய ஜனாதிபதியாக நான் பதவி வகித்துக் கொண்டிருந்த போது ஒரு நாள்..

தமிழ்நாட்டிலிருந்து சுமார் ஐம்பது கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தார்கள். அந்த எளிய மனிதர்களைக் காண எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இந்தியாவின் வட கிழக்கு மாநிலங்களில், மழைத் தண்ணீர் சேமிப்புத் திட்டம் எப்படி செயல்படுத்தப் படுகிறது என்பதை பார்வையிட்டு விட்டு அவர்கள் என்னைக் காண வந்திருந் தார்கள்.

அவர்களிடம் நான், எப்படி கிராமங்கள் தன்முனைச் செயல்பாட்டின் மூலம் தன்னிறைவு கிராமங்களாக மாற முடியும் என்பதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நான் பேசி முடித்ததும் ஒருவர் எழுந்தார். வேட்டி-சட்டையில் ஒரு கிராமத்து விவசாயியைப் போன்ற தோற்றம். அவர் பெயர் பன்னீர்செல்வம். கடலூர் மாவட்டம், கீரப்பாளையம் கிராமத்திலிருந்து வந்திருப்பதாகச் சொல்லித் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டவர், அவருடைய கிராமத்தில் உள்ள அத்தனை வீடுகளுக்கும், சுமார் 1125 வீடுகள், சுகாதாரத் தண்ணீர் வசதிகள் தன்முனைப்புடன், கிராம மக்களின் ஒத்துழைப்போடு நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார். நேரம் கிடைக்கும் போது தன் கிராமத்துக்கு வந்து அதைக் காணுமாறும் அவர் அன்போடு அழைப்பு விடுத்தார். தன்னிறைவு பெற்ற ஒரு தமிழகத்து கிராமத்தை உடனே காண எனக்கும் மிக விருப்பமாகவே இருந்தது. "கண்டிப்பாக வருவேன்" என்று அவரிடம் சொல்லி எல் லோருக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பினேன். மனதுக்குள் கீரப்பாளையம் கிராமமே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. எனது அலுவலர்களிடம் உதவியாளர்களிடம் சொல்லி சீக்கிரமே 'கீரப்பாளையம்' கிராமத்துக்குச் செல்லப் பயண ஏற்பாடு செய்யுமாறு சொன்னேன்.

அந்த நாளும் சீக்கிரமே வந்தது. 2004-ம் வருடம் ஆகஸ்டு மாதம் 27-ம் தேதி நான் கீரப்பாளையம் கிராமத்துக்குச் சென்றேன். என் வருகையை நம்ப முடியாத அந்த கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தலைவரும், மக்களும் பெரும் ஆரவாரத்துடன் என்னை அன்போடு வரவேற்றார்கள். என்னைச் சூழ்ந்து கொண்ட சுய உதவிக்குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள்... அவர்கள் தயாரிக்கும் பொருட்களின் கண்காட்சிக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். சுகாதாரம் சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களை மட்டுமின்றி உணவு, உடை, பாத்திரங்கள், ஆபரணங்கள், அலங்காரப் பொருட்கள் என்று வகை வகையாய் அவர்கள் செய்து வைத்திருந்த கைவினைப் பொருட்களின் அழகியலையும் தரத்தையும் கண்டு நான் வியந்து போனேன். இந்தப் பொருட்களைச் சுற்று வட்டார மாவட்டங்களில் விற்பதாகவும் அவர்கள் தெரிவித்தது எனக்கு மிகவும்

மனமகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அவர்களிடம் "பொருட்களை மதிப்புக்கூட்டி நல்ல விலைக்கு வெளிநாட்டிற்கும் ஏற்றுமதி செய்யுங்கள்' என்று கூறினேன். மாவட்ட ஆட்சியரிடம், அதற்கான வசதிகளையும் ஏற்பாடுகளையும் செய்யச் சொன்னேன்.

அவர்கள் என்னை அமரவைத்து இனிமையான கிராமத்துப் பாடல்களைப் பாடியபடி நடனம் ஆடினார்கள். அந்த நாட்டார் சங்கீதம் மிக இனிமையாக இருந்தது. கீரப்பாளையம் கிராமமே பல விதங்களில் தன்னிறைவைப் பெற்று சந்தோஷமாக இருந்தது. அந்த கிராம பஞ்சாயத்துத் தலைவர் பன்னீர் செல்வம் தொலைநோக்கு கொண்டவராய், அருமையான தலைமைப்பண்புகள் கொண்ட எளிய தலைவராக இருந்தார். ஒரு சிறப்பான தலைமையின் வழி காட்டுதலில் கிராமம் கம்பீர நடை போட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ணாரக் கண்டேன். அவருக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த பாராட் டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

இன்னொருவரைப் பற்றி யும் இங்கே நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். கடலூர் மாவட்டத் தின் ஆட்சியாளராக அப்போது பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த திரு. ககன் தீப் சிங் பேடிதான் அவர். சுற்று வட்ட கிராமங்களில் இருந்த பஞ்சாயத்துத் தலைவர் களையும், சுய உதவிக் குழுக் களையும் ஒருங்கிணைத்து கை தேர்ந்த முறையில் உற்சாகப் படுத்தி அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளை ஒரு தலைவருக்குரிய நற்பண்புகளுடன் செய்து கொண்டிருந்தார்.

தலைவர்களின் வழிகாட்டுதலி லும், மக்களின் உழைப்பிலும் பல கிராமங்களில் உள்ள குளங்கள் தூர் வாரப்பட்டு, நல்ல தண்ணீரை மக்களுக்கு வழங்கிக் கொண்டிருந்ததை நான் கண்டேன். கீரப் பாளையம் கிராமத்தில் 5347 பேர் வசித்தார்கள். அவர்களில் ஆண்கள் 3012 பேர், பெண்கள் 2335 பேர். அவர்கள் வசித்த அத்தனை வீடுகளுக்கும் குடிதண்ணீரும், சுகாதாரத்துக்கான தண்ணீரும் குறைவில்லாமல் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. இதைப் போலவே இந்தியாவின் ஒவ்வொரு கிராமமும் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்கிற ஆசை அப்போது என் மனதில் தோன்றியது. அப்போதுதான் காந்தி கண்ட கனவை நாம் நனவாக்க முடியும்.

ஏன், அது நடக்க முடியாத கனவா என்ன?

இந்த "கீரப்பாளையம்' என்கிற ஒரே ஒரு கிராமம் எனக்கு அந்த உண்மையை ஒரு ஒளிக்கதிர் போல உணர்த்தியது. இந்திய கிராம மக்கள் எல்லோருமே நல்ல மாற்றத்தை மனதார விரும்புகிறார்கள். அந்த மாற்றத்தின் கருவிகளாய் தாங்களும் உழைப்பதற்குத் தயாராகவே இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்குத் தேவை எல்லாம் ஒரு தலைவன். வழிகாட்ட ஒரு தலைமை. அந்த தலைவன் எங்கிருந்தோ வந்துதிப்பான் என்று இருக்கக்கூடாது. நம்மில் இருந்து, இளைய சமுதாயத்தில் இருந்து, நமது மண்ணில் இருந்து தலைவர்கள் தோன்ற வேண்டும்.

இந்த 21-ம் நூற்றாண்டில், உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற் பட்டு அறிவார்ந்த சமுதாயத்திற்கு மக்களை இட்டுச்செல்லும் கூடமாக பள்ளிகள் இருக்க வேண்டும், அதற்கேற்றார் போல் பெற்றோர்கள் விளங்க வேண்டும், குழந்தைகளை வழிநடத்த வேண்டும், அவர்களுக்கு நாம் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கவேண்டும், அந்த மாற்றத்திற்கு மக்கள் தயாராக வேண்டும்.

அறிவுசார்ந்த சமுதாயம் உருவாக தலைவர்கள், கல்வியாளர்கள், பத்திரிகை மற்றும் டி.வி.

ஊடகங்கள், மற்றும் சினிமா, நகைச்சுவை மூலம், நல்ல கருத்துக்கள் அனைத்து தரப்புக்கும் சென்று சேரவேண்டும். அந்த சூழ்நிலையை நமது நாட்டில் தோற்றுவிக்க வேண்டியது அனைவரது கடமையாகும். அந்த மாற்றத்திற்கு நாம் தயாராக வேண்டும். அந்த மாற்றம் மட்டும் சரியாக ஏற்பட்டுவிட்டால் இங்கே மகத்தான மறுமலர்ச்சி ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

இனைய
தலைமுறைக்கான
தன்னம்பிக்கைத்
தொடர்!

2

**வருகிறது
மௌனப்புரட்சி!**

டாக்டர் அப்துல்கலாமின்

**இளைஞர்கள்
காலம்**

எழுத்து : பொன்ராஜ்

கடலூர்மாவட்டச் சுற்றுப் பயணத்தின் போதே நான் சிதம்பரம் நகருக்கும் சென் றேன்.அங்கே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் Pioneering Spirit: The LearningCentre (செலுத்தும் சக்தியும், கற்றுக் கொள்ளும் மையமும்)' என்கிற தலைப்பில் உரையாற்ற நான் சென்றேன். பல்கலைக்கழகங்கள் எப்போதுமே என்விருப்பத்துக்கு உரியவை. கல்விக்கண் களைத் திறந்த மாணவர்களை அடுத்தகட்டத்துக்கு எடுத்துச் செல்லும் ஏணிப்படிகள்தான் பல்கலைக்கழகங் கள்.அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தோற்றமும் எழிலும் என்னை உவகை கொள்ள வைத்தன.

அங்கிருந்தமாணவர்களும் உற்சாக அலை புரண் டோட பெரும் திரளாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.என்னுரை யை முடித்து விட்டு கிளம்பிய என்னை அந்த இளைஞர் மாணவர் படைசுற்றிக் கொண்டது. அவர் களின் அன்பில் நான் திணறிப் போனேன். அவர்கள்என்னிடம் ஒரு கோரிக்கையை வைத்தனர். ""கலாம் சார், நீங்கள் எப்போதுமாணவர்களைச் சந்திக்கப் போனா லும் அவர்களிடம் ஒரு உறுதி மொழியைச் சொல்லி,அவர்களையும் அதைச் சொல்ல வைப்பீர்கள். ஏன் எங்களுக்கு சொல்லவில்லை.இப்போது எங்களுக்கும் அதை நீங்கள் சொல்ல வேண்டும். உங்கள் வார்த்தைகளைக்கேட்டு நாங்களும் அதைப் பின்பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்"" என்று அன்புக்கட்டளை இட்டார்கள்.

அவர்களின்உந்துதல் சக்தியையும் விருப்பத் தையும் கண்டு நான் அகமகிழ்ந்தேன். உடனேமறுபடி மேடைக்குச் சென்று மாணவர்களுக்கான 10 உறுதி மொழியை அவர்களுக்குசொன்னேன். அரங்கத்தின் உள்ளே இருந்த ஆயிரம் மாணவர் களும், அரங்கத்துக்குவெளியே இருந்த ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து அந்த

உறுதிமொழியை பெரும் சத்தத்துடன் திருப்பிச் சொன்னது இடி முழக்கமாய் இருந்தது. அந்த முழக்க அலையை, இந்தியாவின் குரலை அலைகடல் களையும் தாண்டி உலகத்துக்கு அறிவித்தது போல் எனக்குத் தோன்றியது. உணர்ச்சி வயப்பட்டு உறுதி மொழியைச் சொன்ன பல மாணவர்களின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அந்த கண்ணீர் எனக்கு ஒரு நம்பிக்கையின் ஒளியை ஏற்படுத்தியது.

இளைய சமுதாயத்தின் அந்த மிகப் பெரும் குரலோசை எனக்கு மீண்டும் உண்மையை உணர்த்தியது. இளைய சமுதாயம் மிகவும் எழுச்சியுடன் இருக்கிறது. நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்காக அவர்கள் எல்லா வேறு பாடுகளையும் கடந்து ஒற்றுமையுடன் குரல் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்தக் காட்சியை இந்தியா முழுவதிலும் உள்ள எத்தனை எத்தனையோ கல்லூரிகளில், பல்கலைக்கழகங்களில் நான் காண்கிறேன். ஒட்டு மொத்த இந்தியாவிலும் ஏற்பட்டு வரும் ஒரு மௌனப் புரட்சியை இது காட்டுகிறது.

மனமகிழ்வுடன் அவர்களிடமிருந்து நான் விடைபெற்றேன்.

அங்கிருந்து நான் அடுத்துப் பயணப்பட்டது என் சொந்த ஊரான இராமேஸ்வரத்துக்கு- மறக்க முடியாத பயணம் அது..

ஜூலை 25, 2002 ல் நான் ஜனாதிபதியாக பதவி ஏற்ற பிறகு, முதல் முதலாக என் சொந்த ஊருக்குச் செல்லும் பயணம்..

எந்த அலுவல் இருந்தாலும் ஆண்டுக்கு ஒரு முறையாவது நான் ராமேஸ்வரத்துக்குச் சென்று விடுவது வழக்கம். ஆனால் இப்போது இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு தான் வருகிறேன். என்

சொந்த ஊரில்தான், என் சொந்த மக்களிடம்தான் எப்படிப்பட்ட எதிர்பார்ப்பு!

மண்டபம்காம்ப் பகுதியில் நான் ஹெலி காப்டரில் இறங்கியபோது அந்தச் சத்தத்தையும் மீறி அங்கே கூடி நின்ற ஆயிரக்கணக்கான இராமேஸ்வரம் பகுதி மக்கள் கரவொலி எழுப்பி வாழ்த்து சொன்ன போது என் மெய் சிலிர்த்தது.

அவர்கள்ஒவ்வொருவரிடமும் இதயபூர்வ மான அன்பையும், நம்மூர்க்காரர் என்கிறபாசத்தையும் கண்டேன். அங்கிருந்து காரில் சாலைகளில் பயணம் செய்த போது,அந்த ஊரின் மணமும் காட்சிகளும் என் சிறு வயது ஞாபகங்களைக் கிளறி விட்டன.

இதோ இங்கேதான் நான் பிறந்தேன். இங்கேதான் படித்தேன். படிக்கும் போதே, பகுதி நேர வேலையாக செய்தித்தாள் களை விற்பேன்..

இந்தப் பகுதியையே உலுக்கி எடுத்து, தனுஷ் கோடித் தீவையே அழித்து துவம்சம் செய்த பயங்கரப் புயலைப் பார்த்தேன்..

இராமேஸ்வரத்தின்இமாமாக இருந்த என் தந்தையும், இராமநாத சுவாமி கோயிலின் குருக்களான ஷிரிபக்சி லக்ஷ்மண சாஸ்திரிகளும், மேன்மைமிகு பாதிரி போடலும் ஒன்றாக அமர்ந்துஇந்தத் தீவின் பிரச்னைகளை ஒற்றுமையோடு பேசி, அலசி தீர்வுகளைக் கண்டஅற்புதக்காட்சியை இங்கேதான் என் சிறு வயதில் பார்த்தேன்..

இதோஇந்தத் தீவுக்கருகில் இருக்கும் இராமநாத புரத்தில்தான், 1947-ம் வருடம்ஆகஸ்ட் மாதம் 15-ம் தேதி, இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் திரு ஜவஹர்லால் நேருஅவர் கள், நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்று விட்டதாக அறிவித்ததை ரேடியோவில்கேட்டுப் பரவசமடைந்தேன்..

இதோஇந்த இராமேஸ்வரத்தில்தான் என்னுடைய பள்ளி ஆசிரியர் சுப்ரமணிய ஐயர், என்மனதில், வாழ்க்கையில் மேலே மேலே உயர வேண்டும் என்கிற லட்சிய விதையைவிதைத்தார்..அந்த விதைதானே என்னை பறப்பதற்கு ஏதுவான விமானவியல் தொழில்நுட்பத்தை படித்து, அது சம்பந்தமான வேலையில் என்னை ஈடுபடுத்த வைத்து,ராக் கெட் இஞ்சினியராக என்னை உயர்த்தியது மற்றும் படிப்படியாக என்னைஉயர்த்தியது..

இதைப் போன்ற கலவையான எண்ணங்களுடன், நெகிழ்ச்சிமிக்க நினைவுகளுடன் காரில் நான் பயணம் செய்தவாறு இருந்தேன்..

என்வீட்டை அடைந்த போது நான் அடைந்த ஆனந்தத்துக்கு அளவே இல்லை. "கலாமின்இல்லம்" என்கிற பெயர்ப்பலகை அங்கே பொறித்திருந்தது. ஊர்மக்கள், என்சகோதரர் மற்றும் குடும்பத்தினர் என்னை அன்புடன் வரவேற்றார்கள். வீட்டுவாசலில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து அவர்களுடன் பழைய நினைவுகளைப்பகிர்ந்து கொண்டேன். பிறகு மொய்தீன் ஆண்டவர் பள்ளி வாசலுக்குச் சென்றுபிரார்த்தனை செய்தேன்..இந்த ஒவ்வொரு சம்பவமும் என் இளம்பிராயத்துநினைவுகளை இன்பமாய் நினைவூட்டிக் கொண்டே இருந்தன.

இதேபள்ளிவாசலில்தான் சிறுவயதில் என் அப்பாவுடன் சென்று பிரார்த்தனை தொழுகைசெய்வேன். அப்பாவும் அம்மா வும்தான் எனக்குக் குரான் படித்துச் சொல்லித்தந்தார்கள். பள்ளிவாசலில் தொழுதபோது, அந்தக் காட்சிகள்தான் என்ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அதிகாலை யில் எழுந்தது முதல் நாள்தோறும் ஐந்து வேளைநமாஸ் செய்வோம்.

இப்போதுநான் பிரார்த்தனை செய்தபோது என் மனநிலை வேறு மாதிரி யாக இருந்தது, மிகுந்தமனதிருப்தி இப்போது நிலவியது, அல்லாவுக்கு நன்றி சொல்லும் விதமாக இப்போதுஎன்

பிரார்த்தனை நிகழ்ந்தது. இந்திய நாடும், இந்த உலகமும், இந்தஇராமேஸ்வரத் தீவு மக்களும் எல்லா நன்மைகளும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழவேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை நான் உள்ளம் உருக வேண்டினேன்..

பள்ளிவாசலைவிட்டு வெளியே வந்த போது சில சிறுவர்கள் பள்ளிச்சீருடை அணிந்து சாலையில்நடந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அதே போன்றதொரு சீருடை அணிந்து நானும்அப் போது பள்ளிக்குச் சென்ற காட்சி ஒரு சித்திரமாய் என் மனதில் ஓடியது.அந்த நாட்களில் நான் ஒரு தலைவனைக் கண்டேன். அவருடைய உதடுகளில் இருந்துவந்து விழுந்த ஒவ்வொரு வார்த்தைக்காகவும் நான் தவமிருந்தேன்..அவரை நேரில்காண மாட்டோமா என்று ஏங்கினேன்..நான் மட்டுமல்ல, இந்தத் தமிழ்நாடே ஏங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவருடைய தேன் தமிழுக்கு மயங்கிக் கிடந்தது.

அந்நாட்களில், அவரைப் பெரும் முயற்சிக்குப் பிறகு எங்கள் பள்ளி விழாவுக்கே அழைத்து வந்து சாதனை புரிந்தோம் நாங்கள்..

அந்தப் பெரும் தலைவன்.. தன்னிக ரில்லாத மேதை..

யார் தெரியுமா?

அது 1950 வருடங்களில் நிகழ்ந்த சம்பவம்...

தமிழ்நாடுமுழுவதும் சூறாவளியாகப் பயணம் செய்து மக்களைத் தன்னுடைய சாதுர்யமான பேச்சினால் கவர்ந்து கொண்டிருந்தார் அண்ணா. அவருடைய எரிதழலும், தென்றல் காற்றும் கலந்த அறிவார்ந்த பேச்சு மக்களிடையே ஒரு பெரிய எழுச்சியையே ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இராமநாதபுரம் ஸ்வார்ட்ஸ் பள்ளி மாணவர்களாகிய நாங்களும் மகுடிக்கு அடங்கிய பாம்பு போல் அந்த வசீகரப் பேச்சில் கட்டுண்டு கிடந்தோம்.

அவரை எப்படியாவது எங்களுடைய பள்ளி விழாவுக்கு அழைத்து வந்து பேச வைக்க வேண்டும் என்கிற ஆசை தணியாத தாகமாய் மாறியது. ஒருநாள் நானும் சக மாணவர்கள் சிலரும் சென்னைக்கு ரயில் ஏறி விட்டோம். அறிஞர் அண்ணாவின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து அவரைச் சந்தித்தும் விட்டோம். மிக எளிமையான வீட்டில், ரொம்ப சிம்பிளாக இருந்த அந்த மாபெரும் தலைவரை முதல் முதலாகப் பார்த்த போது எனக்கு வியப்பில் மூச்சடைத்தது. இவரா மேடைகளில் புயல் கிளப்பும் பேச்சுக்களை அனல் பறக்க விடுபவர் என்கிற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் அந்த கரகரப்பான மயக்கும் குரல் அருகில் ஒலித்ததை நான் நம்ப முடியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கைலி, கை வைத்த பனியன் மற்றும் ஷேவ் செய் யாத முகத்துடன் இருந்த அண்ணா, "இப்போதைக்கு என்னால் அங்கே வர முடி யாது" என்று சொன்னதும் எங்களுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஆனாலும் நாங்கள் விடாப்பிடியாக "நாங்கள் கண்டிப்பாக வந்தே ஆக வேண்டும்" என்று பிடிவாதம் பிடித்தோம். மெலிதாகப் புன்னகை புரிந்த அவர் "சரி, திருவையாருக்குச் சுற்றுப் பயணம் வரும்போது உங்கள் பள்ளிக்கு அவசியம் வருகிறேன்" என்று உறுதி மொழி அளித்து எங்களை அனுப்பி வைத்தார். நாங்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

திரும்பும் வழி எங்கும் அண்ணா எங்கள் பள்ளிக்கு வந்து பேசுவது போன்ற கனவுகளே வந்து கொண்டிருந்தன. இங்கே சிக்கல் ஒன்று இருந்தது. நாங்கள் சென்னைக்குக் கிளம்பி வந்து அண்ணா அவர்களைப் பார்த்ததோ, அவர் எங்கள் பள்ளிக்கு வர ஒப்புக் கொண்ட தோ எங்கள் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியருக்குத் தெரியாது. அன்றிருந்த திராவிட இயக்க அரசியல் பற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கருத்து இருந்தது. தலைமை ஆசிரியருக்குத் தெரிந்தால் திட்டுவார் என்று பயந்து அவரிடம் இந்த விஷயத்தை மறைத்து விட்டோம்.

அண்ணாவிடமிருந்து ஒருநாள் "நான் இந்த தேதியில் பள்ளிக்கு வருகிறேன்" என்கிற தகவல் வந்ததும் நாங்கள் புளகாங்கிதம் அடைந்தோம். இனிமேலும் தலைமை ஆசிரியரிடம் மறைக்க முடியாது என்கிற சூழ்நிலை யில் அவரிடம் தயங்கித் தயங்கி விஷயத்தைப் போட்டு உடைத்தோம். கடுங்கோபம் கொண்ட அவர் தன்னிடம் கேட் காமல் எப்படி அவரை அழைக்கலாம் என்று கேட்டு ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும் குதித்தார். அவரை மெல்ல மெல்ல ஆசுவாசப் படுத்தினோம். கடைசியில் ஒப்புக்கொண்டார்.

அண்ணாவை வரவேற்பதற்கான கோலாகலமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தோம். இராமநாதபுரம் மாவட்டமே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. அண்ணாவும் எங்கள் பள்ளிக்கு வருகை தந்தார். அருமையான உரையை நிகழ்த்தினார். மேடைப் பேச்சில் அவருடைய அணுகு முறை மிகவும் வித்தியாசமானது. அன்று எங்கள் பள்ளி மேடையில் ஏறிய அவர் மாணவர்களாகிய எங்களைப் பார்த்து ""நான் எந்த தலைப்பில் பேச வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்..அதில் பேசுகிறேன்.." என்றார். ஒரு கணம் நாங்கள் திகைத்துப் போனோம். எங்களுக்குள் அவசர அவசரமாகப் பேசி முடிவெடுத்து "நதிகள்" என்கிற தலைப்பில் பேசுமாறு வேண்டினோம்.

மடை திறந்த வெள்ளம் போல் அந்தத் தலைப்பில் பேச ஆரம்பித்தார் அறிஞர் அண்ணா. மனித வரலாற்றில் ஐயாயிரம் வருடங்களுக்கும் மேலாக நதிகள் எப்படி மனித நாகரிகத்தை மேம்படுத்தின என்பதில் ஆரம்பித்து, இந்திய நாகரீக வளர்ச்சியில் நதிகளின் பங்கு, மற்றும் மேற்கு நாடுகளான சுவிட்சர்லாந்து, ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலியவற்றில் நதி நீர் எவ்வளவு அற்புதமாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது என்பது வரை சுமார் ஒன்றரை மணி நேரம் தேனருவி போன்ற பேச்சை அளித்தார். நாங்கள் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். நதிகளின் முக்கியத் துவம் பற்றி அப்போது அவர் பேசிய பேச்சு என் மனதில் பசு மரத்தாணி போல் பதிந்தது. இன் னைக்கும் நான் பேசும் பல கூட்டங்களிலும், எழுதும் கட்டுரைகளிலும் நதி நீர் இணைப்பின் முக்கியத்துவம் பற்றிச் சொல்வதற்கு அந்தப் பேச்சு ஒரு ஆரம்ப விதை என்றே சொல்லலாம்.

ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் அந்த தீர்க்கதரிசி பேசியது இன்று நிறைவேறக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை மெதுவாகக் கனிந்து வருகிறது. தீர்க்கதரிசிகள் பலரின் கனவுகள் பலிக்கும்போது அவர்கள் இருப்ப தில்லை என்பது வரலாற்றில் சோகமான நடப்பு.

நமது நாட்டில் ஆண்டுதோறும் 1500 BMC நதிநீர் வெள்ளத்தினால் கடலுக்குள் போய் சேருகிறது. அதில் 300 BMC நீரை நாம் உபயோகித்தாலே, நாடு வளம் பெற்று நலம் பெறும். அந்த 300 BMC நீரை எப்படி நாட்டுக்குள் திருப்பி விடுவது என்பதைப் பற்றி நாம் யோசித்து செயல்பட வேண்டிய கட்டத்தில் இருக்கிறோம். நதிநீர் இணைப்பு என் பது இன்று பேச்சளவில் ஒரு கருத்துருவாக்க மாக இருந்தாலும் மிக விரை வில் காலத்தின் கட்டாயத்தினால் அது நனவாகி விடும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. ஆனால், பல பேர் முடியாது, முடியாது என்பதை தாரக மந்திரமாக வைத்துள் ளார்கள்.

கரிகாலன் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் தமிழ்நாட்டில் கல்லணை கிடையாது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்க முடியாது என்று காந்தியடிகளும், சுதந்திர போராட்ட வீரர்களும் நினைத் திருந்தால், நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத் திருக்காது. சி.சுப்பிரமணியமும், எம். எஸ். சுவாமிநாதனும் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் இந்தியா உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு அடைந்து இருக்காது. வர்கீஸ் கொரியன் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் இந்தியா வெண்மை புரட்சியில் வெற்றி அடைந்து இருக்காது. விக்ரம் சாராபாய் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் இன்று செயற்கைக்கோளை இந்தியா ஏவியிருக்க முடியாது.

முடியாது என்ற நோய் நம்மிடம் பல பேரிடம் அதிகமாக உள்ளது. முடியும் என்று நம்பும் மனிதனால்தான் வரலாறு படைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எனவே நண்பர்களே, முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட 54 கோடி இளைஞர்கள்தான், இந்திய நதிகளை இணைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட இளைஞர்கள்தான் அனுபவத் தின் துணை கொண்டு வெற்றியை காண வேண்டும். நதிகளை இணைக்க வேண்டும் என்றால் என்ன வேண்டும்... "முடியும்" என்ற நம்பிக்கை முதலில் ஒவ்வொரு இந்தியனுக்கும் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு இந்தியனின் மேம்பாட்டுக்காக, மாநிலங்கள் பெருந்தன்மையுடனும், பரந்த மனப்பான்மையுடனும் நதிநீர் இணைப்புக்காக ஒன்றுபட வேண் டும் என்பதுதான் என் அவா. இதற்குத் தேவை கூட்டு மனப் பான்மை (ன்ய்ணற்ற் ர்ச் ம்ண்ய்க்ள்). எல்லா மனங்களும் இந்த விஷயத்தில் ஒன்றுபட வேண்டும். இந்த கூட்டு மனப்பான்மையை அந்த நாள் முதல் இந்நாள் வரை நான் இராமநாத புரத்து மக்களிடம் பார்க்கிறேன். பொதுப் பிரச்சனையில் அவர்கள் எப்போதும் ஒன்றுபட்டே முடிவெடுப் பார்கள்.

ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றதும் நான் மேற் கொண்ட என்னுடைய முதல் சொந்த ஊர்ப்பயணம் மறக்க முடியாத ஒன்றாக இருந்தது. என்னைக் காண மக்கள் அலை அலையாக வந்து கொண்டே இருந்தார்கள். அவர்களிடம்தான் எத்தனை கதைகள்! எத்தனை சோகங்கள்! எத்தனை போராட்டங்கள்! எத்தனை வெற்றிகள்!

அவர்களுடைய கோரிக்கைகளில் ஒன்று இராமநாதபுரம் அரசு மருத்துவமனையில் ஒரு அறுவை சிகிச்சை தியேட்டர் வேண்டும் என்பது. கொச்சியில் இருந்த மாதா அமிர்தா மருத்துவ அறிவியல் கழகத்திடம் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு நான் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தேன். நானும் ஒரு நிதியை அதற்காக ஒதுக்கியிருந்தேன். அவர்களும் மனம் உவந்து அப்பணிகளை மேற்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த மருத்துவமனை ஆபரேஷன் தியேட்டர் திறப்பு விழா எனக்கு மிக மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. சில வருடங்களுக்கு முன்னால் இதே இராமநாதபுரம் மாவட்டத்துக்கு நான் வருகை தந்த போதும் எண்ணற்ற இளைய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களைக் கண்டேன். அவர்களிடம்

இந்தியா முன்னேறிய நாடாக மாற வேண்டும் என்கிற கனவு கொழுந்து விட்டு எரிந்து
கொண்டிருந்தது.

நம்முடைய பக்கத்து நாடுகள் சிலவற்றில் மனித உரிமைகள் நசுக்கப்படுவதை நாம்
காண்கிறோம், அந்த நாடுகள் இராமநாதபுரம் மாவட்ட மக்களிடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது
நிறைய உள்ளது.

இராமநாதபுரம்மாவட்ட மக்கள் வரலாற்றில் எத்தனையோ இன்னல்களை கண்டிருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடியிருக்கிறார்கள். இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்துவ மதங்களைச் சார்ந்த மக்களாக அவர்கள் இருந்தாலும் பொதுப் பிரச்னை என்று வரும்போது அவர்கள் அமைதியாக ஒன்றுபடுவார்கள். பலநூறு ஆண்டுகளாக இராமநாதபுரத்திலும் இராமேஸ்வரம் தீவிலும் அமைதியும் சகோ தரத்துவமும் நீடிப்பதற்கான ரகசியம் அதுதான். மனிதர்களைச் சமமாகக் கருதவும், சகோதரத்துவத்தை பேணுவதைப் பற்றியும் நம்முடைய அண்டை நாடுகள் இந்த மக்களிடமிருந்து பாடம் கற்கலாம்.

இந்தியாவின் கடைக்கோடித் தீவான இராமேஸ்வரத்தில் தொடங்கும் இந்த வேறுபாடுகளைக் களைந்த ஒற்றுமை உணர்வு நம் தேசமெங்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத இழைகளாகப் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது. வளர்ந்து வரும் நாடுகள் சுபிட்சத்தையும் சமாதானத்தையும் காண வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஒரே வழி, பல்வேறு இனம், மொழி, மதங்கள், கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட தன் மக்களைச் சமமாக நடத்துவதுதான். அவர்களுக்குத் தேவையான வேலை வாய்ப்பு, அடிப்படைத் தேவைகள், சமூக பாதுகாப்பு, மருத்துவ ஆரோக்கிய வசதிகள், சமச்சீர் கல்வி, மனித ஜனநாயக உரிமைகள் போன்றவற்றை சமமாகப் பிரித்து அளிப்பதன் மூலம் மட்டுமே நாடு மேன்மையை அடைய முடியும் என்று நான் தீர்மானமாக நம்புகிறேன்.

அந்த இலட்சிய கட்டத்தை ஒவ்வொரு நாடும் அடைய லட்சியத் தலைவர்கள் தேவை. தங்கள் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாகக் கரு தும் மேன்மையான கொள்கை கொண்டவராக அந்தத் தலைவர்கள் இருக்க வேண்டும்.

உலகிலும் நம் அண்டைநாடுகளிலும் நடந்து வரும் பல நிகழ்வுகளைக் காணும்போது மனித சமுதாயம் மிக நீண்ட தூரம் பயணிக்க வேண்டியிருப்பதை பெருமூச்சுடன் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஒரு தனிமனிதனை விட நாடு முக்கியம், ஒரு நாட்டை விட உலக அமைதி முக்கியம். இந்த உலக அமைதியை எட்டுவதற்கு உலக நாடுகளின் தலைவர்கள், ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் உயர வேண்டும். ஒருமித்த கருத்துணர்வை அவர்கள் எட்ட வேண்டும். ஒவ்வொரு முறை என் சொந்த ஊருக்குச் சென்று அம்மக்களைக் காணும் போதெல்லாம் இந்த உணர்வே எனக்கு

ஏற்படுகிறது.

அந்த விஷயத் தைப் பொறுத்தவரை, இராமநாதபுரத்து மக்கள் உலகுக்கே வழிகாட்டியாக இருக்கிறார்கள் என்பதை என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். சொந்த ஊர் என்கிற பாசத்துக்காக இதைச் சொல்லவில்லை. இது வரலாற்றில் மறுக்க முடியாத உண்மையும் கூட.

என்னால் மறக்கவே முடியாத, என்றைக்கும் என் நினைவுகளை பாதிக்கும் பயணம் கும்பகோணம் பயணம்தான். கொடுந்தீ விபத்து 96 பள்ளிக்குழந்தைகளை பலிகொண்ட அந்த கோரச் சம்பவத்தை அடுத்து, சம்பந்தப்பட்ட பெற்றோரைச் சந்திக்க நான் அங்கே சென்றிருந்தேன். மாவட்ட ஆட்சியாளர் திரு. ராதா கிருஷ்ணன் அந்தச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். மனம் கனக்க அந்தத் துயர பூமிக்குப் பயணம் செய்தேன்.

குழந்தைகளை இந்த பெற்றோர்களுடன் கணம்

தங்களின் உயிருக்குயிரான பச்சிளம் குழந்தைகளை தீயின் செந்நாக்குகளுக்கு பலி கொடுத்த அந்தப் பெற்றோர்களின் துயரம் சொல்லில் விளங்காதது. அவர்களின் எதிரே நான் ஸ்தம்பித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தேன். என்ன வார்த்தைகள் சொல்லி அவர்களைத் தேற்றுவது! என்ன கொடுத்தாலும் அவர்கள் இழந்ததுக்கு ஒப்பாகுமா? அந்த மழலைச் செல்வங்கள் திரும்பி வரவா போகிறார்கள் போன்ற எண்ணங்கள் என்னை அலைக்கழித்தன.

யாரும் ஏதும் பேச முடியாத சில நிமிடங்கள் மனசாட்சியை உலுக்கும் மௌனத்தில் கழிந்தன. அவர்களின் கண்ணீர் வழிந்தபடி இருந்தது.

அவர்களைத் தேற்றும் பொருட்டு ஒவ்வொருவராகச் சந்தித்துப் பேச ஆரம்பித்தேன். அவர்கள் தங்கள் துயரை நடுங்கும் வார்த்தைகளில் மெதுவாகக் கொட்ட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களிடம் கோபம் இருந்தது. வலி இருந்தது. ஆனாலும் ஒருமித்த குரலில் அவர்கள் சொன்ன ஒரு விஷயம் என்னை உலுக்கி எடுத்தது.

"எங்கள் குழந்தைகளுக்கு நேர்ந்த கொடுமை வேறு யாருக்கும் ஏற்படக்கூடாது..ஐயா, இதை மட்டும் நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்..வேறு யாருக்கும் இந்தக் கொடுமை நடக்கக் கூடாது.."

-என்ன வார்த்தைகள் பார்த்தீர்களா? ஆழ்ந்த சோகத்திலும் வெறுப்புணர்ச்சியிலும் கூட அவர்களின் வார்த்தையில் வெளிப்பட்ட மனிதநேயமும் சகமனிதர்கள் மீது கொண்ட அக்கறையும் என்னை உணர்ச்சிப் பெருக்கில் கலங்க வைத்தன. இதுதானே நம் பாரம்பரிய நாகரீகத்தின் மேன்மையான பண்பு. தங்கள் சோகத்தையும் மீறி இது மற்றவர்களுக்கு நடந்து விடக்கூடாது என்று எண்ணுவது எத்தனை உயர்ந்த பண்பு.

இதுவல்லவோ மனிதநேயம்! இதுதானே சகமனிதன் மீது காட்டும் நிஜமான அன்பு!

அந்த வார்த்தைகள் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தன. ஆம்! இதைப் போன்ற கொடுத்துயரம் வேறு யாருக்கும் நடந்து விடவே கூடாது. நடக்க விடக்கூடாது.

அரசாங்கத்துக்கு இதைப் போன்ற கொடுமை மறுபடி நடந்துவிடாதபடிக்கு நடவடிக்கை எடுக்குமாறு பரிந்துரைத்தேன். எத்தனையோ மேடைகளில் இதைப்பற்றிப் பேசி , விழிப்புணர்வுடன் இருக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டேன்.

அப்போது என் மனதில் தோன்றிய எண்ணம் இதுதான். அதன் விளைவாக என் ஆழ் மனதில் தோன்றிய கவிதையை தீவிபத்தில் இறந்த அந்த குழந்தைகளின் நினைவாக சமர்ப்பித்தேன்.

ஓ இளம் தளிர்களே, அன்புக்குரிய இளம் தளிர்களே!
உங்களின் பெற்றோர்கள் பெருமைக்குரிய கனவுகளை
உங்களுக்காக வைத்திருந்தார்கள்!
உங்களின் சொந்தக் கனவுகளும்
உங்களுக்குள்ளே அமிழ்ந்திருந்தன!

ஆனால் அக்னி உங்களையும்
அந்தக் கனவுகளையும் அழித்தது..
கடவுளின் தெய்வீகமான இடத்துக்கு
உங்களை அழைத்துச் சென்றது!

எப்போதும் மறைந்து போன பெற்றோர்களைப் பிள்ளைகள் புதைப்பார்கள்!
ஆனால் கும்பகோணம் அந்தக் கொடுங் காட்சியைக் கண்டது..
அழும் பெற்றோர்கள் தங்கள் துளிர்களைப் புதைக்கும் காட்சி அது..

ஓ கடவுளே..அந்தச் சின்னஞ்சிறு தளிர்களிடம் கருணை காட்டுங்கள்..
உங்கள் அன்புக்குரிய புனித இடத்தில் அவர்களை வைத்திருங்கள்..
சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் பெற்றோர்களுக்கு ஆறுதலைக் கொடுங்கள்..
இந்த வெறுமையிலிருந்து விடுபட மனபலத்தைக் கொடுங்கள்..

உங்கள் கனிவும் கருணையும் எல்லா உயிர்களையும் காப்பாற்றட்டும்..

வலிகள் மறந்து அவர்கள் கண்ணீர் துடைக்கப்பட்டட்டும்..

ஓ கடவுளே அந்தச் சின்னஞ்சிறு தளிர்களிடம் கருணை காட்டுங்கள்!

இதைப்போன்ற எத்தனை யோ பேரழிவுகளுக்கான தீர்வு களை நாம், எண்ணற்ற உயிர் களைத் தியாகம் செய்துதானே இனம் காண்கிறோம். இதைப் போன்ற பிரச்னைகளை வரும்முன் காப்பதற்கான தீர்க்க தரிசனத் தையும், செயல்படும் துணியையும் நம்முடைய தலைவர்களுக்கும், அதை செயல்படுத்தும் அதிகாரி களுக்கும் தருமாறு கடவுளை நான் அப்போது வேண்டிக்கொண் டேன்.

இதைப்போலவே மற்றொரு பேரழிவு நிகழ்வும் என்னை உலுக்கி எடுத்தது. அதுவும் பல் வேறு உயிர்களை விழுங்கிய பயங்கர நிகழ்வுதான்.

2004-ம் வருடம், டிசம்பர் மாதம் 24-ம் தேதி காலை.

நான் ராஷ்டிரபதி பவனில் உள்ள மொகல் தோட்டத்தில் நடைப்பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தேன்.

என்னுடைய உதவியாளர் பொன்ராஜ் ஓடி வந்தார்.தொலைபேசியில் வந்த தகவலை தெரிவித்தார்.

""ஐயா, தமிழ்நாட்டில் கடல் பொங்கி விட்டதாம்.. எழுந்து வந்த ராட்சத அலைகள் எண்ணற்ற உயிர்களை பலிகொண்டுவிட்டதாம். சென்னை, பாண்டி, கடலூர், நாகப்பட்டினம் உள்பட பல இடங்களில் கடல்அலை பிரமாண்டமாக எழுந்து வந்து பல உயிர்களை காவு வாங்கிவிட்டதாகச் செய்தி.."

நான் அதிர்ந்து போனேன். இதைப்போன்ற ஒரு இயற்கைச் சீற்றத்தை தமிழ்நாடு கண்டதே இல்லை. தனுஷ்கோடிப் புயல் என் நினைவில் இருந்தாலும், புயல், மழை, சூறாவளி போன்ற எதுவுமே இல்லாத ஒரு சூழலில் திடீரென்று கடல் அலைகள் ஆழிப்பேரலை யாக மாறி இத்தனை கொடூர ஆட்டம் போடுமா என்று மலைப்பாக இருந்தது. இது என்ன? இந்தப்

பேரழிவுக்கு என்ன பெயர்?

சுனாமி!

உலகையே உலுக்கிய பேரழிவு! அதன் நீங் காத கொடும் நினைவுகள்!

அந்தமிகப்பெரும் அழிவை யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அதைப் போன்ற ஓர் இயற்கைப் பேரழிவை நவீன சரித்திரத்தில் இந்தியா கண்டதும் இல்லை. மனமகிழ்ச்சியைத் தரும் மக்களின் நண்பனாய், மீன் வளத்தை அள்ளித் தரும் தோழனாய், கடற்கரை வாழ் மக்களின் மனதோடும் வாழ்வோடும் கலந்திருந்த அற்புதமான கடல், திடீரென்று இப்படி பிரமாண்டமாய்ப் பொங்கித் தன் அலை என்கிற வலையால் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு போகும் என்பது யாரும் நினைத்துக் கூடப் பார்த்திராத ஒன்று.

இந்தோனேஷியாவின் கடல் அடியில் ஏற்பட்ட பயங்கர பூகம்பத்தின் விளைவால் எழுந்த ராட்சஸ அலை, மணிக்கு 500 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில், சுமார் 2500 கி. மீ. தூரம் பயணம் செய்து செல்லும் வழியில் இருந்த அந்தமான் தீவுகள், இலங்கைத் தீவு, தமிழ்நாட்டின் பல கடற்கரைப் பிரதேசங்கள், கேரளா, ஆந்திரம் என்று பரவி தன் கொடுங்கோபத்தைக் காட்டி விட்டு, ஆப்பிரிக்காவின் சோமாலியா வரை சென்றுதான் ஓய்ந்தது. அந்தக் கொடும் பயணத்தில் அது காவு கொண்ட உயிர்கள் பல்லாயிரம். தமிழ்நாட்டின் நாகப்பட்டினம், சென்னை, கடலூர், புதுவை போன்ற இடங்களில் எண்ணற்ற அப்பாவி மக்கள் அதன் கோரதாண்டவத்துக்கு இரையானார்கள். எல்லாமே ஒருசில நிமிடங்களுக்குள் நடந்து முடிந்துவிட்டப் பேரழிவு!

ஆனாலும் ஏன் இந்தக் கடல்சீற்றம், திடீரென்று இயற்கைக்கு என்ன நேர்ந்தது, இதைத்

தடுத்திருக்க முடியாதா போன்ற எண்ணங்கள் எல்லாம் உடனே விடை கிடைக்க முடியாத அளவுக்கு இருந்தன. ஏனென்றால் சுனாமி என்பது நமக்கு மிகவும் புதிதான ஒரு பேரழிவு. ஜப்பானில் இந்தச் சுனாமி அடிக்கடி நடக்கக்கூடிய ஒன்று என்கிற செய்திகள் எல்லாம் மெதுவாக வரத் தொடங்கின.

ஆனால் கடல் பொங்கி தண்ணீர் நகரத்துக்குள் நுழைந்த காட்சிகளை தொலைக்காட்சியில் கண்ட போது என் மனம் திடுக்கிட்டது. இது ஒரு சாதாரண இயற்கை அழிவு இல்லை, இது பேரிடர் என்பது புரிந்ததும் என்னால் ராஷ்டிரபதி பவனில் அமர்ந்திருக்கவே முடியவில்லை. உடனே பிரதமர் அலுவலகத்தைத் தொடர்பு கொண்டு உடனுக்குடன் தமிழ்நாடு அரசாங்கத்துக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யுமாறு சொன்னேன். அவர்களும் தாமதமின்றி மீட்புப் பணிகளையும் நிவாரணப் பணிகளையும் செய்யத் துவங்கினார்கள். தமிழக முதல்வர் செல்வி ஜெயலலிதாவையும் உடனே தொடர்பு கொண்டு "உங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை மத்திய அரசு செய்ய உதவி செய்கிறேன் என்றேன்". அவரும் மின்னல் வேகத்தில் பணிகளைத் தொடங்கினார். சிறப்பாக செயல்பட்டார்.

நேரம் செல்லச் செல்லத்தான் அந்த பயங்கர சுனாமி எத்தனை பெரிய அளவில் அழியாட்டம் போட்டிருக்கிறது என்கிற செய்திகள் தெரிய ஆரம்பித்தன. காலையில் மெரீனா பீச்சில் கிரிக்கெட் ஆடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்களிலிருந்து வேளாங்கண்ணியில் பிரார்த்தனைக்கு வந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்களை, மீனவர் குடும்பத்தினரை, சுற்றுலாப் பயணிகளை இரக்கமில்லாத அலை இழுத்துச் சென்றிருப்பது தெரிய வந்ததும் நான் ஆழ்ந்த சோகத்தினை அடைந்தேன். நம்மை எல்லாம் அதிர்ச்சியில் உறையச் செய்த அழிவுதான் இது என்றாலும், உடனடியாக ஆக்ஷனில் இறங்க வேண்டிய தருணமும் அதுதானே?

என் அலுவலர்களும், அணியைச் சேர்ந்தவர்களும் உடனடியாக விரைந்து செயல்பட்டார்கள். இதைப் போன்ற எதிர்பாராத அழிவுகளின் போது நிவாரணப் பணிகளில் ஈடுபடக்கூடிய பல நிறுவனங்களை அழைத்துப் பேசினேன். என்னால் இயன்றவரை தேசமெங்கும் செய்தி கேட்டுப் பதறிய பல அதிகாரிகளை, தொண்டு நிறுவன ஊழியர்களை ஒருங்கிணைத்து தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். தமிழக அரசுக்கு விரைவாக மீட்புப் பணிகளுக்கான உதவிகள் கிடைக்கிறதா என்று உதவியாளர்களை வைத்து கண்காணித்தபடி இருந்தேன். பல கடல்சார் விஞ்ஞானிகளுடன் பேசினேன். இந்திய அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையைச் சார்ந்தவர்களை அழைத்து, சுனாமி எச்சரிக்கை ஆணையத்தை எவ்வளவு விரைவில் அமைக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் வடிவமைக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினேன். மீட்புப்பணிகளைப் பற்றிய செய்திகள் என்னை வந்தடைந்தபடி இருந்தன.

சுனாமி என்கிற இந்த ஒரே ஒரு சம்பவம், சுவிட்ஸர்லாந்திலும் ஐஸ்லாந்திலும் நான் கண்ட இயற்கைப் பேரழிவு பாதுகாப்பு மையம் போன்றவற்றை இந்தியாவில் உடனே அமைக்க

வேண்டிய கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தியது. சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளை உடனே பார்வையிட்டு பாதிக்கப்பட்ட வர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும் என்றுதான் மிகவும் விரும்பினேன். ஆனால் என்னுடைய சக அதிகாரி களிடம் பேசியதைத் தொடர்ந்து, அப்படி உடனே சென்று மீட்பு பணிக்கும், மறுவாழ்வு பணிகளுக்கும் இடையூறாக இருக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தேன். நிவாரணப்பணிகள் முழுவேகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் நான் அங்கே செல்வது அப்பணி களுக்குச் சிறிய அளவிலேனும் தொந்தரவு ஏற்படுத்துவதை நான் விரும்பவில்லை.

அந்த நேரத்தில் நிவாரணப் பணிகளில் தமிழ்நாடு அரசு மிகவும் சிறப்பாக செயல்பட்டது. உலகத் தின் பரிவும், அவசர உதவிகளும் அங்கே குவிந்து கொண்டிருந்த நிலையில், அவற்றைப் பாதிக்கப் பட்ட மக்கள் பெறுவதற்கான வழிவகை களை மின்னல் வேகத்தில் அரசு செய்து கொண்டிருந்தது. அந்த வேகமான நடவடிக்கைகள் சோகமான நிலை யிலும் சிறிய ஆறுதல்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. குறிப்பாக தஞ்சாவூர் மாவட்ட ஆட்சியாளர் திரு ராதாகிருஷ்ணனும், கடலூர் மாவட்ட ஆட்சியாளர் ககன் தீப் சிங் பேடியும் அங்கே சுனாமியால் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டிருந்த கடலோர மனிதர்களுக்கான வாழ்வாதாரங் களை மறுபடி பெற்றுத் தருவதற்கு ராப்பகலாக உழைத்தார்கள். ஒரு கணமும் எங்கும் தாமதியாமல் சுனாமியால் பாதிக்கப் பட்ட பகுதிகளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள்.

நான் அந்தப் பகுதி மக்களை அடுத்து சந்திக்க வந்த போது மிகவும் ஆச்சர்யப் பட வைக்கும் முறையில் அவர்கள் இயல்பான வாழ்க்கைக்கு ஓரளவு திரும்பியிருந்தார்கள். தங்களைச் சேர்ந்த பலரின் இன்னுயிர் இழப்பு கள் என்றைக்குமே ஈடு செய்ய முடியாதவை என்றாலும், பொருளாதார ரீதியாகவும், வாழ் வதற்கான அடிப்படை விஷயங்களைப் பெறுவ திலும் அவர்களுக்கு உடனுக்குடன் நிவாரண உதவிகள் கிடைக்கப் பெற்றது மிக்க ஆறுத லாக இருந்தது. மெல்ல மெல்ல அவர்கள் ஒரு அழிவின் சாம்பலில் இருந்து மீண்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வாழ்வின் ஓரங்களில் வசிக்கக் கூடிய மீனவர்கள், தங்கள் கணவர்களை, குழந்தைகளை, மனைவியரை இழந்த வர்கள், ஏழை விவசாயிகள் என்று பலரை நான் சந்தித்த போது இந்த அப்பாவி மக்களை கடல் அநியாயமாகப் புரட்டிப் போட்டு விட்டதே என்கிற தாங்க இயலாத துயரம் ஏற்பட்டதென்னவோ உண்மை. ஆனால் அவர்களின் கண் களில் எப்படிப் பட்ட துன்பம் வந்தாலும் அதை எதிர்கொள் ளக்கூடிய துணிவு துளிர் விட்டிருந்ததை நான் பார்த்தேன்.

அப்போது அந்த கூட்டத்திலிருந்து என்னை நோக்கி தள்ளாடிய உருவத்துடன் நடந்து வந்தார் ஒரு 65- 70 வயது மூதாட்டி. அருகில் வந்தவர் என் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டார். "கலாம், கடல்தான் எங்கள் வாழ்க்கை.. உயிர்.. எல்லாமே.. ஆனால் இப்படி நடந்து விட்டதற்காக நாங்கள் கடலைக் கண்டோ, அதன் பிரமாண்டமான சுனாமி அலைகளைக் கண்டோ பயப்படவில்லை.. எங்களின் வெற்றிக்கான போராட்ட உணர்வு, சுனாமி ஏற்படுத்தக் கூடிய தோல்வி உணர்வை ஜெயித்து விட்டது.."

இதைச் சொல்லும் போது அந்த மூதாட்டியின் விழி களில் கண்ணீர் தேங்கியிருந்தது. எத்தகைய அழிவிலிருந்தும் மனிதன் மீண்டு வருவான். புதிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வான். தோல்வி தன்னை துவண்டுபோகச் செய்ய விடாத மன உறுதிதான் அவன் சிறப்பு என்கிற உண்மை யை, நம்பிக்கையை அந்த மூதாட்டியின் வார்த்தைகள் எனக்கு உணர்த்தின. உங்களுக்கும்தானே!

உலகையே கலங்கடித்த சுனாமி அலைகள் சுமத்ரா தீவுக்கருகில் இருந்து ஒரு பெரும் அழிவுப் பயணம் புறப்பட்ட போது அதன் முதல் கோரதாக்குதலுக்கு உள்ளானது நம்முடைய அந்தமான் மற்றும் நிகோபார் தீவுகள்தான். நூற்றுக்கணக்கான சிறுசிறு தீவுகளாக மாணிக்கக் கற்கள் போல வங்கக் கடலில் பரவிக்கிடக்கும் அந்த இயற்கை எழில் கொஞ்சம் அழகுத் தீவுகளை மூழ்கடித்து சின்னாபின்னம் செய்திருந்தது சுனாமி.

நான் அங்கே போய் இறங்கிய போது அந்த கோரத்தாண்டவத்தின் சுவடுகளைப் பார்த்தேன். அந்தமான் தீவில் கடலோரம் கட்டப்பட்டிருந்த இராணுவக் குடியிருப்புப் பகுதியை அலைகள் அடித்து நொறுக்கியிருந்ததைப் பார்த்து மனம் கலங்கியது. அதில் தங்கி யிருந்தவர்கள் எல்லாம் கொல்லப்பட்டார்கள். ஊரின் உள்ளே கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் மீட்டர் களுக்கு கடல் நீர் புகுந்திருந்தது. இடிந்து போன கட்டிடங்கள் மட்டுமே அந்த அழிவுக்கு சாட்சியாக நின்றிருந்தன. அந்த பயங்கரம் நடந்த போது எத்தனை கொடுமையாக உயிர்கள் பறிக் கப்பட்டிருக்கும் என்பதை என் மனம் எண்ணிப் பார்த்து துயரப்பட்டது.

ஆனால் அதே கடல் இப்போது அமைதியாக தன் அலைகளை மெதுவாக வீசியபடி காட்சியளித்தது. இயற்கைக்குக் கோபம் வரும்போது அது தன் பலத்தைக் காட்டுகிறது. அதை எதிர் கொள்ள மனிதன் எப்போதும் தயாராகத்தானே இருக்க வேண்டும். பல லட்சம் ஆண்டுகளாக இந்த பூமிகிரகத்தில் இயற்கையின் சீற்றங்களோடு அவன் போராடிக் கொண்டதானே இருக்கிறான். இந்த எண்ணங்கள் என்னிடம் பெரு மூச்சை ஏற்படுத்தின.

அடுத்து டிரிகெட் என்கிற ஒரு சிறிய தீவை நோக்கி நான் பயணம் மேற்கொண்டேன். சுனாமி அந்தத் தீவையே மூன்றாக உடைத்துப் போட்டிருந்தது. அங்கே நிவாரணப் பணிகளில் இந்திய பாதுகாப்புப் படை ஈடுபட்டிருந்தது. அவர்களே தனிப்பட்ட முறையில் சுனாமியில் கடுமையாக பாதிக்கப் பட்டிருந்த போதும் மீட்புப் பணிகளில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் தீவின் நகரப்பகுதியில் வசித்து வந்த மக்களையும், காடுகளில் வசித்த பழங்குடி இனத்தவரையும் சுனாமி வேட்டையாடி இருந்தது. பழங் குடி இனத் தவரில் தங்கள் குழந்தைகளை இழந்தவர்களையும், பெற்றோரை இழந்த குழந்தைகளையும் சென்று சந்தித்தேன். அவர்களுக்கான ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். அப்போது ஒரு பழங்குடி இன தலைவர் எழுந்தார். என்னிடம் சொன்னார். ""ஜெயா, எங்களில் யாருமே அனாதைகள் இல்லை.."" அந்த ஒரு வாசகம் என்னை அசர வைத்தது.

அந்தப் பழங்குடி இனத்தவரின் பண்பாடும் கலாச்சாரமும் அதுதான். யாரும் யாரையும்

அனாதைகளாக விடுவதில்லை. அவர் மேலும் சொன்னார். ""பெற்றோர்களை இழந்த குழந்தைகள் எல்லாம் எங்கள் குழந்தைகள். குழந்தைகளை இழந்த பெற்றோர்களெல்லாம் எங்கள் குடும்பத்தினர்.' ஒரு எளிய மனிதர் எத்தனை சிறப்பான மெசேஜைச் சொல்லி விட்டார். உலகிற்கே தேவைப்படும் மனிதநேய செய்தி அல்லவா இது. இரண்டே வரிகளில் உலக தத்துவத்தை எல்லாம் அழகாக எடுத்துரைக்கும் திருக்குறள் போல் இரண்டே வார்த்தைகளில் அவர் ஓர் அற்புதச் செய்தியைச் சொல்லி விட்டாரே.. எனக்கு மெய்சிலிர்த்தது. அவர் சொன்னது உலகத்துக்கான செய்தி. தத்தம் சொந்த மக்களையே தீவிரவாதத்தின் பெயரால் அழித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு விடப்பட்ட செய்தி.

பெற்றோரை இழந்த எத்தனையோ குழந்தைகளை அவர்கள் அன்புடன் அரவணைத்த படி நின்ற காட்சி என்னை நெகிழ வைத்தது. உரிய நேரத்தில் கிடைக்கும் அன்பும் ஆதரவும் தான் மனிதனை வாழ வைத்துக் கொண் டிருக்கிறது என்கிற பேருண்மை அப்போது எனக்குப் புரிந்தது.

சுனாமி தொடர்பாக எத்த னையோ மக்களை நான் சந்தித்தாலும், அந்தக் கடலூர் மூதாட்டி யும், அந்தமான் பழங்குடித்தலைவரும் என்றும் மறக்க முடியாதவர் களாகி விட்டார்கள். மனிதனின் ஆதாரமான நம்பிக்கையையும், நேயத்தையும் மிகச் சில வார்த்தைகளில் உணர வைத்த அவர்கள் புகழ்பெற்றவர்களோ, மெத்தப் படித்தவர்களோ அல்லர். தங்களின் போராட்ட வாழ்க்கையில் கற்றுணர்ந்த பாடங்களின் மூலம் அனுபவம் பெற்றவர்கள். அவர்களைப் போன்றவர்கள்தான் நமது நாட்டின் மிகப் பெரிய சொத்து!

2009-ம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் நான் கர்நாடக மாநிலம் ஹூப்ளியில் உள்ள பி.வி.ஆர். பொறியியல் கல்லூரிக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே டாக்டர் ஆர். ஹெச். குல்கர்னி நினைவு சொற்பொழிவு மண்டபத்தைத் திறந்து வைத்து கிட்டத்திட்ட ஐயாயிரம் மாணவர்களிடையே உரை நிகழ்த்தினேன். பிறகு அங்கி ருந்து லக்ஷ்மேஸ்வர் என்கிற இடத்துக்கு ஒரு மணிநேரம் பயணம் செய்து "திருமதி கமலா அண்ட் திரு வெங்கப்பா அறிவியல் மற்றும் பொறியியல் கல்லூரிக்குச் சென்றேன்.

அங்கே உள்ள தங்கும் விடுதிக்கு நான் சென்ற போது பலர் என்னைச் சந்திக்கக்

காத்திருந்தார்கள். பாதுகாப்பு போலீஸார், அவர்களை ஒரு கியூவில் நிற்க வைத்திருந்தார்கள். அதில் ஒருவர் அந்த கியூவில் நின்றபடி என்னை நோக்கிக் கையசைத்தார். என்னிடம் ஏதோ ஒன்றை அவசரமாகச் சொல்வதற்காக அவர் முயற்சிப்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. அவரை என்னருகே வரும்படிச் செய்தேன். "என்ன விஷயம்? ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?" என்றேன்.

நான் அழைத்ததையே நம்ப முடியாமல் அவர் மனதில் ஓர் மகிழ்ச்சியையும், அகத்தில் அமைதியையும் கண்டேன். ஏதோ சிறப்பு அவருக்கு இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் தோன்றி யது. நெகிழ்வுற்ற தோற்றத்துக்கு மாறினார். ""சார்..உங்களைச் சந்தித் துப் பேச முடியும் என்று நான் நினைத்தே பார்க்கவில்லை.. தூரத்தில் இருந்து பார்க்கத்தான் வந்தேன், என்னை அழைத்து பேசுவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை" என்றார். ""இத்தனை கூட்டத்தில் உங்க ளுடைய நேரம் எனக்கு எப்படி கிடைக்கும் என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.. நல்லகாலம், நீங்களே கூப்பிட்டு விட்டீர்கள்.."" என்றார்.

""என்ன விஷயம்? நீங்கள் யார்? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"" என்று கேட்டேன்.

""சார்.. நான் ஒரு டாக்டர். என் பெயர் சாலமன். நான் இங்கே கடாக் மாவட்டத்தில், பெட் கெரி என்கிற ஒரு பின்தங்கிய கிராமத்தில் இருக்கும், சி.எஸ்.ஐ மருத்துவமனையில் பணிபுரிகிறேன்.. தினசரி 250 நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கிறேன்.."" என்று பதில் வந்தது.

அந்த பதிலே எனக்குப் பெரிய சுவாரஸ்யத் தைக் கொடுத்தது. நான் வேறு எதையும் யோசிக்க வில்லை. ஒரு டாக்டர் கிராமத்தில் தினமும் 250 நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை கொடுப்பது மிகவும் நல்ல விஷயமாயிற்றே..

""நல்லது.. அது இங்கேயிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது?"" என்றேன்.

""இங்கேயிருந்து 20 நிமிடத்தில் போய்விடலாம் சார்..நீங்கள் அங்கே வந்தால் கிராம மக்கள் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவார்கள்" என்றார் அந்த டாக்டர்.

""சரி.. இன்று மாலை விழா முடிந்ததும் நான் அந்த கிராமத்துக்கு வருகிறேன்.."" என்றேன்.

அவர் நம்பமுடியாமல் என்னைப் பார்த்தார். எனது திட்டமிட்ட பயணம் முடிந்தவுடன், அன்று மாலை பெட்கெரி கிராமத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று பாதுகாப்பு அதிகாரிகளிடம் சொன்னேன்.

""சார் அங்கு சாலை வசதி இல்லை, பாதுகாப்பு ஏற்பாடு எதுவும் செய்யவில்லை, அங்கு செல்ல வேண்டாம்" என்றனர்.

""இல்லை, நான் அங்கு செல்ல வேண்டும், எனவே நாம் செல்வோம்" என்று கூறிவிட்டு அங்கு சென்றேன்.

அங்கே நான் கண்டது..

கிராமத்தில் ஓடு அதிசயம்!

**எழுத்து :
பொன்றாதி**

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-7

கர்நாடகத்தின்பின் தங்கிய கிராமமான பெட் கெரியில் இருந்த சி. எஸ். ஐ. கிராமத்தை நான் அடைந்த போது இரவு மணி ஏழு. நோயாளிகளும், கிராமத்து மக்களும், மருத்துவப்பணியாளர்களும் அங்கு திரளாக கூடியிருந்தார்கள். நான் வருகை தந்ததில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு சந்தோஷம். அந்த மகிழ்ச்சியைக் காண எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதனாலேயே இதைப் போன்ற சர்ப்ரைஸ் விசிட்களை நான் அடிக்கடி கொடுப்பதுண்டு.

அந்த இரவு நேரத்திலும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்பட்ட மருத்துவமனையைப் பார்த்து எனக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. நகரங்களில் உள்ள நிலைமை வேறு. ஆனால் இதைப் போன்ற வெளியுலகிற்கு அதிகம் தெரியாத கிராமத்தில் மருத்துவமனை அருமையாக இயங்குவது என்பது அரிதான விஷயமாகத்தான் இன்னும் நமது நாட்டில் இருக்கிறது.

அந்த மருத்துவமனையின்தோற்ற மும் மிக நீண்ட வருடங்களாக இயங்கி வருவதைப் போல் தென்பட்டது. அங்கே ஒரு ஆதரவற்றோர் இல்லமும் போலியோ கிளினிக்கும் இருந்தன. மருத்துவமனையைச் சுற்றிப் பார்த்த போது அதன் நவீன வசதிகளையும், மிகக்குறைந்த கட்டணத்தில் நோயாளிகளுக்கான சிகிச்சை அளிக்கப்படுவதையும் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டுப் போனேன். ஒரு பின் தங்கிய கிராமத்தில் இப்படி ஒரு மருத்துவமனை மிக அற்புதமாக இயங்கி வருவதைக் கண்டு எனக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது.

சிலவயதான நோயாளிகள் "இந்த ஜெர்மனி ஆஸ்பத்திரி எங்களுக்கு ரொம்ப உதவிசெய்யுது" என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். 'அது என்ன ஜெர்மன் ஆஸ்பத்திரி? என்கிற கேள்வி எழுந்தது. நிறைய குழந்தைகளும் இளைஞர்களும் அங்கே சிகிச்சைபெற்று வந்தார்கள். அந்த மருத்துவமனையைப் பற்றி அவர்கள் பெருமையுடன் பேசினார்கள். உண்மையிலேயே அந்த மருத்துவமனை பல சிறப்பு களைப் பெற்றிருந்தது.

கன்சல்டிங்கட்டணம் கடந்த இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக வெறும் 25 ரூபாய்தான். ஐசியூவார்டில் படுக்கைக்கான கட்டணம் நூறு ரூபாய்தான். ஆக்ஸி ஜன் வசதி, வெண்டிலேட்டர்கள், லேப், டயாலிசிஸ் உபகரணங்கள், ஆபரேஷன் தியேட்டர், எக்ஸ்-ரே கருவிகள், இசிஜி, மருந்துக்கடை என்று சகல வசதிகளுடன் இருந்த அந்த ஆஸ்பத்திரி

நோயாளி களின் வருகை யால் ஜேஜே என் றிருந்தது. காலைசீக்கிரமே டாக்டர் கள் வந்து விடுவார் கள் என்பதால் இரவு நேரத்தி லேயேவந்து நோயாளிகள் அங்கே வந்து படுத்துக் கொண்டு விடுவார்களாம்.

நோயாளிகளிடம்யாரும் சுடு சொல் பேசாமல் அன்புடன் கவனித்ததைக் கண்டேன். ஆஸ் பத்திரிபணியாளர்களும் நல்ல சம்பளத்துடன் மனநிறைவுடன் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதைப் போன்றதொரு மனநிறைவு தரும் மருத்துவமனை யை இந்தியாவில் எந்தகிரா மத்திலும் நான் கண்டதில்லை.

"இத்தனைவசதிகள் இங்கே இருக்கின்றதே, ஏதேனும் வெளி நாட்டு நிறுவன நிதியின் ஆதரவில்இந்த மருத் துவமனை இயங்கு கிறதா? அதனால்தான் மக்கள் ஜெர்மன் ஆஸ்பத்திரிஎன்று சொல்கிறார்களா?"

டாக்டர் சாலம னிடம் அந்தக் கேள்வி யைக் கேட்டேன்.

இல்லை சார்.. ஒரு காலத்தில் அப்படி ஒரு பெயர் நிலவியது.”

“ஒரு காலத்தில் என்றால்?”

கிட்டத்தட்ட 1980 வரை..அப்போது இந்த மருத்துவ மனை மூடப்படக்கூடிய நிலையில்கூடஇருந்தது..’ என்றார் அவர். எனக்கு சுவாரஸ்யம் அதிகமானது.

"மூடப்படும்நிலைக்குப் போன இந்த மருத்துவ மனை இப்படி உயிர் பெற்று ஆலமரமாய் செழிக்கக்காரணம் என்ன?" என்றேன். டாக்டர் சாலமன் அந்த வரலாற்றைச் சொல்லஆரம்பித்தார்.

"பேஸல்மிஷன்" எனப்படும் மருத்துவ தொண்டு நிறுவனம் சுவிட்ஸர்லாந்து நாட்டில்1834 ம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது பிறகு உலகம் பூராவும் தன்கிளைகளைப் பரப்பி மக்களுக்குச் சேவை செய்தது. 1901-ம் வருடம்இந்தியாவில்,கர்நாடக மாநிலத்தில் தன் பணிகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தது. பிளேக்,காலரா, மலேரியா போன்ற கொடிய நோய்கள்

இந்தியாவை குதறி எடுத்துக்கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. ஏற்கனவே இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் வறட்சியும்பஞ்சமும் நிலவியதால் சத்துணவு இல்லாமையும் நோயும் பல்லாயிரக் கணக்கானமக்களின் உயிர்களைப் பறித்து வந்தன.

கர்நாடகாவிலும்அப்படி ஒரு நிலைமை இருந்ததால் பேஸல் மிஷன் இங்கே பெட்கொரி கிராமத்தில்தன்னு டைய மருத்துவ முகாமைத் தொடங் கியது. மக்களுக்குச் சேவை செய்தபடி1902-ம் வருடம் இங்கே ஒரு மருத்துவ மனையையும் கட்டியது. தன்னலம் கருதாத பலமருத்துவர்களும் தொண்டர்களும் இங்கே பத்தாண்டு களுக்கு மேலாகப் பணிபுரிந்தார்கள். அதில் முக்கிய மான விஷயம் இந்த மருத்துவமனை ஏழை எளியமக்களுக்காக இலவச மருத்துவமனையாகச் செயல் பட்டதுதான். அப்போது இங்கே பணிபுரிந்த பல டாக்டர்கள் ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். அதனால் மக்கள்இந்த மருத்துவ மனையை "ஜெர்மன் ஆஸ்பத்திரி" என்றே அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

சுற்று வட்டா ரங்களில் அப்படித் தான் மக்களால் அன் புடன் அழைக்கப் பட்டது இது..

1970-கள்வரை இந்த மருத்துவமனை பேஸல் மிஷனில் ஐரோப் பிய டாக்டர்களே பெரும் பாலும்பணி புரிந்தனர். பிறகு அவர்கள் எல் லோரும் தங்கள் நாடு களுக்குத்திரும்பிவிட்ட னர்.

இந்தமருத்துவ மனையே அனாதையானது போல் இருந்தது. பேஸல் மிஷனிடம் இருந்துகிடைத்து வந்த நிதியும் நின்று போனது. இனி மேல் சமாளிக்க முடி யாது என்கிறஒரு கட் டத்தில் மருத்துவமனை யையே மூடி விடக்கூடிய நிலை கூட உருவானது.

சுற்றுவட்டார கிராமத்து மக்கள் தங்கள் அன்புக்குரிய ஜெர்மன் ஆஸ்பத்திரிமூடப்பட்டு விடுமோ என்கிற சோகத் தில் ஆழ்ந்தார்கள்" என்று சொல்லிநிறுத்தினார் டாக்டர் சாலமன்.

""என் ஆவலை அதிகப் படுத்துகிறீர்கள்..அதன் பின் என்ன ஆனது?" என்றேன்.

அவர் சொன்ன பதில்-

"பெட் கெரி' கிராமத்து 'ஜெர்மன் ஆஸ்பத்திரி மீண்டும் உயிர் பெற்ற அதிசயம் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் டாக்டர் சாலமன்.

""நீங்கள் அடிக்கடி குறிப்பிடுவீர்களே சார், எந்த ஒரு சாதனைக்கும் ஒரு தலைமை அவசியம் என்று. அது உண்மைதான். இந்த ஆஸ்பத்திரி மீண்டும் தலை எடுக்க எங்கிருந்தோ வந்தார் ஒரு லீடர். அவர் ஒரு டாக்டர் பெண்மணி. இந்த மருத்துவமனையின் நிலை பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, தன் வேலையை விட்டுவிட்டு இங்கே பணியாற்ற வந்தார். 1980 முதல் 85 வரை மருத்துவமனையைத் தன் பொறுப்பில் ஏற்றுக் கொண்டு, தன்னுடைய தன்னலமில்லாத கடும் உழைப்பினால் மீண்டும் மருத்துவமனையை கம்பீரமாகக் கட்டி எழுப்பினார். அவருடைய இலட்சிய வேட்கையையும் உழைப்பையும் கண்டு உந்துதல் பெற்ற எத்தனையோ மருத்துவர்கள் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் புறப்பட்டு இந்த கிராமத்துக்கு வந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்களில் ஒருவன்தான் நானும்" என்றார் டாக்டர் சாலமன்.

தாய்நாட்டின் மீது பற்றும் ஏழை மக்களின்பால் பரிவும் கொண்ட எத்தனையோ டாக்டர்கள் பெட் கெரி கிராமத்து மருத்துவமனையில் தன்னலம் பாராது உழைத்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதை ஓர் உயர்ந்த மருத்துவமனையாக உருவாக்கினார்கள். பல வருடத்துக் கடும் உழைப்பு அது. அதைத்தான் நான் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டிருந்தேன்.

இந்த வரலாற்றைச் சொன்ன டாக்டர் சாலமன் செல்லய்யா நாகர்கோயில் காரர். மருத்துவப்படிப்பு முடிந்ததுமே 1980-ம் வருடம் இங்கே வந்து மெடிக்கல் ஆபீசராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். மூன்று வருடங்கள் அந்தப் பொறுப்பைத் திறம்பட ஏற்று நடத்திவிட்டு, 1983-ம் வருடம் சிறப்பு மேல்படிப்புக் காக வேலூர் சி.எம்.சி மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். பிறகு மறுபடி பெட் கெரி கிராமத்துக்குத் திரும்பினார். 1986-ம் வருடம் மெடிக்கல் சூப்பிரெண்ட் டெண்டண்ட் ஆகப் பொறுப்பேற்றார். தன்னைப் பற்றி அதிகம் சொல்லிக் கொள்ளாத பணிவு பொருந்தியவர் டாக்டர் சாலமன். அங்கே இருந்த மற்ற மருத்துவர்களும், பொதுமக்களும் தான் அவருடைய அருமை பெருமைகளை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

டாக்டர் சாலமன் மருத்துவமனைப் பொறுப்பேற்ற அந்த சமயத்தில் இங்கே கிராமப்புறம் முழுக்க மக்கள் பல்வேறு மருத்துவப் பிரச்னைகளால் அவதியுற்று இருந்திருக்கிறார்கள். அடிப்படை சுகாதார வசதிகள் இல்லாத வாழ்க்கை, பாம்புக்கடி, தற்கொலை முயற்சிகள், தொற்று நோய்கள் என்று நாலா பக்கமும் அவர்களை வாட்டி வதைத்தது அந்த வாழ்க்கை.

அந்தத் துன்பங்களிலிருந்தெல்லாம் அவர்களை விடுவிக்கச் சபதம் ஏற்றார் டாக்டர் சாலமன். அவர்களின் பிணிகளுக்கெல்லாம் விடிவெள்ளியாக இந்த மருத்துவமனை உருப்பெற வேண்டும் என்று எண்ணினார். அந்தப் பெரும்பணியின் தலைமைப் பொறுப்பை அவர் எடுத்துக் கொண்டார். அவருடைய லீடர்ஷிப்பின் கீழ் கடமையாற்ற மற்ற மருத்துவப் பணியாளர்கள் அணி வகுத்தார்கள். ஒரு பெரும் மருத்துவத் தொண்டர் படை களத்தில் இறங்கியது.

அந்த மருத்துவமனையை ஒரு செகண்டரி மருத்துவமனை யாக, வெண்டிலேட்டர், ஐசியூ, ஜெனரல் மற்றும் பிரைவேட் வார்டுகள், எக்ஸ்ரே, ஹீமோ டயாலிஸஸ், நியோ நாட்டல், பரிசோதனைச்சாலை, ஆபரேஷன் தியேட்டர் போன்ற வசதிகள் கொண்ட ஒரு ஆஸ்பத்திரியாக மாற்ற வேண்டும் என்கிற கனவு டாக்டர் சாலமனின் சிந்தனையை ஆட்கொண்டது.

கனவு, சாதாரணக் கனவல்லவே, ரொம்ப காஸ்ட்லியான கனவாயிற்றே? அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது?

அப்படி ஒரு மருத்துவமனையைக் கட்ட மைப்பது மட்டுமல்ல கனவு; அந்த மருத்துவமனை யின் கட்டணங்கள் சாதாரண குடிமகனால் கட்டக்கூடிய அளவுக்குக் குறைவானதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

மனதில் ஒரு கனவு இருக்க வேண்டும். அந்தக் கனவை நனவாக்கும் முயற்சிகளில் அயராது பாடு பட்டால் கனவு விரைவில் நனவாகும் " என்று எப்போதும் நான் சொல்வதுண்டு. அதை நிகழ்த்திக் காட்டினார் டாக்டர் சாலமன். அவ ருடைய அணியின் தன்னலமற்ற உழைப்பு, நல்ல

உள்ளம் கொண்டோரின் நன்கொடைகள், அரசு உதவி, தினம்தோறும் சிகிச்சைக் காக வந்த ஏழை மக்களின் எளிய பணம் போன்றவை அந்தக் கனவை ஒரு சில வருடங் களில் நனவாக்கியது. மருத்துவமனை ஒவ் வொரு கட்டமாக வளர்ந்தது. பருவ மழை பொழிந்து, உழுதுபட்ட நிலத்தில், நல்ல தோட் டக்காரரின் பராமரிப்பில் ஒரு பூந்தோட்டம் அழகாகப் பூத்துக் குலுங்குவதைப் போல அந்த மருத்துவமனை ஆலமரமாய் பரந்து விரிந்தது.

இந்தத் தகவல்களை எல்லாம் கேட்ட பின் அந்த மருத்துவமனை யைப் பார்த்த போது அதன் மீது பெருமையும், பெருமிதமும் சேர்ந்து எழுந்தது. டாக்டர் சாலமனின் அருஞ்சாதனையைப் பாராட்டுவது போல அவர் கைகளைப் பிடித்து அழுத்தமாகக் குலுக்கி "நீங்கள் மகத்தான சாதனையைச் செய்திருக்கிறீர்கள்" என்றேன். அவரும் உணர்ச்சிவசப்படுவது தெரிந்தது. "நீங்கள் சொன்னது தான் சார்... இது என் கனவு" என்றார் நெகிழ்ச்சியுடன்.

அங்கேயிருந்த போலியோ இல்லத்துக்குச் சென்றேன். அங் கே சுமார் ஐம் பது மாணவர் கள் போலியோ வுக்காக சிகிச் சை எடுத்துக் கொண்டிருந் தார்கள். மாண வர்கள் மட்டு மின்றி நிறைய குழந்தைகளும் போலியோ சிகிச்சைக் காக அங்கே இருந்ததைப் பார்த்து என் உள்ளம் கலங்கியது. இந்த பிரச்னையை எதிர்த்துப் போராடி வாழக்கூடிய மன தைரியத்தை அவர் களுக்குக் கொடுக்கு மாறு இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண் டேன். அதேநேரத்தில் ஹைதராபாத் நிஜாம் இன்ஸ்டிடியூட் மற்றும் டி.ஆர்.டி.ஓ.வின் மருத்துவர்களின் உதவியும் அவர்களுக்குத் தரப்படு வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வ தாக உறுதி அளித்தேன். அவர்களின் முகம் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தது.

அப்போது கியூவில் நின்று கொண்டிருந்த பல குழந்தைகள் என் னிடம் பேசுவதற்காக ஆவலோடு காத்திருந் ததைப் பார்த்தேன். மிகவும் பின்தங்கிய கிராமப் புறங்களைச் சேர்ந்த அந்த ஏழை சிறுவர், சிறுமியர்கள் சாதாரண ஆடை அணிந்து காணப்பட்டார்கள். அவர் களுக்கு சரியான படிப்பறிவு கிடைக்கிறதா என்பதுகூட என் மனதில் கேள்வியாக எழுந்தது. ஆனால் அந்த கிராமப்புறக் குழந்தைகள் என்னிடம் கேட்ட கேள்வி கள், சந்தேகங்கள் இருக்கிறதே..

அப்பப்பா.. ஆம், நான் வியப்பின் உச்சிக்கே போனேன்..

என்னதிரே கியூவில் நின்ற அந்தக் குழந்தைகள் உடல்ரீதியாக பாதிக்கப்பட்ட குழந் தைகள். சாதாரண, பின் தங்கிய கிராமப்புறப் பகுதிகளில் இருந்து சிகிச்சைக்காக வந்திருக்கும் குழந்தைகள். நல்ல சத்துணவோ சிறப்பான கல்வியையோ பெறக்கூடிய வசதிகள் இல்லாத ஏழை மற்றும் நடுத்தர வர்க்கக் குழந் தைகள். அவர்கள் என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ""கலாம் அங்கிள்.. யூ ஆர் வெல் கம்"" என்று சொன்னபோது நான் நெகிழ்ந்து போனேன்.

டாக்டர் சாலமன் சிரித்துக் கொண்டே ""சார் இவர்கள் உங்களிடம் கேட்பதற்காக நிறைய கேள்விகள் வைத்திருக்கிறார்கள்.."" என்றார்.

நானும் சிரித்தபடி ""குழந்தைகள் என்றாலே கேள்விகள் என்றுதானே அர்த்தம்? சில சமயங்களில் அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பெரியவர்களான நம்மாலேயே பதில் சொல்ல முடியாது.."" என்றேன்.

அந்தக் குழந்தைகள் மழலை மாறாத குரல்களில் கேள்விகளையும் சந்தேகங்களையும் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு கேள்வியும் என்னை ஆச்சரியத்தில் அசர வைத்தது.

“சந்திராயன் திட்டத்தினால் நமக்கு என்ன பயன்?”

""நிலவில் இருக்கும் பொருட்களை இங்கே எப்படி எடுத்து வர முடியும்?""

""அணு ஆயுத ஒப்பந்தம் நல்லதா கெட்டதா?""

""வல்லரசு என்றால் என்ன? இந்தியா இப்போது வல்லரசு இல்லையா?""

""வளர்ச்சியுற்ற நாடு என்றால் அதில் என்னென்ன இருக்க வேண்டும்?""

""2020-க்குள் நம்மால் வளர்ச்சியுற்ற நாடாக ஆக முடியுமா?""

""நல்ல தலைவருக்குரிய அடையாளங்கள் என்னென்ன?""

-புதுவெள்ளம் போல் புறப்பட்டு வந்த அந்தக் கேள்விகளால் நான் கொஞ்சம் திணறித்தான் போனேன். பதில் சொல்ல அல்ல. அந்தக் கேள்விகள் எப்படி அந்தப் பிஞ்சு மனங்களில் இருந்து வருகின்றன என்கிற ஆச்சர்யத்தில்.

நான் அடிக்கடி சொல்லக்கூடிய ஒரு வார்த்தை "இக்னைட்டட் மைண்ட்".. அதாவது "எழுச்சிகொண்ட மனம், ""தூண்டப்பட்ட மனம்"" என்று சொல்லலாம். அந்தக் குழந்தைகள் மனம் தூண்டப் பட்டதாக எழுச்சி கொண்டதாக இருப்பதை நான் கண்டேன். மற்ற நார்மல் -சாதாரண குழந்தைகளைவிட எள்ளளவும் குறையாத மனத்திண்மையுடனும், தீப்பற்றும் எழுச்சியுடன் கூடிய துடிப்பும் கொண்ட மனம் அவர்களிடம் இருந்தது. ஒரு வளர்ச்சியடைந்த இந்திய நாட்டில் வாழ வேண்டும் என்கிற கனவும் ஆசையும் அவர்களின் கேள்விகளில் ஒரு வேள்வி போல் வெளிப்பட்டன. அவர்களுக்கெல்லாம் பொறுமையாக என்னுடைய பதில்களைச் சொன்னேன். அவற்றை உள்வாங்கிய குழந்தைகளின் ஜோலித்த கண்களில் தெரிந்த ஒளி தெய்வீகமானது.

அந்த அனுபவம் ரொம்ப நுண்ணியமானது. பெட் கெரி கிராமத்துக் குழந்தைகளும் அந்த மருத்துவமனையும் நீண்ட நாட்கள் என்னை பாதித்த படியே இருந்தன. அந்த மருத்துவமனை பல விதங் களில் எதிர்கால இந்தியாவுக்கு ஒரு முன்னுதாரணமாக இருந்தது. நகர்ப் புறங்களில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த பல டாக்டர்கள் சேவை மனப்பான்மையுடன் அங்கே பகுதி நேர மருத்துவர்களாகப் பணி புரிந்தார்கள். அதற்காகப் பெரிய சம்பளம் ஏதும் அவர்கள் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. மருத்துவப் பணியோடு அந்த மருத்துவமனையில் நிர்வாகப் பொறுப் பையும் அவர்கள் கூடுதலாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லா மருத்துவர்களும் எட்டு மணி நேரம் அல்லது அதற்கு மேலும் பணிபுரிவதற்கும், தேவைப்படும் போது இரவு நேரங்களில் வருகை தருவதற்கும் தயாராக இருக்க வேண்டும். மற்ற பணியாளர்கள் ஒரு வேலை என்று மட்டும் இல்லாமல் எல்லா வேலைகளையும் செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

உதாரணத்துக்கு பரிசோதனைச் சாலையில் வேலை பார்ப்பவர் ரிசப்ஷனில் ரெஜிஸ்டரும் எழுதுவார். இப்படிப் பட்ட விதிமுறைகளாலும் அவற்றைக் கண்ணியத்துடன் காக்கும் மருத்துவப் பணியாளர்களாலும்தான் ஒரு முன்னுதாரணமாக அந்த மருத்துவமனை திகழ்கிறது.

இந்தியாவின் உடனடி தேவைகளில் ஒன்று இதைப்போன்ற கிராமப்புற மருத்துவமனைகள். நகரங்களில் நவீன வசதிகள் கொண்ட மருத்துவ மனைகள் நிறைய வந்து விட்டன. ஆனால் இந்த வசதிகள் சாதாரண ஏழை விவசாய கிராமப்புற மக்களை இன்னும் எட்டவில்லை. இதற்கு தொலைநோக்குப் பார்வையும், தியாக எண்ணம் கொண்ட தலைமைப்பண்பு கொண்ட மருத்துவர்களும், மருத்துவமனையும், பணியாளர்களும் தேவை. ஆரோக்கியமும் சக்தியும் நிரம்பிய கிராமங்கள் இந்தியாவை பெரும் தூண்களாகத் தாங்கும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

டாக்டர் சாலமனுக்கு அந்தத் தலைமைப்பண்பும் தியாக உள்ளமும் இருந்ததினால்தான். அந்தக் கனவு சாத்தியமாயிற்று. கடந்த முப்பது வருடங்களாய் அவர் அந்த பெட் கெரி கிராம மக்களின்

ஆரோக்கியத்திற்காகவே தன் வாழ்நாளை செலவிட்டிருக்கிறார். தனக்கென்று ஒரு மருத்துவமனையைக் கட்டிக்கொண்டு கோடி கோடியாய் பணம் சம்பாதித்திருக்க முடியும். ஆனால் சேவை மனப்பான்மை, பணத்தைவிட அவர் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருந்ததுதான் காரணம். பொறுமையாக நெஞ்சில் உரமும், நேர்மைத் திறனும் கொண்டு ஏழை எளிய மக்களுக்காக இந்தச் சாதனையைச் செய்திருக்கிறார்.

ஒரு நகரத்து மருத்துவமனையில் கிடைக்கக்கூடிய வசதிகளை ஒரு கிராமத்து மருத்துவமனையில் இவர் கிடைக்கச் செய்திருக்கிறார். அவர் ஏற்றுக்கொண்ட பாதை தனி பாதை, கடினமான பாதை, ஆனாலும், அந்த பாதையில் நடைபோட்டு, அந்த பாதையையே வெற்றி பாதையாக மாற்றி இருக்கிறார். அதற்கு முக்கியமான காரணம், அவருடைய லீடர்ஷிப்-தலைமைப்பண்பு. மனிதனுக்குச் செய்யும் தொண்டு கடவுளுக்குச் செய்வதுபோல். ஆனால் ஒருவரின் மனசாட்சி எழுப்பும் கேள்விதான் அவர் எப்படி எதிர்காலத்தில் நினைவு கூரப்படுவார் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறது.

அந்த ஊரில் நகர்புற வசதிகள் இல்லை என்றாலும், தன் குழந்தைகளுக்கு நல்ல கல்வியையும், வசதியையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, நல்ல நிலைக்கு உருவாக்கியுள் ளார். அதற்கு முழுமையாக ஒத்துழைப்பு கொடுத்து அவரை சேவை செய்ய தூண்டு கோலாக இருந்தது அவரது துணைவியார்தான்.

அநேக மருத்துவர்கள் கிராமப்புறத்தில் பணியாற்ற முன் வருவதற்கு, அரசும் நகர் புற வசதிகளை கிராமப்புறத்தில் ஏற்படுத்தி, 30 கிராமத்திற்கு சேர்ந்து 100 பெட் மருத்துவமனையை சகல வசதிகளுடன் செய்து கொடுக்க வேண்டும், தொலைதூர மருத்துவ வசதியை பயன்படுத்தி, தேவையான தேர்ந்த மருத்துவ வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டும்.

டாக்டர் சாலமனைப் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான தன்னலமற்ற டாக்டர்கள் இந்தியாவில் பல கிராமப்பகுதிகளில் பணிபுரிந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் குடத்திலிட்ட விளக்குகள்! அவர்களைப் போல் கிராமப்புறங்களில் பணிபுரிய இளைய மருத்துவர்கள் தலைமைப்பண்புடன் முன்வரவேண்டும். அதற்கு அவர்களின் மனசாட்சி முதலில் ஒரு கேள்வியை எழுப்ப வேண்டும்! அந்த கேள்வி நமக்கு ஓர் எண்ணத்தை உருவாக்கவேண் டும்.

அதாவது, "நான் உனக்கு உதவி செய்ய தயாராக இருக்கிறேன்" என்ற எண்ணத்தை நம் மனதில் நாம் ஒவ்வொருவரும் விதைக்க வேண்டும்.

பிறந்த நாள் பரிசு!

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

எழுத்து :
பொன்ராஜ்

இளைப தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-10

நம்முடைய வாழ்க்கையில் பிறந்த நாள் என்பது ஒரு பெரிய விஷயமாகவே இருக்கிறது. ஒரு முறை சிறுமி ஒருத்தி என்னிடம் "என் பிறந்த நாள் எது" என்று கேட்டாள். நான் அவளிடம் சொன்னேன். "பூமி தன்னைத்தானே ஒரு முறை சுற்றிக்கொள்ள 24 மணி நேரம் எடுத்துக் கொள்கிறது. அதே போல் சூரியனை ஒரு முறைச் சுற்றி வர ஒரு வருடம், அதாவது 365 நாட்களை எடுத்துக் கொள்கிறது. பிரபஞ்சத்தின் பிரமாண்டமான இருப்பில் இந்த சுழற்சியும் பிரமாண்டமானதே.. அதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இந்தக் கலாமின் பிறந்த நாள் ஒன்றும் அத்தனை முக்கியமான தல்ல.." என்றேன்.

ஆனாலும் அந்தச் சிறுமி விடாமல் என்னுடைய பிறந்தநாள் எது என்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாள். அவளைப் போலவே என் மீது அன்பு கொண்ட எத்தனையோ பேர் என் பிறந்தநாள் எது என்று கேட்டபடி இருக்கிறார்கள். என்னுடைய பிறந்த நாள் அக்டோபர் 15. பொதுவாக என் பிறந்த நாளின் போது நான் புதுதில்லியில் இருப்பதில்லை. ஏதாவது ஒரு கிராமத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள எளிய விவசாய மக்களிடமும், குழந்தைகளிடமும் பேசிப் பழகி அந்தப் பிறந்தநாளை மறக்க முடியாத ஒன்றாக ஆக்கிக் கொள்வது என் வழக்கம்.

நான் பிறந்த தேதி முதல், பூமி சூரியனை 77 முறை சுற்றிவிட்டு, அடுத்ததாக 78 வது முறை சுற்றுவதற்குத் தயாரான சமயம். அக்டோபர் 15-ம் தேதியும் அருகே வந்தது. இந்த முறை நான் தமிழ்நாட்டின் திருவள்ளூர் மற்றும் காஞ்சிபுரம் மாவட்டங்களில் இருக்கும் சில கிராமங்களுக்குச் செல்வ தென்று முடிவெடுத்தேன். தேசிய விவசாய ஃப்வுண்டேஷனின் (சஆஎ) உதவியுடன் ஒரு அற்புதமான தலைவர் இங் கேயுள்ள கிராமங்களில் பெரிய புரட்சியையே செய்திருந்தார். அவர்தான் திரு எஸ். ராஜசேகர். தீர்க்கதரிசனம் கொண்ட அரசியல் தலைவரான திரு சி.சுப்ரமணியன் அவர்களின் புதல்வர். சி.சுப்ரமணியன் அவர்கள் இந்தியா வின் முதல் பசுமைப் புரட்சியை சாதித்துக்காட்டியவர். என்னுடைய பிறந்தநாளை திரு எஸ்.ராஜசேகரின் தலைமையில் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டிய அந்த கிராமங்களில் செலவழிப்பது என்று முடிவு செய்தேன்.

அக்டோபர் 15-ம் தேதி நான் அங்கே சென்றதும் ராஜசேகர் என்னை அன்புடன் வரவேற்றார்.

சஆஎ நடத்தி வந்த ஒரு விளையாட்டுப் பள்ளியில் இரண்டு வயது முதல் நான்கு வயதிற்கு உட்பட்ட சுமார் முப்பது குழந்தைகள் என் பிறந்தநாளுக்காக ஒரு பெரிய கேக்கை வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து அந்த கேக்கை வெட்டி அவர்கள் எல்லோருக்கும் கொடுத்தேன். அவர்களுக் குத் தாங்க முடியாத சந்தோஷம். தங்கள் மழலைக்குரலில் “ஹாப்பி பர்த் டே” பாடினார்கள். பிறகு அவர்களிடம் பேசினேன்.

“நீங்கள் எல்லோருமே உங்களுக்கான பெரிய கனவு ஒன்றை வைத்திருக்க வேண்டும்..அதை நோக்கிய பயணத்தில் நீங்கள் இடைவிடாது முயற்சிக்க வேண்டும்..” என்றேன். “ஆளுக்கு ஒரு மரம் நடவேண்டும் என்றும் எழுத்தறிவு இல்லாத ஒருவருக்காவது நீங்கள் படிப்பறிவைக் கற்றுத் தர வேண்டும்” என்று கேட்டு அதற்கான உறுதி மொழியை அவர்களிடம் வாங்கிக் கொண்டேன். அந்தச் சின்னஞ்சிறாரிடம் அப்போது நான் கண்ட மனமகிழ்ச்சியும், கண்களில் தெரிந்த ஒளியும் மிக அற்புதமாக இருந்தன. அந்தக் காலவேளை மனதுக்கு மிக ரம்மியமாக இருந்தது.

அடுத்து நான் சுனாம்பேடு, கடப்பாக்கம், ஆண் டார்குப்பம், வெண்ணாங்குபேட்டை போன்ற கிராமங் களில் இருந்து வந்திருந்த 12 முதல் 15 வயதுவரையிலான மாணவர்களைச் சந்தித்து அவர்களுடன் உரையாடினேன். பிறகு கிராமங்களை நோக்கிய என் பயணம் தொடங்கியது. “குழந்தைகளிடம் எழுத்தறிவித்தல் பற்றிப் பேசினீர்கள் சார்.. அதனால் சிலரை நீங்கள் அவசியம் சந்திக்க வேண்டும்” என்றார் ராஜசேகர்.

காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் இருக்கும் புதிரன் கோட்டை கிராமத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார் அவர். சென்னையிலிருந்து சுமார் 100 கிமீ தூரத்தில் இருக்கிறது இந்த கிராமம். எனக்குச் சிறப்பான வரவேற்பை அளித்த அந்த கிராமத்து மக்கள் மிகவும் சுத்தமாகவும் சுகாதாரமாகவும் காணப்பட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் சஆஎ. அவர்களிடம் சுத்தம், சுகாதாரம் பற்றிய சிறப்பான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியிருந்ததுதான். சில வருடங்களுக்கு முன்பு அந்த கிராமத்தில் தனிப்பட்ட கழிப்பறைகள் ஒன்றோ இரண்டோதான் இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் இப்போது அங்கிருந்த 402 வீடுகளில் 364 வீடுகளில் கழிப்பறைகள் இருக்கின்றன. அந்த கிராமத்தின் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் உஷா செல்லத்துரை, ‘கிராமத்து மக்கள் அதன் தேவையை உணர்ந்து, அரசாங்கத்துடனும், சஆஎலிடனும் முழுக்க முழுக்க ஒத்துழைத்ததால்தான் இந்தச் சாதனை சாத்திய மாயிற்று...”’ என்றார். அந்த கிராமமே சுத்தத்துடன் அழகாகக் காட்சியளித்தது.

அந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்த சுய உதவிக் குழுவினர் என்னை ஒரு பெரிய குடிசைக்குள்

அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே நிறைய பெண்கள் இருந்தார்கள். என்னை வரவேற்றார்கள். சஆள முயற்சியால் அவர்கள் படிப்பறிவு பெற்றார்கள் என்று என்னிடம் சொன்னார் அவர். அங்கிருந்த செய்தித்தாள் ஒன்றை எடுத்து முப்பது வயதுத் தோற்றமுள்ள ஒரு பெண்மணியிடம் கொடுத்தேன். “இதில் உள்ள செய்தியைப் படியுங்கள் அம்மா..” என்றேன்.

அவர் அதை எடுத்து உரக்கப் படித்தார். “என்னை யாரும் காட்டாயப்படுத்தி அரசியலுக்கு இழுக்க முடியாது” -ரஜினிகாந்த் என்பதுதான் அவர் அப்போது படித்த செய்தி. பிறகு அங்குள்ள மற்ற பெண்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு செய்திகளைப் படித்துக் காண்பித்தார்கள். எல்லோருக்கும் தாங்கொணா சந்தோஷம். முகத்தில் பெருமிதம். அவர்கள் என்னிடம் நோட்டுப் புத்தகங்களில் எழுதியும் காண்பித்தார்கள். தங்களுக்கு படிப்பறிவு உண்டு என்று அவர்கள் பெருமையுடன் நினைப்பது அவர்களின் பாவங்களில் இருந்து தெரிந்தது.

முதலில் செய்தி வாசித்துக் காண்பித்த பெண்களிடம் “”எப்போது எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொண்டீர்கள்?”” என்றேன். அவர் சற்று வெட்கத்துடன் “”இப்போது தான்.. ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பாக..”” என்றார். “””உங்கள் எல்லோருக்கும் என் பாராட்டுக்கள்”” என்றேன் மனப்பூர்வமாக. அந்தப் பெண் ஏதோ சொல்வதற்கு ஆசைப்படுவதாக எனக்குப் பட்டது. ஆனால் சொல்லலாமா வேண்டாமா என்று தயங்குவதாகவும் தெரிந்தது. “”ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா? சொல்லுங்கள்”” என்றேன்.

அவர் வாய் திறந்தார். “”சார்.. நான் இப்ப ஒரு தன்னிறைவு பெற்ற பெண்..இப்போது என்னால் எழுதப்படிக்க முடியும். என் வீட்டில் எங்களுக்காக தனிப்பட்ட கழிப்பறை இருக்கிறது.. சுய உதவிக் குழுவின் உதவியால் என்னால் இப்போது முன்னை விட இரண்டு மடங்கு அதிகம் சம்பாதிக்க முடிகிறது.. என்னை மாதிரியே இந்த கிராமத்தில் உள்ள எல்லா பெண்களுமே தன்னிறைவு பெற்றவர்கள்தான்”” என்றார் அவர். இதைச் சொல்லும்போது அவருடைய வார்த்தைகளில்தான் எத்தனை தன்னம்பிக்கை! எத்தனை பெருமை! அந்த வார்த்தைகள்தான் என்னுடைய பிறந்தநாள் பரிசாகத் தோன்றியது.. இந்த மாற்றம் ஓரிரவில் வந்ததில்லை.. அது பல நாள் உழைப்பின் பலன்.. ஒரு கனவு நிஜமான கதை அது..

**பழமொழியை
பொய்யாக்கிய
டெக்னாலஜி!**

**இளைய தலைமுறைக்கான
தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-11**

**எழுத்து :
பொன்ராஜ்**

**இளைஞர்கள்
காலம்**

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

புதிரன்கோட்டைகிராமத்தில் நடந்திருந்தது ஒரு மௌனப்புரட்சி. நூற்றுக்கணக்கானவர்களை மிகவும் குறுகிய காலத்தில் தேசிய விவசாய ஃபவுண்டேஷன் (NAF) தன்னுடைய முயற்சியினால் படிப்பறிவு பெற்றவர் களாக மாற்றியிருந்தது. கம்ப்யூட்டர் மய மாக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்தில் நவீன முறையில் அளிக்கப்பட்ட பயிற்சி அது. அதற்கான தமிழ் மென்பொருளை டாடா கன்ஸல்டன்ஸி நிறுவனம் அளித்திருந்தது.

கிராமத்து மக்கள், அதிலும் குறிப் பாக, பெண்கள் உழைப்பதற்கு அஞ்சாத வர்கள். அதிகாலையில் வெள்ளி முளைக் கும்போது எழுந்திருக்கும் அவர்கள் வீட்டு வேலை, குழந்தைகளைப் பராமரிப்பது, சமையல் இவற்றுடன் காடு, கழனி என்று வயல் வேலையும் பார்த்து விட்டு, மறுபடி கண்களைமூடிப் படுக்கும்போது நிலவு உச்சிக்கு வந்திருக்கும். அப்படிப்பட்டவர் களுக்கு நேரம் கண்டுபிடித்து எழுத்தறி விப்பது சாதாரண விஷயமல்ல. அவர் களுக்கான கல்வியை இரவு நேரத்தில்தான் கொடுக்க முடியும்.

NAF அப்படித்தான் செயல்பட்டது. முதலில் படிப்பறிவின் அவசியம் பற்றிய பிரச்சாரத்தைச் செய்தது. இரவு பாட சாலைகளுக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தது. கிராமத்து மக்கள், அதில் பிரதான மானவர்கள் பெண்கள், ஆர்வத்துடன் அந்த இரவுப் பாட சாலைக்கு வந்து பாடம் பயின்றார்கள். உடல் சோர்வு இருந்தாலும் அதையும் மீறி எத்தனை ஆர்வம் இருந்தால் அவர் கள் பள்ளிக்கு அந்த இரவு நேரத்தில் வருவார் கள் என்பதை யோசித்துப் பாருங் கள். கல்வியறிவு இல்லாமல் இருப் பது விதியோ, சாபமோ அல்ல. அதை வழங்க வேண்டியது அரசாங்கம். தங்கள் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் பாரபட்சமற்ற கல்வியை வழங்கும் அரசாங்கம்தான் "குயில்கள் பாடும் கலைக்கூட' மாக விளங்கும்.

புதிரன்கோட்டையிலும் சுற்று வட்டார கிராமங்களி லும் NAF ஒவ்வொரு பாடசாலைத் திட்டத்தையும் தொண்ணூறு நாட்கள் நடத்தியது. நான் அங்கே சென்றிருந்த போது, அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் சுமார் 4200 பேர் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். அதில் எண்பது சதவீதத்தினர் பெண்கள். அங்கேயிருந்த பாடசாலையில் 200 பேர் அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் களையும் அவர்களுக்கு எழுத்தறிவித்துக் கொண்டிருந்தவர் களையும் மனதாரப் பாராட்டினேன்.

அந்தச் சுற்றுவட்டார கிராமங்களில் NAF 288 சுய உதவிக் குழுக்களை உருவாக்கியிருந்தது. அவர்களின் மொத்த சேமிப்பு 48 லட்சத்தை எட்டியிருந்தது. அதன் உத்தரவாதத்தின் பேரில் சுமார் 70 லட்சம் ரூபாய்க்கான தொழில் கடன்களை NAF வழங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தது. இதெல்லாம் அந்த கிராம மக்களின் வாழ்க்கை யில் பெரிய மறுமலர்ச்சி யையே ஏற்படுத்தியிருந்ததைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி யுற்றேன். அவர்களிடம் பேசிவிட்டு நான் அந்தக் குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

அந்த கிராமத்தின் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் ஒரு பெண். அவருடைய கண வர் எனக்கு மாலை அணிவித்து வரவேற் றார். அவருகே வெட்கத்துடன் நின்றி ருந்தார் அந்தப் பெண்மணி. நான் அவரிடம் ""நீங்கள் சுதந்திரமாகச் செயல் பட உங்கள் கணவர் விடுகிறாரா? அல்லது தலையிடுகிறாரா?" என்று கேட்டேன். அந்தக் கேள்வியை அவர் எதிர்பார்க்க வில்லை. சுற்றிலும் கிராமத்துப் பெண் களும் ஆண்களும் வேறு குழுமியிருந் தார்கள். என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் அவர் தடுமாறி நின்றார்.

அவருடைய கணவர், நிலைமையை சமாளிக்கும் பொருட்டு என்னிடம் ""அவ் வப்போது சில உதவிகளைச் செய்வ துண்டு"" என்று பூசி மெழுகினார். இது மழுப்பலான பதில் , உண்மையில் அந்தப் பெண்மணியின் வேலைகளில் அவர் தலையிடுகிறார் என்றே எனக்குத் தோன்றி யது. நம் நாட்டில் பெரும்பான்மையான பெண் பஞ்சாயத்துத் தலைவிகளின் நிலைமை இப்படித்தான் இருக்கிறது. ""இதோ பாருங்கள், நீங்கள் உங்கள் மனைவியைச் சுதந்திரமாக வேலை பார்க்க விட வேண்டும்.. அவரால் சிறப் பாகப் பணியாற்ற முடியும்.. செய்வீர் களா?" என்றேன். அவர் தலையசைத்தார். அதை மீண்டும் வலியுறுத்தி ""நான் சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டீர்களா இல்லையா? உங்கள் மனைவியின் வேலைகளில் தலையிட மாட்டேன் என்று உங்களால் உறுதி கூற முடி யுமா?" என்றேன். அவர் ""நிச்சயம் செய்கிறேன் சார்..இது உறுதி"" என்றார். சுற்றி

நின்றிருந்த பெண்கள் எல்லாம் அதற்கு கரகோஷம் செய்தார்கள். அந்தக் கரகோஷம் அவர்களும் அப்படிப் பட்ட சுதந்திரத்தையே விரும்புகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டியது. பெண்கள் லீடர்ஷிப் பொறுப்புக்கு வரவேண்டும் என்றால் அதற்கு ஆண்கள் முழுமனத்தோடு வழி விட வேண்டும் என்பதே என் எண்ணம்.

என்னுடைய அடுத்த விசிட் அரகூர் கிராமம். சில வருடங்களுக்கு முன்னால் நான் NAF ன் ஆராய்ச்சிக் கழகத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது 'கிராமங்களில் நீர்நிலை யை உயர்த்தும் வாட்டர்ஷெட் திட்டங்களை அறிமுகப் படுத்துமாறு கேட்டு சில ஆலோசனைகளையும் கூறியிருந் தேன். NAF நபார்டு வங்கியுடன் இணைந்து அரகூர் கிராமத்தில் அப்படி ஒரு நீர்நிலை முன்னேற்றத் திட்டத்தை செயல்படுத்தியிருந்தது. நான் அதை ஆவலுடன் காணச் சென்றேன். ஏழு கிராமங்களில் சுமார் 3000 மக்கள் பலன் பெறும் வகையில், ஆயிரம் ஹெக்டேர் நிலப்பரப்புக்கு அந்தத் திட்டம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதைப் போன்ற திட்டங்கள் மட்டும் இந்தியாவின் எல்லா கிராமங்களிலும் அமல்படுத்தப்பட்டால் சந்தேகமே இல்லை, தண்ணீர் பிரச்சனை என்பதே காணாமல் போய், கிராமங்கள் சுபிட்சத்தின் சின்னமாகி விடும்.

சிறுகுளத்தூர் கிராமப் பகுதி களிலும் NAF இதே போன்ற வாட்டர்ஷெட் திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருந்தது. அங்கே சுமார் 1500 ஹெக்டேர் நிலப்பரப்பு அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் பயன்பெற்றிருந் தது. அந்தப் பணியாளர் களைப் பாராட்டி விட்டு, தண்ணீர் பிரச்ச னையில் அவதியுறும் புதிரன்கோட்டை கிராமத் துக்கும் இதே போன்ற திட்டத்தைக் கொண்டு செல்லும்படி கூறினேன். பல கிராமங்களைத் தத்தெடுத்துக் கொண்டு இதைப் போன்ற முன் னேற்றப் பணிகளில் ஈடுபடும் NAF ன் பணி மகத்தானது. அங்கிருந்து நான் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இல்லேடு என்கிற கிராமத்தைச் சென்றடைந்தேன். அங்கேயும் NAF பல கிராமங்களைத் தத்தெடுத்துக் கொண்டு பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தது. பச்சைப் பசேலென்ற பூமி, மோட்டார்களில் பொங்கிக் கொட்டிய பாசனத்தண்ணீர், காற்றில் அசைந் தாடிய வயல்களில் பரவிய நெல்மணம் எல் லாமே என் கவிதை மனதை மெய்ச்சிலிர்க்க வைத் தன. வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடிய வள்ளலார் பெருமகனார் இந்தக் காட்சியைப் பார்த் தால் எத்தனை மகிழ்ந்திருப்பார் என்று தோன்றியது.

அங்கேயும் நான் பல விவசாயிகளைச் சந்தித் துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ச.ஆ.எ கொண்டு வந்தி ருந்த திட்டங்கள் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும், விவசாய உற்பத்தி வருமானத்தையும் பெருமளவில் உயர்த்தியிருந்தது அவர்களின் பேச்சிலிருந்து தெரிய வந்தது. ஒரு விவசாயி எழுந்து என் னிடம் "'ஐயா, என்னுடைய வருமா னம் முன்பை விட மூன்று மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது.. என் வாழ்க்கை மிக்க சந்தோஷமாக இருக்கிறது.." என்றார். "விவசாயி கணக்கு பார்த்தால் உழுக்கு கூட மிஞ்சாது' என்று கிராமப்பகுதியில் ஒரு சொலவடை உண்டு. அதைப் பொய்யாக்கி இருக் கிறது நவீன டெக்னாலஜி.

அந்த விவசாயியின் சிரிப்பில் நான் இறை வனைக் கண்டேன். பசுமைப்புரட்சி தீர்க்கதரிசியான திரு.சி.சுப்ரமணியத்தை நான் முன்பு சந்தித்தபோது அவர் சொன்ன வைர வார்த்தைகள் என் நினைவில் ரீங்காரமிட்டன..

இளைஞர்களே வாருங்கள் விவசாயத்துக்கு

இளைய
தலைமுறைக்கான
தன்னம்பிக்கைத்
தொடர்-12

எழுத்து :
பொன்ராஜ்

சிலவருடங்களுக்கு முன் நான் நான் தமிழக முன்னாள் அமைச்சரும் பழம்பெரும் தலைவருமான திரு. சி. சுப்ரமணியன் அவர்களை அவரது வீட்டில் சந்தித்தேன். அப்போது அவருக்கு வயது 90. உடல் தளர்ந்திருந்தாலும், மனதில் அதே உறுதியும், சிந்தனையில் தெளிவும் அப்படியே இருந்ததைக் கண்டு வியந்தேன். பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பேச்சு இந்திய விவசாயிகளையும், விவசாயத்தின் நிலை பற்றியும் திரும்பியது. நாடெங்கும் பல விவசாயிகள் கடன் தொல்லையால் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் போக்கு பற்றி நாங்கள் கவலையுடன் பேசிக் கொண்டோம்.

""பசுமைப் புரட்சியில் பல சாதனைகளைச் செய்து காட்டிய இந்தியத் திருநாட்டிலா விவசாயிகளுக்கு இந்த நிலை" என்று நான் அவரிடம் மனம் வருத்தப்பட்டேன்.

அப்போது அவர் சொன்னார். ""இரண்டாவது பசுமைப் புரட்சிக்கான நேரம் வந்து விட்டது. ஆனால் இந்த முறை பல விஷயங்களில் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். விவசாய நிலங்களுக்கு தனித்தனி குணங்கள் உண்டு. ஒட்டு மொத்தமாக ஒரே மாதிரியான விதைகளையும் உரங்களையும் நிலத்தில் பயன்படுத்தாமல் அந்தந்த நிலங்களின் தன்மைக் கேற்றவாறு பயன்படுத்த வேண்டும்..அதற்குத் தேவையான நீர்நிலை மேலாண்மையும் அறுவடைக்கு முன்னால் தேவைப் படும் தொழில் நுட்பமும் விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப் பட வேண்டும்..வெறும் விவசாய உற்பத்தி மட்டுமல்லாமல் உணவுப் பொருளை பதப்படுத்துதல், செறிவுபடுத்துதல் உணவுப் பண்டமாக மாற்றுதல், மற்றும் மார்க்கெட்டிங் பற்றியும் விவசாயி அறிந்து கொள்ள வேண்டும்..இதையெல்லாம் விட முக்கியமான ஒன்று நவீன விவசாய டெக்னிக்ஸ்கள் சுற்றுச்சூழலை கெடுக்காமலும் மனிதர்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்காமலும் இருக்க வேண்டும்.."" என்றார் பாரத ரத்னா திரு சி. எஸ்.

இந்தக் கருத்துக்கள் என்னை ரொம்பவே வசீகரித்தன. எத்தனை அனுபவம் வாய்ந்த வார்த்தைகள்! அவர் சொல்வதைப் போலத்தான் முன்னேறிய நாடுகளில் விவசாயம் நடப்பதை நான் நேரிலேயே பார்த்திருக்கிறேன். அங்குள்ள விவசாயிகள் எல்லாவற்றையும் பற்றி

அறிந்திருக்கிறார்கள். வெறும் விவசாய உற்பத்தியோடு அவர்கள் நின்று விடவில்லை. அதை கிடங்கில் வைத்து சேமிப்பதைப் பற்றியும் செறிவூட்டுதல் பற்றியும் அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். வந்த விலைக்கு பொருளை விற்பதும் இல்லை. தங்கள் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தை, சந்தையின் போக்குகளுக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கிறார்கள். நல் வாழ்வும் வாழ்கிறார்கள். இதைத்தான் சி.எஸ். சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார்.

அவர் குறிப்பிட்டதைப் போன்ற (Sustainable Development) சஸ்டைனபிள் டெவலப்மண்ட்” தொடர்ந்த வளர்ச்சியைத் தான் கிராமங்களில் NAF செய்து கொண்டிருந்தது. காஞ்சீபுரம் மாவட்டத்தில் மட்டும் சுமார் 1200 ஏக்கர் விவசாய நிலங்களில் சி.எஸ். சொன்னதைப்போல டெக்னாலஜியுடன் கூடிய பல்முக முன்னேற்றத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டியிருக்கிறது NAF அரிசி, கரும்பு, ரோஜா, காய்கறிகள், வேர்கடலை, சோளம் போன்ற பயிர்வகைகளில் 40 முதல் 150 சதவீதம் வரை லாபத்தை ஈட்டியிருக்கிறார்கள் இந்தப் பகுதி விவசாயிகள். சத்தமில்லாமல் நடந்து வரும் இந்த சுபிட்ச மாற்றத்தை தமிழ்நாட்டிலும் இந்தியாவிலும் உள்ள மற்ற விவசாயிகள் கவனிக்க வேண்டும். இதே போன்ற வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினால் இந்த அமோகமான மாற்றம் பெரிய மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் அல்லவா?

காஞ்சீபுரம் மாவட்ட விவசாய நிலங்களில் நான் கண்ட காட்சிகள் மிகவும் அற்புதமானவை. நவீன இயந்திரங்கள் வயல்வெளிகளில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தின் மண்ணை ஆராய்ச்சிக் கூடங்களில் கொடுத்து அதன் தன்மையைக் கேட்டறிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் நிலத்தின் தன்மைக் கேற்றவாறு எத்தகைய உரங்களை, உழும் முறைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நிபுணர்கள் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் அதுவரை சுமார் 7000 மண்வகைகளை டெஸ்ட் செய்திருப்பதாகச் சொன்னார் ஒரு நிபுணர். "முன்பைவிட இப்போது நான் மும்மடங்கு அதிகம்

சம்பாதிக்கிறேன்" என்று ஒரு விவசாயி மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னாரே, அதன் ரகசியங்கள் இவைதான். "நிலமென்னும் நல்லாள்" அங்கே பரிபூரண திருப்தியுடன் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இந்தியாவின் பெரும்பான்மையான பகுதிகளில் விவசாயம் நஷ்டம் தரும் தொழிலாக அபாயகரமாக மாறிக்கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையில் இங்கே மட்டும் விவசாயியின் வருமானம் அதிகரித்திருப்பது ஒரு விஷயத்தை உணர்த்துகிறது. பிரச்சனை விவசாயத் தொழிலில் இல்லை. அதை கையாளும் முறைகளில்தான் இருக்கிறது. அங்கே நடந்த ஒரு விழாவில் இன் னொரு ஆச்சர்யமான, சந்தோஷமான விஷயத்தையும் கண்டேன். அங்கே குழுமி யிருந்த நூற்றுக்கணக்கான விவசாயப் பெரு மக்களில் முக்கால்வாசிபேர் இளைஞர்கள்.

"இளைஞர் சமுதாயம் விவசாயத்தை மறந்து விட்டது. வேறு பணம் செய்யும் தொழில்களுக்கு அவர்கள் மாறிவிட்டார்கள்" என்றெல்லாம் குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில் ஓரளவுக்கு உண்மையும் இருக்கலாம். பணத்தையும் நிம்மதியான வாழ்க்கையையும் தர முடியாத தொழிலாக விவசாயம் இருந்தால் அவர்கள் மட்டும் எப்படி வருவார்கள்? இதில் அவர்களைக் குற்றம் சொல்வது சரி யாக இருக்காது. காஞ்சிபுரம் மாவட்டத் தில் கண்டது போல் செல்வம் தரும் தொழிலாக விவசாயம் மாறி விட்டால் இளைஞர் கள் ஆர்வமாக அதில் ஈடுபட நிச்சயம் வருவார்கள் என்பதைத் தான் அங்கே நான் கண்ட இளைஞர் விவசாயக் கூட்டம் எடுத்துச் சொல்லியது. அரசாங்கமும், விவசாய நிறுவனங்களும் கிராமப்பகுதிகள் முழு வதில் தரமான உரம், விதை , இன்ன பிற விவசாயப் பொருட்களை விநியோகம் செய்யும் சென்டர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்கிற கோரிக்கையை அந்த இளைஞர்கள் என்னிடம் வைத்தார்கள். அது மிகவும் நியாயமான கோரிக்கை. என் பயணம் அந்த மாவட்டத்தில் தொடர்ந்தது. அந்த கிராமங்களின் உள்ளே செல்லச் செல்ல மேலும் பல ஆச்சர்யமான மாற்றங்கள் எனக்காகக் காத்திருந்தன.

இவை எல்லாம் இந்திய கிராமங் கள்தானா? எத்தனை பிரமாதமான மாற்றங்கள் இங்கே அமைதியாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன?

இவற்றையெல்லாம் மீடியா ஏன் உலகத்துக்கு எடுத்துச் சொல்வதில்லை என் றெல்லாம் என் எண்ண அலைகள் ஓடின.

அந்த மாற்றங்கள்..

கிராமத்துமக்க ளிடம் நான் காணும் அற்புதமான பல விஷ யங்களில் ஒன்று பல விலங்குகளுடன் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கை முறை. நகரங்களில் இருப்பது போல் கிராம மக்களின் விலங்குகள் "பெட் அனிமல்ஸ்". அதாவது செல்லப்பிராணிகள் அல்ல. அவை அவர்களின் குடும்பத்தில் ஒன் றான உழைக்கும் மெம்பர். தான் வளர்க்கப் படும் குடும்பத்துக்காகவும் மனிதர்களுக்காக வும் அந்தக் கால்நடைகளும் ஓயாமல் உழைக் கும். இது இயற்கையோடு இணைந்த வேளாண் வாழ்க்கை. விவசாயமும் கால்நடைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப்பிணைந்தவை.

ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற அந்த விலங்குகள் கிராம மக்களின் வீட்டில் சகமனிதர்கள் போல் வளைய வரும். அவைகளை மேய்ப்பது, பராமரிப்பது, உணவு தருவது, இனப்பெருக்கத்துக்கு உதவுவது என்று எல்லாவற்றையும் கவனிக்கும் கிராம மக்கள், அவற்றுக்கு ஏதாவது உடம்புக்கு வந்து விட்டால் துடிதுடித்துப் போய் விடுவார்கள். அவை இறந்து போகும் போது குடும்பத்தில் ஒருவர் இறந்ததைப் போலவே துக்கப்படு வார்கள். வெறும் விலங்குகளாக மட்டும் கருதாமல் அவற்றுக்கு நல்ல தமிழ்ப் பெயர் களை வைத்து அப்படியே கூப்பிடுவார்கள்.

விவசாயமும் கால்நடைகளும் அவர் களுடைய இரண்டு கண்களைப் போன்றவை. அவர்களுக்குக் காட்டும் நன்றி உணர்ச்சியாக அந்த விலங்குகளும் தங்களால் ஆன இறைச்சி, பால், தயிர், வெண்ணை, மோர், திரட்டுப்பால், முட்டை போன்றவற்றைத் திருப்பித் தரும். குடும்ப சொத்துக்களாக ஆடு, மாடுகளைச் சொல்லும் வழக்கம் இன்றும் இந்திய கிராமங்களில் இருப்பது பெரு மைக்குரிய விஷயம்.

என்னுடைய அடுத்த விசிட்டாக நான் காஞ்சி புரம் மாவட்ட கிராமங்களுக்குச் சென்ற போது இந்தக் கால்நடைகளைப் பற்றிய ஆச்சர்யங் களையும் கண்டு வியந்தேன். அதில் முக்கியமானது "வெண்மைப் புரட்சி" எனப்படும் பால் உற்பத்தி. கால்நடை பராமரிப்பில் முக்கியமான விஷயம் "கிராஸ் பிரீட்" எனப்படும் இனக்கலவை உற்பத்தி. ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு மேம்பட்ட வகை விலங்குகளை அதன் தன்மைக்கேற்றபடி பரிசோதித்து இன உற்பத்தி செய்ய வைக்கும் மருத்துவ முறை "திதாஸ் பிரீட்." இந்த முறைப்படி பிறக்கும் விலங்குகள் உற்பத்தித் திறனில் வெகுவாக மேம்பட்டு விளங்கும்.

அந்த கிராஸ் பிரீட் முறையை மாடுகளிடையே NAF அருமையாக இந்த கிராமங்களில் செயல்முறைப் படுத்தி யிருந்தது. அதனால் பால் உற்பத்தி 300 சதவீதம் வரை உயர்ந்திருந்தது. பால் விற்பனை முறைகளிலும் நவீனத்துவம் வந்திருந்தது. விற்பனை முறையில் ஹட்சன் அக்ரோ டைரி நிறுவனத்துடன் கை கோர்த்திருந்த சஆஎ, கிராமங்களில் பால் விற்பனைக் கூடங்களை உருவாக்கியிருந் தது. அங்கே விவசாயிகளிடமிருந்து பாலைக் கொள்முதல் செய்கிறார்கள் சுய உதவிக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இதன் மூலம் தரமான பால் நல்ல

விலைக்கு விற்கப்பட்டு விவசாயிகள் லாபம் அடைகிறார்கள். சுய உதவிக்குழுவுக்கும் இதன் மூலம் வருவாய் கிடைக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் small is beautiful என்று ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள். "சிறிய விஷயங்கள் அழகானவை" என்று பொருள். கிராமங்களில் இப்படி சிறிய சிறிய அமைப்புகளாக ஒன்றோடு ஒன்று கை கோர்த்து செயல்படும்போது அது எத்தனை அழகான மாற்றத்தை ஏற்படுத்து கிறது பாருங்கள்!

அங்கிருந்த சுயஉதவிக்குழு பெண்கள் மற்றும் ஆண்கள் சுமார் 150 பேரைச் சந்தித்தேன். NAF தங்களுக்கும் விவசாய மக்களுக்கும் கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் பராமரிப்பு காரியங்களுக்காக வங்கிக் கடன்களைப் பெற்றுத் தந்ததாகவும் அதன் மூலம் நல்ல பலன் கிடைத்து வருவதாகவும் சந்தோஷமாகத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களிடம் நான் ஒரு உறுதி மொழி யைக் கேட்டேன்.

"என் குழந்தைகளுக்கு நல்ல கல்வி கொடுப்பேன். குடிப்பதிலும், சூதாடுவதிலும் என்னைத் தொலைக்க மாட்டேன்.. மற்றவர்களின் வெற்றியை மனமுவந்து பாராட்டுவேன்!"

இதை நான் சொன்னதும் அத்தனை பேரும் உணர்ச்சிகரமாகத் திருப்பிச் சொல்லி உறுதி மொழி அளித்தார்கள்.

""நீங்கள் உண்மையாகவே மனமுவந்து இதைச் சொல்கிறீர்களா அல்லது என்னை மகிழ்விப்பதற்காகச் சொல்கிறீர்களா?"-என்று கேட்டேன்.

அவர்கள் ""ஐயா நாங்கள் சொல்வது அனைத்தும் சத்தியம்" என்றார்கள். சிலர் உணர்ச்சி மேலீட்டில் கண்கலங்கியதையும் பார்த்தேன். அவர்களுடைய வார்த்தைகள் மனதின் ஆழத்தில் இருந்து வந்தவை என்பது புரிந்ததும் மகிழ்ச்சி யோடு அவர்களிடம் இருந்து விடைபெற் றேன்.

அடுத்ததாக நான் சுனாம்பேட் கிராமம் நோக்கிச் சென்ற போது சாலையில் ஒரு நடமாடும் மருத்துவ வண்டியைக் கண்டேன். "மொபைல் டெலி மெடிசன்" எனப்படும் அந்த நவீன நடமாடும் மருத்துவமனை ஒவ்வொரு கிராமமாகச் சென்று கிராம மக்களிடையே உடல் ஆரோக்கியம் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. குறிப்பாக இந்தியாவை ஒரு பெரும் சூறாவளி போல் தாக்கி வரும் நீரிழிவு நோய் பற்றிய உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லி வருகிறது.

சென்னை நீரிழிவு ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (MDRF) NAF மற்றும் டென்மார்க்கில் உள்ள உலக

நீரிழிவுக் கழகத்துடன் (WDF) இணைந்து கிராமப்புறங்களில் இந்தச் சேவையைச் செய்து வருகிறது. அந்த வண்டியின் அருகே கியூவில் நின்று தங்களைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் கிராம மக்கள். அவர்களில் ஒரு பெண்மணியிடம் அதைப்பற்றி விசாரித்தேன். ""ஐயா, எனக்கு சர்க்கரை வியாதி இருப்பது இதன் மூலம் தெரிய வந்தது. ஆனால் அதை எப்படி கையாள்வது என்கிற முறையும் எனக்கு இப்போது தெரிகிறது"" என்றார் அவர். நம்பிக்கையுடன்.

அந்த மொபைல் மருத்துவமனை வண்டிக்கு தொலை தொடர்பு மற்றும் பிற கருவிகளைக் கொடுத்து, அதற் கான செயற்கைக்கோள் இணைப்பு களையும் வழங்கியிருந்தது இந்திய விண்வெளி ஆராய்ச்சிக் கழகம் (ISRO, பெங்களூரு) கிராம மக்களுக்கு நவீன டெக்னாலஜி விண்ணிலிருந்து உதவுவதைக் கண்டு ஆனந்தப்பட்டேன். செயற் கை கோள்களை அனுப்பு வது ஒரு சாதனை என்றால் அதன் பலன்களை சாதா ரண கிராம மக்களுக்குக் கொண்டுபோய் சேர்ப்பது அதைவிட பெரிய சாதனை தானே?

சுனாம்பேட் கிராமத்தில் நான் மற்றொரு மாற்றத்தையும் கண்டேன். அதனால் பலனடைந்த ஒரு இளம் பெண் மனம் நெகிழ்ந்த நிலையில் ""ஐயா, இப்ப நானும் என் குடும்பத்துல ஒரு சம்பாதிக்கிற பொண்ணு.. இதெல்லாம் நடக்குமானனு என் வாழ்க்கையில் ஏங்கியிருக்கிறேன்.. என் கனவு நனவாயிடுச்சி.. என் குடும்பத்துலையும் சமுதாயத்துலயும் எனக்குன்னு ஒரு மரியாதை கிடைக்குது.."" என்றார்.

எப்படி ஏற்பட்டது அந்த மறுமலர்ச்சி?

இடிந்த வீட்டில் பூத்த பூந்தளிர்!

இளைஞர்கள்
காலம்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

எழுத்து:
பொன்னராஜ்

இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-14

அந்தப்பெண்ணின் பெயர் மல்லிகா. ஒரு சாதாரண கிராமத்துப் பெண்ணின் கண்ணியமான தோற்றம். முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி. அவரை நான் சந்தித்தது சுனாம்பேடு கிராமத் தில். "புதுமைப் பெண்ணொளி வாழி பல்லாண்டிங்கே" என்கிற பாரதியின் கவிதை வரிகளை நினைவு படுத்துவதுபோல் அவர் கம்பீரமாக இருந்தார். அவரிடம் இருந்துதான் "'ஐயா நானும் இப்ப என் குடும்பத்துல ஒரு சம்பாதிக்கிற பொண்ணு.. இதெல்லாம் நடக்குமானு என் வாழ்க்கையில் ஏங்கியிருக்கிறேன்.. என் கனவு நனவாயிடுச்சி.. என் குடும்பத்துலயும் சமுதாயத்திலயும் எனக்குன்னு ஒரு மரியாதை கிடைக்குது.."' என்கிற வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

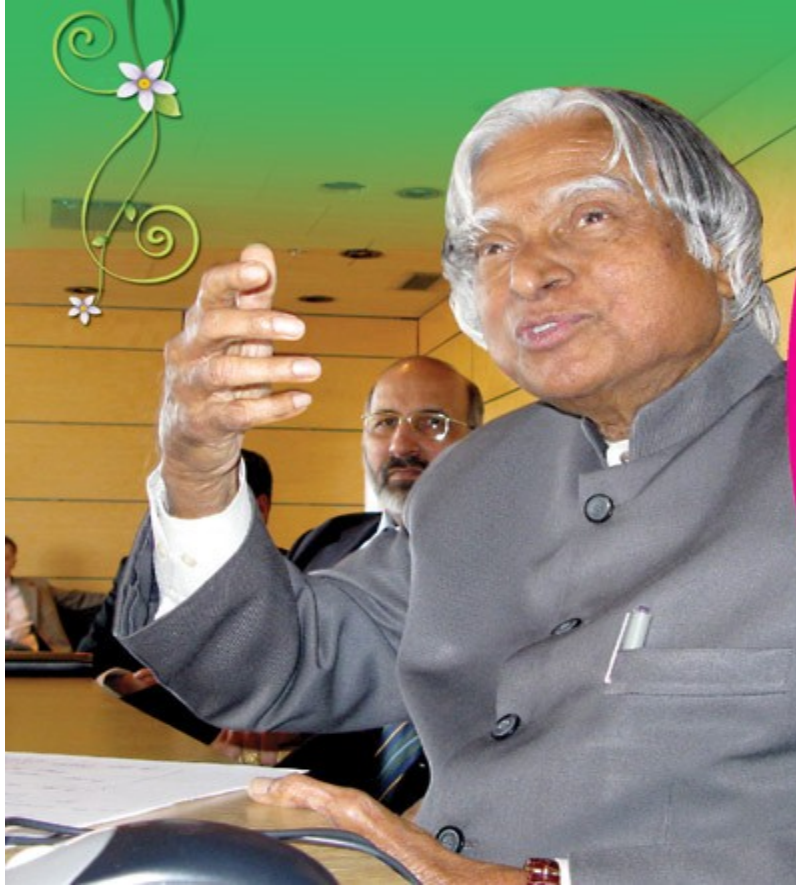
"'கொஞ்சம் விவரமா சொல்லும்மா..." என்றேன்.

"'ஐயா, நான் பத்தாம் வகுப்பு வரைக்கும் படிச்சிருக்கேன்.. ஆனா எனக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கலை.. எந்த வேலையும் செய்யாம வீட்டுல சாப்பிடறதுக்கும் பிடிக்கலை.. ஊர்லயும் யாரும் என்னை ஒரு பொருட்டா நினைக்க மாட்டாங்க.. எனக்குன்னு எந்த அடையாளமும் இல்லாம இருந்தது.. அந்த தாழ்வு மனப்பான்மையினால நான் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிட்டேன்.. அப்பத்தான் எங்க ஊர்ல ஒரு ரெடிமேட் கம்பெனி வந்தது..அதுல எனக்கு வேலையும் கிடைச்சிது..வேலைக்குப் போக ஆரம்பிச்சதும் என் மனநிலையே மாறிடுச்சி..ரொம்ப சந் தோஷமாயிட்டேன்.. ஊர்லயும் எனக்குத் தனி மரியாதை கிடைச்சிது..." என்றார் மல்லிகா மகிழ்ச்சி பொங்க.

கிராமங்களில் தொழில் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்று நான் எல்லா இடங்களிலும் சொல்லி வருவதற்குக் காரணம் இதுதான்..மல்லிகாவைப் போல் கோடிக்கணக்கான பெண்கள் நமது கிராமப்பகுதிகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் இது போல் வேலை கிடைத்தால் மனித வளத்தில் மிகப்பெரிய வளர்ச்சி ஏற்படும்.

சுனாம்பேடு கிராமத்தில் அந்த ரெடிமேட் தொழிற்சாலை அவ்வளவு சுலபத்தில் வந்து விடவில்லை..மல்லிகாவுக்கு அதில் வேலை செய்யும் டெய்லரிங் திறமையும் வானத்திலிருந்து குதித்து விடவில்லை. அதற்காக NAF கடுமையாக உழைத்திருந்தது. அந்தப் பகுதி கிராமத்துப் பெண்களுக்கு NAF தையற்கலையை வொகேஷனல் பயிற்சியாகக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தது. பிறகு நகரத்தில் ரெடிமேட் ஏற்றுமதி தொழிற்சாலையை நடத்தி வந்த ஒருவரிடம் பல நாட்கள் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி சுனாம்பேடு கிராமத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையை நிறுவுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தது. அப்படி வந்ததுதான் அந்தத் தொழிற்சாலை.

இதைப் போன்ற கிராமப்புறத்து தொழில் மையங்கள்தான் பெண்களுக்கு பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் சுய மரியாதையையும் ஏற்படுத்த முடியும். நான் சுற்றுப் பயணம் செய்த இந்த கிராமங்களில் கண்ட சுபிட்சமும் விவசாயத்தில் ஏற்பட்டிருந்த முன்னேற்றமும் தவிர்க்க முடியாமல் இன்னொரு இடத்தைப் பற்றி நினைவுபடுத்தி பெருமுச்சு விடச் செய்தன.

அந்த இடம்-

விதர்பா!

மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் இருக்கும் விதர்பா பகுதி எண்ணற்ற விவசாயிகளின் தற் கொலையால் இந்தியாவையே அதிர வைத்தது. விவசாயத்தினால் ஏற்பட்ட கடனைக் கட்ட

முடியாத அந்தப் பரி தாபத்துக்குரிய உழவர்கள் தங்கள் இன்னுயிரையே மாய்த்துக் கொண்டார்கள். நான் விதர்பாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். அந்த விவசாயி களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கும் வழி காட்டித் திட்டங் களை பயிற்று வைக்கவும் NAF அங்கே ஐந்து நாள் முகாம் ஒன்றை நடத்தியது. சென்னை கிழக்கு ரோட் டரி கிளப் மற்றும் அகில உலக ரோட்டரி சங்கமும் அதற்கான உதவிகளை வழங்கி யிருந்தன.

விதர்பா கிராமத்திலிருந்து சுமார் இருபது விவசாயிகள் அந்த முகாமிற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு தற்கொலை எண் ணத்திலிருந்து விடுபடும் கவுன்சிலிங் அளிக்கப் பட்டது. பிறகு குறைந்த செலவில் மிகுந்த மகசூல் காணக்கூடிய விவசாய டெக்னிக் முறைகளும் சொல்லித் தரப்பட்டன. அவர்களிடம் நான் பேசிய போது நல்ல மனமாற்றம் அடைந்திருந்தார்கள். விவசாயம் என்பதே மோசமான தொழில் என்கிற விரக்தி மனப்பான்மையில் இருந்த அவர்கள் பாஸிட்டிவ்வாக மாறினார்கள்.

""எங்களுக்கு இப்போது நம்பிக்கை வந்திருக்கிறது சார்..நாங்கள் மீண்டும் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு சாதித்துக் காட்டுவோம்"" என்று அவர்கள் என்னிடம் சொன்ன போது ஒரு ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை என் நினைவுக்கு வந்தது..

இடிந்து கருகிய

வீட்டில்

பூந்தளிர் முளைத்திருந்தது"

என்பதுதான் அந்தக் கவிதை. விதர்பா விவசாயிகளின் மனமும் அப்படித்தான் இடிந்த வீடு போல் இருந்தது. அதில் இப்படி பூந்தளிர் பூத் திருந்ததைக் கண்டு நான் பெருமிதப்பட்டேன்.

NAF செய்து வரும் இதைப் போன்ற பணிகள் அமைதிப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியிருப்பதென்னவோ உண்மை. கிராமப்புறங்களில் மட்டும் அல்லாது நகரங்களிலும் வேறொரு புதுமையை நிகழ்த்தி வருகிறது NAF. நகர்ப்புறங்களில் "ஃபார்ம் ஸ்கூல்" என்று அழைக்கப்படும் விவசாயப் பள்ளிகளை அது நடத்தி வருகிறது. நகரப் பள்ளிகளில் படிக்கும் பிள்ளைகளை அங்கே அழைத்து விவசாயத்தை பற்றிய விஷயங்களைக் கற்றுத் தருகிறது. தாம் சாப்பிடும் அரிசியும் கோதுமையும் காய்கறிகளும் எங்கேயிருந்து எப்படி உற்பத்தியாகின்றன என்பதைக் கூட அறியாத நகரத்துக் குழந்தைகள் அந்த விவரங்களை ஆச்சர்யத்துடன் கேட்கிறார்கள். வயல்வெளிகள், ஆறுகள், ஏரிகள், குளங்கள், பாசனக் கால்வாய்கள் போன்ற விவ ரணை காட்சிகளை அவர்கள் பிரமிப்புடன் பார்க்கிறார்கள். விவசாயம் பற்றிய உண்மைகளை கற்கிறார்கள்.

இந்த வருடம் மட்டும் சென்னை நகரத்தின் 347 குழந்தைகள் விவசாயப் பள்ளிகளுக்குச் சென்று விவசாயம் பற்றித் தெளிவு பெற் றார்கள். இந்திய விவசாயத்தின் தற் போதைய நிலையில் இருந்து உழவு செய்வது, நாற்று நடுவது, உரம் போடுவது, கால்நடை வளர்ப்பு, அறுவடை போன்ற பல விஷ யங்களை இந்த சின்ன வயதிலேயே அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு விடுவதால் பசு மரத்தாணி போல் அவர்களின் மனதில் பதிந்து விடுகின்றன.

காஞ்சிபுரம் மற் றும் திருவண்ணா மலைப் பகுதி கிரா மங்களில் ஒரு புயல் போன்ற பயணத்தில்

நான் கண்ட இத்தனை அற் புதங்களும் என் பிறந்த நாளை மறக்க முடியாத ஒன்றாக மாற்றி விட்டன.

NAF என்கிற தொலைநோக்கு கொண்ட அமைப்பு , மன உறுதியுடனும் , தலைமைப் பண்புகளும் கொண்டு கண் முன்னே கொண்டு வந்திருக்கும் மறுமலர்ச்சி இது.

2008, அக்டோபர் மாதம் இருபதாம் தேதி.

"ஹைதராபாத்தில் `நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் ரூரல் டெவலப்மெண்ட்` ஏற்பாடு செய்திருந்த "டெக்னாலஜி பாங்க்" தொடக்க விழாவில் கலந்து கொண்டு விட்டு அங்கிருந்து விடை பெறும் சமயம். உதவியாளர் பொன்ராஜ் என்னிடம் ""அறுபது வயது முதியவர் ஒருவர் உங்களைப் பார்ப்பதற்காக கூட்டத்தில் முண்டியடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.. கையில் ஒரு ஃபைல் வைத்திருக்கிறார்.."" என்றார்.

""அவரை டிஸ்கஷன் அறைக்கு வரச் சொல் லுங்கள்"" என்றேன்.V என்னை சந்திக்க வந்தவரின் பெயர், கோரிபார்த்தி நரசிம்மராஜு யாதவ்!

என்னை அதிசயிக்க வைத்த சாதனை யாளர். அவர் வாழ்க்கையே ஒரு சரித்திரம்!

ஆந்திரமாநிலத்தின் கிருஷ்ணா மாவட்டத்தில் உள்ள சிறிய கிராமமான கூடுருவிலிருந்து என்னைக் காண்பதற்காக ஹைதராபாத் நகரம் வந்திருந்தார் கோரிப்பார்த்தி நரசிம்ம ராஜு யாதவ் என்கிற அந்த 60 வயது முதியவர். தன்னை ஒரு விவசாயி என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். ஒரு ஃபைலில் கட்டுக்கட்டாக டாகுமெண்டுகளை வைத்திருந்தார். உடல் அமைப்பில் உழைப்பும் கண்களில் அனுபவமும் ஒருசேரத் தெரிந்தன.

சாதாரணமாகத்தான் பேச ஆரம்பித்தார். ஆனால் அவர் பேசப் பேச வந்த சங்கதிகள் என்னை பிரமிப்பில் ஆழ்த்தின. பட்டப்படிப்பு சட்டமும் படித்த அவர் இளைஞராக இருக்கும் போதே வக்கீல் ஆகாமல் விவசாயத் தின் பக்கம் திரும்பி விட்டார். அதென்ன மோ அவருக்கு இயற்கையின் மீதுதான் அத்தனை ஆர்வம். அதற்கு முக்கிய காரணம் அவருடைய தந்தை. அவர் ஒரு விவசாயி. தன்னுடைய நிலத்தில் பல புதிய உத்திகளை அறிமுகப்படுத்தி பரிசோதனை செய்தவர். அவர்தான் நரசிம்ம ராஜுவின் இன்ஸ்பிரேஷன்.

""கோர்ட்டுக்குச் செல்லப் போவதில்லை.. விவசாயம்தான் பார்க்கப் போகிறேன்"" என்று மகன் சொன்னதற்கு சந்தோஷமாக சம்மதம் சொல்லி விட்டார் தந்தை. அதற்குப் பின் எந்த நேரமும் காடு, கழனி என்று சுற்ற ஆரம்பித்து விட்டார் நரசிம்ம ராஜு. தன்னுடைய நிலங்களில் விவசாய முறைகளில் ஏகப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளை செய்ய ஆரம்பித்தார். பல அனுபவம் வாய்ந்த மூத்த விவசாயிகளிடம் பேசியும், புத்தகங்கள் படித்தும், இயற்கை விஞ்ஞானிகளிடம் ஆலோசனைகள் செய்தும் குறுகிய காலத்திலேயே இயற்கை விவசாயத்தில் பெரும் நிபுணராகி விட்டார். நிலம் என்பது அவருடைய உள்ளங்கை ரேகை போல் ஆகிவிட்டது. புதிய முறைகளில் அவர் செய்ய ஆரம்பித்த விவசாயம் வெற்றிக்கனிகளை விரைவிலேயே தர ஆரம்பித்து விட்டது. அமோக விளைச்சல். தரமான மகசூல்.

அவர் கண்டுபிடித்த புதிய முறை இயற்கை விவசாயம் பற்றிய குறிப்புகள் டாகுமெண்டுகளைத்தான் அவர் கொண்டு வந்திருந்தார். முரட்டு கிராமத்து கைகளில் அதை விரித்து என்னிடம் காட்டி அவர் விவரித்தது எனக்கு மிக ஆச்சர்யமாக இருந்தது. தன் சொந்த முயற்சியில் ஒரு விவசாய விஞ்ஞானி யாகவே மாறிவிட்ட ஒருவரின் சரித்திரத்தை எடுத்துக்

காட்டும் ஆவணங்களாக அவை இருந்தன.

புதிய வகைப் பயிர்களைக் கண்டு பிடிப்பது, இயற்கை உரங்களைத் தயாரிப்பது, நவீன விவசாயமுறை களைப் பயன்படுத்துவது என்று ஓயாமல் வேலை செய்தவர் தன்னுடைய வயல்வெளிகளில் மற்றவர்கள் பார்த்து பிரமிக்கும் வகையில் நல்ல விளைச்சலையும் , உடலுக்குத் தீங்கு செய்யாத இயற்கை உணவுகளையும் உற்பத்தி செய்தார். அவருடைய நிலங்களில் அரிசி, வேர்க்கடலை, பருப்பு வகைகள், காய்கறிகள் என்று விளைவித்தவை மார்க்கெட்டில் சீக்கிரமே பிரபலமாகின. நல்ல டிமாண்ட். நரசிம்ம ராஜுவின் புகழ் சுற்று வட்டாரங்களில் வேகமாகப் பரவ ஆரம்பித்ததில் விவசாயிகள் அவரிடம் வந்து ஆலோசனை கேட்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அவர்களுக்கு ஆலோசனை அளித் ததும் அல்லாமல் குறைந்த விலையில் விதைகள், இயற்கை உரங்களும் விநி யோகம் செய்தார் ராஜு. "ஆர்கானிக் ஃபார்மிங்" என்று சொல்லப்படும் இயற்கை விஞ்ஞானம்தான் அவருடைய விவசாய டெக்னிக்கின் ஆதாரம். "இயற்கையை மீறி, அதைக் கெடுக் காமல் விவசாயம் செய்தால் நிலம் மேலும் மேலும் பண்படும்.." என்று அவர் மெல்லிய குரலில் சொன்னார். அந்த வார்த்தைகளில் உண்மை சத்திய மாக ஒலித்தது. ""நைட்ரோஜனஸ் போன்ற செயற்கை உரங்களை கொஞ்ச மாக, கவனமாக அனுமதிக்கலாம்" என்றும் சொன்னார் அவர்.

கால்நடை வளர்ப் பிலும் மீன் பண்ணை களிலும் அவர் பல புதுமைகள் செய்து சாதித்திருக்கிறார். விதம் விதமாக புதிய பயிர்கள் அவருடைய காடு களில் செழித்து வளர்ந்திருப்பதை சுற்று வட்ட விவசாயிகள் ஒரு கண்காட்சி போல் வந்து பார்த்து விட்டுச் செல்வார் களாம். குறிப்பாக பூச்சி களால் நோய் வாய்ப்படும் அவர்களுடைய வயல்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்பது தான் அவர்களின் பெரிய பிரச்சனையாக இருந்திருக்கிறது.

நரசிம்ம ராஜுவின் பயிர்கள் மட்டும் எந்த நோய் பாதிப்பும் இல்லாமல் செழுமையாக இருப்பது அவர்களுக்குப் பெரிய ஆச்சர்யம். அந்த ரகசியத்தை மிகவும் காஷுவலாகச் சொன்னார் ராஜு. ""நம்ம உடம்பை சுத்தமா வெச்சிருக்கோம்.. தினமும் குளிச்சி கை, கால்கள், நக இடுக்குகள் எல்லாத்தையும் சுத்தம் செய்யிறோம்..அது மாதிரிதானே பயிர்களும். அதோட உடம்பு வயல்வெளி தானே? அதை நாமதான் சுத்தமா பராமரிக்கணும்"" என்று அவர் சொன்ன போது அசந்து போனேன். நரசிம்ம ராஜுவின் வெற்றி ரகசிய ஃபார்முலா அதுதான்... ""மானிக்யூர்

ஃபார்மிங்' என்று சொல்லப்படும் சுத்தமான பண்ணைத் தத்துவம்.

தன்னுடைய வயல்களில் எந்த நோயையும், பூச்சி களையும் அண்ட விடாமல் பாதுகாக்கிறார் அவர். "வயல் வெளிகளை, தண்ணீரைச் சுத்தப்படுத்தும் சில தாவரங் களும் உண்டு" என்று சில பெயர்களைச் சொன்னது ரொம்பவே ஆச்சர்யமாக இருந்தது. ""வயலுக்கு வரும் தண்ணீர் மிகவும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும்" என்றார் அவர். தமிழில் "பருவத்தே பயிர் செய்' என்று ஒரு பழமொழி உண்டல்லவா? அதையும் வேறு மாதிரிக் குறிப்பிட்டார் ராஜு. ""விதை எப்போது விதைக்க வேண் டும் என்று கணக்கு உண்டு. அந்த காலத்தைச் சரியாகக் கணித்து விதை போட வேண்டும்" என்றார் அவர்.

மாங்காய் மற்றும் தேங்காய் உற்பத்தியிலும் இயற்கை விவசாயத்தின் முறையில் அவர் சாதனை விளைச்சலை செய்து காட்டியிருக்கிறார். அவருடைய தோப்பில் இருக்கும் 400 வயதுடைய ஒரு மாமரம், சென்ற வருடத்தில் மட்டும் 23,456 மாம்பழங்களைக் கொடுத்திருக்கிறது என்றும் வயல்வெளிகளோ ஒரு ஹெக்டே ருக்கு 17,250 கிலோ அரிசியை அளித்திருக்கிறது என்றும் புள்ளிவிவரங்களை ஆதாரத்தோடு காட்டினார் அவர். மற்ற எல்லா விவசாயிகளைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு விளைச்சலைக் காட்டிய ராஜு எல்லோருக்கும் அதே போல் சாதிக்க உதவி இருக்கிறார். அவருடைய அந்த வழிகாட்டுதலால் கிருஷ்ணா மாவட்டத்தில் உள்ள ஏகப்பட்ட கிராமங்களின் விவசாயிகள் இரட்டிப்பு அறுவடை யையும் வருமானத்தையும் எட்டியிருக்கிறார்கள். ஒரு தனிமனிதரின் சாதனை அது. இளைஞராக இருந்த போதே அவர் காட்டிய தன் முனைப்பும், கடும் உழைப்பும் இன்று எல்லோருக்கும் பலன் அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

"இயற்கை விவசாயம்தான் உணவுக்கு ஏற்றது' என்று பல இடங்களில் பேசி வரும் ராஜு, செயற்கை உரங்களைக் கடுமையாக எதிர்க்கக் கூடியவர். ""நிலம் என்றைக்குமே விவசாயிக்கு துரோகம் செய்யாது, நல்லபடியாக அதைப் பார்த்துக் கொண்டால்..." என்றார்.

இந்த வயதிலும் கூட்டத்தில் முண்டி யடித்து வந்து என்னைச் சந்தித்துப் பல விஷயங்களை சொன்ன அவருடைய முயற்சி என்னை நெகிழ வைத்தது. உடலுக்கு வயதாகி இருந்தாலும் அவருடைய இதயமும் மூளையும் இளமையாகவே இருக்கிறது. தோற்றத்தில் 60. ஆனால் மனதில் இன்னும் 20 தான். ""இந்த விஷயங்கள் இந்தியாவில் உள்ள எல்லா விவசாயிகளுக்கும் போய்ச் சேர வேண்டும் சார்..அதனால்தான் உங்களைப் போன்றவர்களை அடிக்கடி சந்தித்து இதைப் பற்றிச் சொல்வேன்..அவர்கள் மூலம் இது இன்னும் பல பேருக்குப் போய்ச்சேரும்..." என்றார். அவர் கை களைப் பற்றிக்கொண்டு ""உங்களைப் போன்றவர்கள் இந்த பூமித்தாய் பெற் றெடுத்திருக்கும் தவப்புதல்வர்கள்.. உங்களைச் சந்தித்ததில் மிகவும் மகிழ்ச்சி..." என்று சொல்லி விடை கொடுத்து அனுப்பினேன்.. வாய்ப்பு கிடைக் கும் சமயத்திலெல்லாம் நான் அவரைப் பற்றி கூட்டங்களிலும் விவசாயி கள் சந்திப்பிலும் மறக்காமல் குறிப் பிடுவேன். இதோ "நக்கீரனிலும் எழுதி விட்டேன்.

அடுத்து, பீகாரில் எனக்கு வேறு அனுபவங்கள் காத்திருந்தன.

தீர்க்கதரிசனம்கொண்ட தலைமை, உழைப்பாளிகளின் ஒற்றுமை, அர்ப்பணிப்பு உணர்வு இந்த மூன்றும் கலந்த காம்பி னேஷன் என்றைக்குமே வெற்றி நடை போடும் என்பது பீகார் மாநிலத் திலும் நிரூபணமானதை நான் கண்டேன். அரசாங்கம், விவசாயி கள், விவசாய விஞ்ஞானிகள் மற்றும் தொண்டு நிறுவனங் கள் இவற்றின் கூட்டணி அங்கே விவசாயத்தில் பெரும் வெற்றியை ஈட்டியிருந்தது.

TIFAC (Technology Information Forecast and Assessment Council) எனப்படும் ரிசர்ச் அமைப்பின் சேர்மனாக நான் பணி யாற்றிக்கொண்டிருந்த சமயம் அது. அப்போது என்னுடைய ஆலோசனைகளின்படி, பீகாரின் ஐந்து மாவட்டங்களின் விவசாயிகளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அங்கே விவசாய ஆராய்ச்சிகளைச் செய்தது TIFAC. விவசாய கூட்டுறவு சொஸைட்டி, இந்திய விவசாய ஆராய்ச்சிக் கழகம், பூஸா விவசாய பல்கலைக் கழகம், இவையும் சேர்ந்து ஒத்துழைக்க, டாக்டர் எஸ்.கே.சின்ஹாவின் தலைமையில் அந்த ஆராய்ச்சிகள் நடந்தன. ஆராய்ச்சி முடிவுகளை வைத்து விவசாயிகளுக்குத் தேவையான அருமையான பல ஆலோசனைகளை வழங் கியது TIFAC. அந்த ஆலோசனைகளைத் தங்களின் விவசாயத்தில் செய்து பார்த்து பிரமாதமான அறுவடையைக் கண்டார்கள் விவசாயிகள். கூட்டுணர்வின் மகத்தான சக்தி வெளிப்பாடு அது.

ஒரு ஹெக்டேர் நிலத்துக்கு 2 டன் அள வில் இருந்த அரிசி உற் பத்தி, இந்த நவீன முறைகளைக் கை யாண்ட பிறகு, அதே ஒரு ஹெக்டேர் நிலத்துக்கு 4 முதல் 5.8 டன் உற்பத்தியாக உயர்ந்தது. கோதுமை விவ சாயம் ஒரு ஹெக்டேருக்கு 2 டன்னிலிருந்து 5 டன்னாக உயர்ந் தது. இந்த இனிய மாறுதலின் விளைவாக இன்றைக்கு அந்தப் பகுதியில் சுமார் 3000 விவசாயி கள் 25,000 ஹெக்டேர் நிலப்பரப்பில் அமோகமாக விவசாயம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த அனுபவம் நமக்கு உணர்த்தும் பாடம் இதுதான். ஒவ்வொரு இந்தியனின் மனதிலும் வெற்றி பெற வேண்டும் என்கிற லட்சியக்கனல் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. அந்தக்கனலை தூண்டி விட்டுப் பெரும்தீயாக மாற்றக்கூடிய அறிவு என்கிற ஆயுதம் தான் அவனுக்குத் தேவை. அப்படித் தூண்டி விடக்கூடிய சக்திகள் எவை?

என் வாழ்க்கையில் இருந்தே அதற்கு ஒரு அனுபவத்தைச் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

எனக்கு அப்போது 13 வயது. 8-ம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். திரு சிவசுப்ரமணிய ஐயர் என்பவர் எனக்கு வாத்தியாராக இருந்தார். அறிவுக்களை பொங்கி வழியும் திருமுகம்.

வாயில் இருந்து உதிரும் ஒவ் வொரு வார்த்தையும் முத்துக்கள். அவர் வகுப்பில் நுழைந் தாலே மாணவர்கள் அப்படியே அமைதியாகிவிடுவார்கள். காரணம் அவரைக்கண்டு பயமல்ல. அவருடைய ஞானத் தைக் கண்டு அப்படி ஒரு மரியாதை. எல்லா ஆசிரியர் களுக்கும் ஓர் உதாரணமாக அவரை நான் சொல்வேன்.

ஒருநாள் அவர் பறவைகளைப் பற்றிய பாடத்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். கரும்பலகையில் ஒரு பறவையின் படத்தை வரைந்து, அந்தப் பறவையின் உடல் பாகங்கள் எப்படி பறப்பதற்கு உதவி செய்கிறது என்பதை விளக்கமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். கால்கள், இறகுகள், வால் பகுதி போன்றவை எப்படி பறவை "டேக் ஆஃப்" செய்வதற்கு உதவுகின் றன என்பதை மிக சுவாரஸ்யமாக விளக்க ஆரம்பித்தார். உயரே வானத்தில் பறந்து செல்லும்போது பறவை திசை மாறுவது எப்படி என்பதையும் அவர் சொல்லிக் கொடுத்தார். மாணவர்களாகிய நாங்களே பறவைகளாக ஆனதைப் போன்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தோம். பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறப்பது, நெடுந்தாரத்துக்கு இடம் பெயர்வது போன்ற விவரங்களையும் அவர் விட்டு வைக்கவில்லை. என் மனம் முழுக்க பறவைகளே நிலைத்திருந்தன. அதே நேரத்தில் பறவைகள் பற்றி இன்னும் பல கேள்விகள் எழுந்தபடி இருந்தன.

கிட்டத்தட்ட அரைமணி நேரம் அவர் அந்த வகுப்பை எடுத்தார். ""கடைசியில் "இப்போது உங்களுக்கு பறவைகள் எப்படிப் பறக்கின்றன என்பதைப் பற்றித் தெளிவாகப்

புரிகிறதா?" என்று கேட்டார். நான் எழுந்தேன். என்னை "ம்.. கேள்" என்பதைப்போல பார்த்தார். நான் நன்றாகப் படிக்கக் கூடிய பையன் என்பதால் என்னிடம் அன்பாகவே இருப்பார். நான் அவரிடம் ""எனக்கு இன்னும் பறவைகள் பறத்தலைப் பற்றித் தெளிவாகப் புரியவில்லை சார்..." என்றேன். என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தார்.

பிறகு மற்ற மாணவர் களிடம் திரும்பி ""கலாம் புரியவில்லை என் கிறான். உங்களுக்கா வது புரிகிறதா?" என்று கேட்டார். சபையில் ஒரு மௌனம் நில வியது. மெதுவாகச் சில பையன்கள் ""ஆமாம் சார்.. எங் களுக்கும் புரிய வில்லை..." என்று எனக்கு பின் பாட்டு பாடினார் கள். ஆசிரியரின் முகத்தில் ஒரு சலனமும் இல் லை. சில வினாடி கள் என்னவோ யோசித்தார். ""அடேய் முட்டாள் பசங்களா, இவ்வளவு நேரம் தொண்டை தண்ணீர் வற்ற நான் சொன்னது எதுவும் உங்கள் மண்டையில் ஏறவில்லையா? போய்த் தொலையுங்கள்..." என்றெல் லாம் சத்தம் போடவில்லை. அதற்கு மாறாக ""ஓஹோ புரியவில்லையா? அப்படி என்றால் ஒரு காரியம் செய்யலாம்..." என்றார்.

அடுத்து அவர் செய்ததுதான் ஒரு நல்லாசிரியருக்கு இலக்கணம். ""சரி, இன்றைக்கு பள்ளி முடிந்ததும் உங்கள் எல்லோரையும் கடற் கரைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்.. அங்கே உங்களுக்குப் புரிகிறார் போல் பறவைகளை நேரிலேயே பார்த்து விடலாம்..." என்றார். சொன்னபடி அன்று மாலையே ராமேஸ்வரம் கடற்கரைப் பகுதிக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றார்.

பசுமரத்தாணிபோல் இன்றும் அந்த இனிய மாலையே காட்சி என் நினைவுகளில் பதிந்திருக்கிறது. ஏனென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட லட்சி யத்தை நோக்கி என்னை செலுத் திய மலை அது. செக்கச் சிவந்த அந்திநேர ஆரஞ்சுப் பின்னணியில் நீலக்கடல் அலைகள் இனிய ஓசை யை பரப்பியபடி இருந்தன. காற்று இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. துல்லியமான வானத்தில் ஏகப்பட்ட பறவைகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. அவை எழுப்பிய கலவையான ஒலி கடலின் கவிதைபோல் கேட்டது. கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்து கொண் டிருந்த கடற்பறவைகளைக் காட்டி எங்களுக்கு நேரடியான பாடத்தை நடத்த ஆரம்பித்தார் திரு சிவ சுப்ரமணியன் சார்.

""நிலத்தில் நடக்கும்போது சாதாரணமாக இருக்கும் பறவையின் உடல் பறத்தலின் போது எப்படி மாறுகின்றன பாருங்கள்" என்று அவர் பிராக்டிகல் வகுப்பை கடற் கரையில் நடத்தினார். ""பறக்கும் போது வால்பகுதியும் சிறகுகளும் ஒன்றுக்கொன்று எப்படி ஒத்துழைக் கிறது பாருங்கள், நிலத்திலிருந்து டேக் ஆஃப் ஆகும் போது கால் களின் அழுத்தம், உடலின் அமைப்பு கள் எப்படி மாறுகின்றன பாருங்கள்" என்று ஒவ்வொன்றாக அவர் விவரித்துச் சொல்லச் சொல்ல நாங் கள் பிரமித்துப் போனோம். ""பறவை யின் தோற்றமும் உடல் அமைப்பும் தான் விமானத்தைக் கண்டு பிடிக்க மனிதனின் இன்ஸ்பிரேஷன்" என்று அவர் சொன்னது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. ஒரு ஆசிரியர் என்றால் இப்படி அல்லவா இருக்க வேண்டும்? இந்த நாட்டின் ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் இவரைப் போல் இருந்தால் மாணவர்கள் எப்படி ஜொலிப்பார்கள்!

""விமானத்துக்கு சக்தியைக் கொடுக்க எஞ்சின் இருக்கிறது. அதே போல் பறவைகளுக்கு சக்தி கொடுக்கும் எஞ்சின் எது?" என்று அவர் எங்களைப் பார்த்துக் கேட்டார். எங்களுக்கு விடை தெரியவில்லை.

""பறவையின் உடலில் உள்ள கொழுப்பே அதற்கான சக்தியைக் கொடுத்து விடுகிறது. ஆனால்

அதையெல்லாம் மீறி பறவை யின் வாழ்தல் முறையும் பறக்க வேண்டும் என்கிற உந்து சக்தியும்தான் மறைமுகமாக பறப்பதற்கு உதவுகிறது..."என்றார் அவர்.

அந்த வார்த்தைகள் சத்தியம் போல் என் மனதில் பதிந்தன. உடனே என் மனதில் ஒரு கனவு, மந்திரப் பூச்செடிபோல் விறுவிறுவென்று மலர ஆரம் பித்தது.

பறவைகளின் "டைன மிக்'ஸை அவர் ஒரு சினிமாபோல் காட்டிப் புரிய வைத்துவிட் டார். அதையெல்லாம்விட அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் தான் என் மனதில் ஒரு கனவை ஏற்படுத்தின. பிற்காலத்தில் என்னை உயர்ந்த இடங்களுக் கெல்லாம் அனுப்பி வைத்தது அந்தக் கனவு. அவர் சொன்ன வார்த்தைகள்தான் அத்தனைக் கும் ஆரம்பம்.

இராமேஸ்வரம்கடற்கரையில் என்னுடைய பள்ளி ஆசான் திரு சிவசுப்ர மணியன் சார் நேரடியாகக் காட்டி விளக்கிய பறவைகளின் காட்சிதான் என் மனதில் அந்தக் கனவை உருவாக்கியது. நானும் பறக்க வேண்டும். உயரே உயரே பறக்க வேண்டும். பறத் தலைக் குறித்த ஒன்றே என் தொழிலாகவும் எதிர்காலத்தில் அமைய வேண்டும்.

அன்று மாலை கடற்கரையிலிருந்து திரும்பும் போதே என் மனதில் அந்தக் கனவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உருப்பெற்று விட்டது. இரவு வீட்டில் படுத்திருந்த போதும், கண் களை மூடினால் கடற்கரையில் கண்ட பறவைகளும், சிவசுப்ரமணியன் சார் சொன்ன வார்த்தைகளுமே மீண்டும் மீண்டும் வந்தன. "பறத்தலின் டைனமிக்ஸ் எவ்வளவு முக்கிய மோ, அதைப்போன்றதே முக்கியமானது பறவையின் பறக்க வேண்டும் என்கிற உந்து சக்தி.." அவர் சொன்ன இந்த மந்திர வார்த்தைகள் என் தூக்கத்தைத் தொலைத்தன.

என் எண்ணம் மேலும் உறுதியானது. நான் முடிவு செய்து விட்டேன். எதிர்காலத் தில் நான் பறக்கப் போகிறேன். என் வேலை அது குறித்ததாக மட்டுமே இருக்கும். விமான படிப்புதான் நான் படிக்கப் போகிறேன். அலை பாயந்த மனம் இந்த முடிவினால் அமைதி யடைந்தது. ஆனால் அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்ன படிக்க வேண்டும்? போன்ற கேள்விகளுக்கு பதில் தெரியவில்லை.

மறுநாள், பள்ளி வகுப்புகள் முடிந்த பின் ஆசிரியர் திரு சிவசுப்ரமணியத்தைத் தனியே சந்தித்தேன். "என்ன கலாம்?" என்றார் கனிவுடன்.

""ஐயா..நேற்றைக்கு நீங்கள் கடற்கரையில் நடத்திய பறவைகள் பற்றிய பாடம் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது.. உங்க ளுக்கு என் நன்றிகள்.."" என்றேன்.

அவர் புன்முறுவல் பூத்தார்.

""ஐயா நான் எதிர்காலத்தில் விமானம் சம்பந்தப்பட்ட படிப்பைப் படிக்க விரும்பு கிறேன்.. அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண் டும்?"" என்னிடமிருந்து அடுத்த கேள்வி வந்தது.

அவர் என்னைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு அன்புடன் சொன்னார். “ ""நல்லது கலாம்.. அதற்கு முதலில் நீ இங்கே எட்டாம் வகுப்பை முடிக்க வேண்டும் . பிறகு உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் சென்று பள்ளிப்படிப்பை முடித்துவிட்டு கல்லூரியில் ஃபிஸிக்ஸ் படிக்க வேண்டும். பிறகு இஞ்சினியரிங் படிப்பில் சேர வேண்டும்..அதற்கு நல்ல மதிப் பெண்களை நீ பெற வேண்டும். இஞ்சினியரிங் படிப்பு உன்னை விமானம் பற்றிய தொழில்நுட்பக் கல்விக்கு அழைத்துச் செல்லும்.. பிறகு விமானமும் அதன் தொடர்பான விஷயங்களுமே உன்னுடைய வேலை யாக

இருக்கும்..” என்று பொறுமையாக எடுத்துச் சொன்னார் அவர்.

இப்போது என் கண் முன்னால் நான் செல்ல வேண்டிய பாதை தெளிவாகத் தெரிந்தது. நான் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பதும் விளங்கியது. நான் அவருக்கு நன்றி சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினேன். அவர் என்னை அழைத்தார். திரும்பினேன்,

“”நீ நன்றாகப் படிக்கும் மாணவன் கலாம். உன் கனவு நிச்சயம் நிறைவேறும்” என்றார் என் தந்தைக்கு ஒப்பான அந்த ஆசிரியர். என் மீது அவர் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும் சொன்ன அந்த உற்சாகப் படுத்தும் வார்த்தையும் எனக்குப் பெரும் உந்துசக்தியாக இருந்தது.

அப்படித்தான் அந்தக் கனவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நனவாக ஆரம்பித்தது. என் ஆசிரியர் காட்டிய வழியில் நான் பயணமானேன். கல்லூரியில் ஃபிஸிக்ஸ் பாடம் எடுத்துப் படித்தேன். பிறகு இஞ்சினியரிங் படிப்புக்காக சென்னை எம்.ஐ.டி கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். அங்கே நான் தேர்ந்தெடுத்த பிரிவு “ஏரோநாட்டிக்ஸ் இஞ்சினியரிங்.” அதில் சிறப்பாகத் தேர்வு பெற்றதில் என் கனவு முழுக்க நனவானது.

இதற்கு முழு முதற்காரணமும் என் பள்ளி ஆசிரியர்தான்.

அவர் மட்டும் அன்றைக்கு அந்தப் பறவைகள் பாடத்தை கடற்கரையில் நடத்தி யிராவிட்டால் என்னிடம் அந்தக் கனவு தோன்றியிருக்குமா? ஒரு லட்சியம் கனல் விட்டு எரிந்திருக்குமா? அதற்கான விடி வெள்ளி... வழிகாட்டி ஒளி எனக்கு கிடைத் திருக்குமா? -இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் என்னிடம் விடை இல்லை.

ஆனால் எப்போது என் ஆசிரியர் திரு சிவசுப்ரமணி யன் சாரைப் பற்றி நினைத் தாலும் என் மனம் உவகை யாலும் நன்றியுணர்ச்சியி னாலும் பொங்கும். மாணவர் களிடம் நான் எப் போதும் சொல்வது இதுதான். “உங்கள் ஆசிரியரிடம் அன்பும், மரியாதையும், பணியையும் வையுங்கள். அவர்கள் சொல்லக் கூடிய வார்த்தைகளை சத்தியம் போல் கடை பிடியுங்கள்..நீங்கள் உயரே..உயரே செல்வீர்கள்..”

இதைப்பற்றி எப்போது குறிப்பிடும்போதும் மறக்காமல் திரு சிவசுப்ரமணியன் சாருக்கு என் நன்றிகளை மறக்காமல் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் இந்தியத் திருநாட்டின் ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்றபோது ஒரு முக்கியமான பொறுப்புணர்ச்சி என் மனதை ஆக்கிரமித்தது.

அது-

இந்திய முப்படைகளுக்குத் தலைவர் என்கிற மிகப் பெரிய பொறுப்புணர்ச்சி.

இந்திய ராணுவம், கடற்படை மற்றும் விமானப்படையில்... சுப்ரீம் கமாண்டர் ஜனாதிபதியிடம்தானே இருக்கிறது. பதவி ஏற்றதும் இப்படைகளின் நிலை, சூழல், அவசரப் பணி வரும் போது அவர்களின் தயார் நிலை, பிரச்னைகள், சந்திக்க வேண்டிய சவால்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அறிய வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

ஏனெனில் முப்படைகளின் வீரர்கள் அனுபவிக்கும் சிரமங் களைப் பற்றி ஏற்கனவே நான் அறிந்தவன். கடலிலும், வானி லும், எல்லைப்பகுதிகளிலும், காடுகளிலும், பாலைவனங் களிலும் பணி புரிவது என்பது சாதாரண விஷயமில்லை. குடும்ப உறவுகள், இயல்பான வாழ்க்கை யின் தினசரி சந்தோஷங்கள், பொழுது போக்கு விஷயங்கள் இவற்றையெல்லாம் தியாகம் செய்து விட்டுத்தான் அவர்கள் அந்தப் பணியில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

இமயமலையின் பனிச் சிகரங்களுக்கிடையில் ஆங் காங்கே சிறிய சிறிய செக் போஸ்டுகள் இருக்கும். அதில் ஒரே ஒரு ஜவான் மட்டுமே இருப்பார். சுற்றிலும் பேரமைதி, பணி, குளிர். இந்த நிலையில் கையில் ஆயுதத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு டெண்டுக்குள் இருந்தபடியே அவர் தனிமையில் ரோந்து காக்கவேண்டும். எவ்வளவு சிரமமான பணி! முப்படைகளின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் இப்படி எத்தனை எத்தனையோ கடும் சிரமங்கள் உண்டு.

ராணுவம், விமானப் படை, கடற்படை இந்த முப்படைகளில் பல யூனிட்களுக்கும் நான் சென்று அவர்களைச் சந்தித் துப் பேசத் துவங்கினேன். ஜவான் கள், அதிகாரிகள், பைலட்டுகள், கமாண்டர்கள் என்று பலரைச் சந் தித்துப் பேசப்பேச அவர்களின் தீர மான செயல்கள், சவால்களைச் சந் திக்கும் உறுதி இவற்றோடு அவர்கள் சந்திக்கும் பல பிரச்னைகளும் என் கவனத்துக்கு வந்தன. என்னால் இயன்றவரை அவற்றைச் சரிப்படுத்த அரசாங்கத்துக்கு அந்தப் பிரச்னை களைக் கொண்டு சேர்த்து வந்தேன். மலை உச்சிகள், கிளேசியர்கள், கடல்களில் என்று அவர்களை நான் சந்தித்தபடி இருந்தேன். அதெல்லாம் மறக்க முடியாத அனுபவங்கள்! முப் படைகளில் நான் சுற்றுப் பயணம் செய்து வந்த அந்த நேரத்தில்தான் ஒரு வாய்ப்பு வந்தது.

விமானப்படையைச் சேர்ந்த விங் கமாண்டர் அஜய் ரத்தோர் என்னிடம் ""சார்.. ஃபைட்டர் விமானத்தில் பறக்க உங்களுக்கு விருப்பமுள்ளதா? சுகோய் - 30 சூப்பர் ஃபாஸ்ட் படை விமானம் உங்களுக்காகத் தயாராக இருக்கிறது.."" என்றார்.

அது எனக்கு இனிய அதிர்ச்சி. என் நீண்ட நாள் கனவு.

லான்
கண்டேன்,
தசை
கண்டேன்!

இளைஞர்கள்
காலம்

பாக்ஸ் அப்துல்கலாம்

இளைப்பா
தலைமுறைக்கான
தன்னம்பிக்கைத்
தொடர்-18

எழுத்து :
வி.பொன்னராஜ்

புனேயில்விமானப் படையின் ஆய்வுக்குச் சென்றபோதுதான் சுகோய்-30 விமானத்தில் பறக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன். "தரையிலிருந்தே சுகோய்-30 விமானத்தை ஆய்வு செய்கிறீர்களா?" என்று விமானப் படைத் தலைமை தளபதி கேட்டபோது, ""இந்திய விஞ்ஞானிகளின் திறமையால் உரு வாக்கப்பட்ட கருவிகளையும், அதன் மென் பொருள் செயல்பாடுகளையும், செயல் திறனையும் சுகோய் 30-ல் பறந்து பார்த் தால்தானே உணரமுடியும்" என்று நான் சொல்லவும் அதற்கான ஏற்பாடுகளை இந்திய விமானப்படை சிறப்பாக செய்தது.

சுகோய்-30" என்பது ஒரு அற்புதமான போர் விமானம். இதில் பறப்பது என்பது சாதாரண விமானத்தில் பறப்பது போன்ற விஷயமில்லை. அதற்குச் சில பயிற்சிகளை எடுக்க வேண்டும். பிரத்யேகமான உடைகளை அணிய வேண்டும். புவி ஈர்ப்பு விசையைக் கடுமையாக மீறியதாக அந்தப் பயணம் இருக்கும் என்பதால் உடல்நிலை, மனநிலை இரண்டுமே ஒத்துழைக்க வேண்டும். போர்க்காலங்களில் அது விண்ணைச் சாடுவது போல் மின்னல் பறவையாக சீறிச் செல்லும். இதில் பயணிப்பது மிக அரிய அனுபவம்.

அதைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்னால், சுகோய் விமானம் பற்றிய சில சுவாரஸ்யமான விவரங்களை உங்களுக்குத் தருகிறேன். ரஷ்யாவின் "சுகோய் ஏவியேஷன் கார்பரேஷன்" நிறுவனம் தயாரிக்கும் இரண்டு என்ஜின்களைக் கொண்ட ஃபைட்டர் விமானம் இது. மழை, புயல், மின்னல் என்று எந்த வானிலையிலும் அனாயசமாகப் பறக்கக் கூடிய இதில் இரண்டு பேர் பயணம் செய்யலாம். பல்வேறு திசைகளில் சுற்றிச் சுழன்று செல்லக்கூடிய மல்டி ரோல் ஏர்கிராஃப்ட். வானத்தில் பறந்து வேவு பார்க்கும், எதிரியின் டார் கெட்டை துவம்சம் செய்யும், சக விமானத் துக்குப் பக்கத்தில் பாதுகாப்பாகச் செல்லும். அதனுள்ளே இருக்கும் டாப்லர் அரே ரேடார் மூலம் 15 டார்கெட்டுகளைக் கண் காணித்து ஒரே நேரத்தில் நான்கு இலக்குகளைக் குறி பார்த்துத் தாக்க முடியும். சுகோயில் பல தரப்பட்ட வகை விமானங்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விலை. இணைப்புக் கருவி களைப் பொருத்து ஒரு சுகோய் விமானம் 35 லிருந்து 55 மில்லியன் டாலர்கள் வரை விற்கப்படுகிறது. இதன் உச்ச பட்ச வேகம் மாச் 2.0, அதாவது மணிக்கு 2120 கிலோ மீட்டர் வேகம். தன்னுடன் ஏராளமான ஆயுதங் களையும் வெடிகுண்டுகளையும் எடுத்துச் செல்லும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் "விண்ணில் ஒரு சகலகலா வல்லவன்" சுகோய்!

இந்த விவரங்களையெல்லாம் அறிந்து கொண்ட பின் நான் மிக ஆர்வமாகி, விங் கமாண்டர் ரத்தோ ரிடம் "நான் சுகோய் பயணத்துக்கு ரெடி" என்றேன். ""தட்ஸ் தி ஸ்பிரிட் மிஸ்டர் பிரஸிடெண்ட்" என்று புன்னகைத்த ரத்தோர். அன்றிரவு எனக்குச் சில பயிற்சிகளை அளித்தார். சுகோய் விமானத்துக்கு அழைத்துச் சென்று அதனை ஓட்டும் முறை, பாதுகாப்பு கருவிகளைக்

காண்பித்து பல தகவல்களைச் சொன்னார்.

2006-ம் வருடம் ஜூன் 6-ம் தேதி, அதிகாலை.

என் வாழ்க்கையின் கனவுகளில் ஒன்று நனவான நாள். நான் ஃபைபட்டர் விமானப் பயணத்துக்கான சிறப்பு ஜி - சூட் உடையை அணிந்தேன். 1958-ம் வருடம் நான் ஒரு ஏரோநாட்டிகல் என்ஜினியராக உருவான காலம் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போது என் மனதில் இருந்த கனவு ""என்றாவது ஒரு நாள் ஒரு போர் விமானத்தில் பயணம் செய்ய வேண்டும்"" என்பதுதான். அது இப்போது நனவாகிறது.

சுகோய் விமானம் ஒரு துடிப்பான 'உலோகக் கழுகு' மாதிரி காத்திருந்தது. அதனுள் ஏறி அமர்ந்த போது எனக்குள் ஓர் இனம் புரியாத உணர்வு. ஹெல்மட்டை அணிந்து கொண்டேன். என்னைச் சுற்றிலும் தலைக்கு மேலும் பல வண்ண விளக்குகள் கண் சிமிட்டின. அங்கங்கே இருந்த சிறிய கம்ப்யூட் டர்கள் நாங்கள் ரெடி என்பது போல் ஜொலித்தன. வில்லிலிருந்து புறப்படும் அம்பு மாதிரி இருந்தது சுகோய்.

ரத்தோர் என்னைப் பார்த்து கட்டை விரலை உயர்த்திவிட்டு "ரெடி மிஸ்டர் பிரஸிடெண்ட்" என்றார். தலையசைத்தேன். சுகோயின் என்ஜின்கள் உரும ஆரம்பித்தன. சவுண்ட் ப்ரூஃப் ஸிஸ்டத்தையும் மீறி அதன் பேரிரைச்சல் கேட்டது. மெதுவாக ஊர ஆரம்பித்தது சுகோய். ரன்வேயைப் பிடித்ததும் ரத்தோர் திராட்டில்களை மாற்றினார். என்ஜின் வீறு கொண்டு எழுந்தது. பாயப் போகும் குதிரை போல் ரன்வேயில் ஓடிய சுகோய், விரல் சொடுக்கு நேரத்தில் பயங்கர வேகத்துக்கு மாறியது. ஜிவ்வென்று மேலே கிளம்பியது. சாதாரண நிலையில் இருந்து ஒரு சில நொடிக்குள் புயல் வேகத்துக்கு மாறி விண்ணில் உயரே எகிறியது. வினாடிகளில் நிலம் ஒரு புள்ளியாக ஆரம்பித்தது.

காலை நேர ஆரஞ்சு ஒளியில் பிரகாசித்த ஆகாயத்தில் சுகோய் வெள்ளி மின்னலாய் ஓடிய அந்த அனுபவம் வார்த்தையில் விவரிக்க முடியாதது. அப்போது என் நினைவில் வந்த காட்சி இராமேஸ்வரம் கடற்கரையில் என்னுடைய பள்ளி ஆசிரியர் திரு சிவசுப்ரமணியன் ஆகாயத்தில்

காண்பித்த பறவைகள்தான். அவர் சொன்ன பறவையின் டைனமிஸத்தை நான் நேரடியாக அப்போது அனுபவித்தேன். நானே ஒரு பறவையாகிப் போனது போன்ற உணர்வு. பாரதிதாசனின் கவிதை வரிகளான "வான் கண்டேன், திசை கண்டேன்" நினைவுக்கு வந்தது. புயல் வேகத்தில் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு, இடம், வலம், தலைகீழ், செங்குத்து என்று பல்வேறு திசைகளில் சுற்றிச் சுழன்றது சுகோய்.

ரத்தோர் ஆல்டிபூட் மீட்டரைக் காண்பித்தார். 25,000 அடி உயரத்துக்குச் சென்று விட்டதைக் காட்டியது அது. ரத்தோர் சிரித்தபடி "இப்போது நாம் மணிக்கு 1200 மீட்டர் வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதை விட இரண்டு மடங்கு வேகத்தில் இதனால் பறக்க முடியும்..." என்றார். ஒரு போர் விமானத்தின் காக்க்பிட் அறையிலிருந்து கண்ணாடி வழியே வானத் தைப் பார்ப்பது என்பது பிரமிப்பான ஒன்று. பிரபஞ்சத்தின் மிகப் பெரும் புதிர்கள் நம்மை ஒரு மிகச் சிறிய புள்ளியாகவே உணர வைக்கும்.

ரத்தோர் என்னிடம் விமானத்தின் த்ராட்டிலைக் கொடுத்து "இடம் வலமாகத் திருப்புங்கள், விமானம் அழகாகத் திரும்பும்" என்றார். நான் அப்படியே திரும்பினேன். வானத்தின் விசைகளை எதிர்கொண்டு சுகோய் இடம் வலமாக அற்புதமாகத் திரும்பியது. 3 ஏ எனப்படும் கிராவிட்டி அனுபவத்தை அப்போது அடைந்தேன். ரத்தோர் விமானத்தை பல திசைகளில் மாற்றி மாற்றி ஒட்டிக் காண்பித்தார். குட்டிக்கரணம் அடிப்பது முதல் செங்குத்தாக இறங்குவது வரை பல வித்தைகளைச் செய்தது விமானம். என்னையே ஒரு சில டார்கெட்டுகளை தேர்ந்தெடுக்கச் சொன்னார் ரத்தோர். நான் டெஸ்டுக்காக ஒன்றைத் தேர்ந் தெடுக்க, ராடார் அதை உடனே அழகாக லொகேட் செய்து கண் முன்னே டார் கெட்டாகக் கொண்டு வந்தது. "சபாஷ்" என்றேன்.

""இதோ இந்த பட்டனை அழுத் தினால் அந்த டார்கெட் காலி"" என்றார் ரத்தோர்.

"யுத்தம் வரும்போது அதைச் செய்தால் போதும். ஆனால் யுத்தமே வரக்கூடாது என்று இறைவனைப் பிரார்த்திப்போம்..." என்றேன். ரத்தோர் சிரித்தார்.

ரஷ்ய தயாரிப்பாக இருந்தாலும், சுகோய் விமானத்துக்குள்ளே பல நவீன கருவிகளைப் பொருத்தியிருந்தனர் இந்திய விஞ்ஞானிகள். மிஷன் கம்ப்யூட்டர்கள், ரேடார் எச்சரிக்கை ரிசீவர்கள், ஒள, டிஸ்ப்ளே பிராஸஸர்கள் போன்றவற்றை அவர்கள் பொருத்தியிருந்ததைக் காணப் பெருமையாக இருந்தது. சரியாக 36 நிமிடங்கள் விண்ணில் அட்டகாசம் செய்து விட்டு நல்ல பிள்ளையாக நிலத்துக்குத் திரும்ப ஆரம்பித்தது சுகோய். அழகாக லாண்ட் ஆகி, சாதுவாக நின்றது. அதைச் செல்லமாகத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு கீழே இறங்கினேன். ஏதோ பூமிக்கே புதிதாய் வந்தது போன்ற உணர்வு. விமான நிலையத்திலேயே பத்திரிகையாளர் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. ஒரு பத்திரிகையாளர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"இப்படி அதிவேக போர் விமானத்தில் பறந்த போது உங்களுக்கு பயமாக இல்லையா?"

அதற்கு நான் சொன்ன பதில்-

சுகோய்போர் விமானத் தில் நான் 36 நிமிட பிரயாணத்தை முடித்து விட்டு வெளியே வந்ததும் அந்த பத்திரிகையாளர் அப்படித்தான் கேட்டார். "போர் விமானத்தில் பயங்கர வேகத்தில் பறந்தபோது உங்கள் மனதில் பயம் ஏற்படவில்லையா?"

நான் அவரிடம் சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொன்னேன். ""சுகோதரரே, பயப்படுவதற்கான அவகாசமே எனக்குக் கிடைக்கவில்லை..அந்த அற்புத விமானத்தின் அதி நவீன கருவிகளைப் பார்வையிடுவதிலும் அதன் செயல்பாடு களை அறிந்து கொள்வதிலும், அந்த விமானத்தை 4-ஏ வரை செலுத்து வதிலும் நான் பிஸியாக இருந்ததால், மின்னலைப் போன்ற வேகத்தில் வான் பயணத்திலும் எல்லாமே சீக்கிரமே முடிந்து விட்டது.. எனக்கு பயப்படு வதற்கு நேரம் கிடைக்க வில்லை?" என்று பதில் அளித்தேன்.

பிறகு அவர்களிடம் இந்தப் பயணத்தில் நான் என்னென்ன தெரிந்து கொண்டேன், இந்தியா எந்த அளவுக்கு வான் படையில் முன்னேறி யிருக்கிறது என்பதை விளக்கிச் சொன்னேன். ரத்தோர் போன்ற இளை ஞர்களின் தலைமையில் நமது பாது காப்புப் படைகள் வலிமையுடன் இருப் பதைப் பற்றி நான் குறிப்பிட்ட போது பத்திரிகையாளர்களிடமிருந்து பெரிய கரவொலி எழுந்தது.

ரத்தோர் போன்ற இளம் பைலட்டு களைக் காணும் போதெல்லாம் என்னிடம் பழைய நினைவுகள் கிளர்ந்து எழும். நானும் பைலட் ஆக விரும்பியவன்தான். இளம் வயதில் பைலட் தேர்வுக்காக டேரா டூனுக்குப் போனேன். முதல் கட்டத் தேர்வில் நான் தேர்ச்சி பெறவில்லை. காரணம், நான் ஒன்பதாவது இடத்தில் வந்ததுதான். எட்டாவது இடம் வரைதான் அப்போது பைலட்டுகளைத் தேர்வு செய்தார்கள். ஒரே ஒரு இடத்தின் காரணமாக எனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்க வில்லை.

ஆனாலும் எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை அளிக்கப்பட் டிருந்தது. வெயிட்டிங் லிஸ்ட்டில் நான் முதல் ஆளாக இருந்தேன். எட்டுபேரில் யாராவது பயிற்சியில் சேரா விட்டால் முதல் வாய்ப்பு எனக்குத்தான். டென்ஷனுடன் எனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்குமா என்று ஏங்கியபடி இருந்தேன். ஆனால் அந்த மிராக் கிள் நடக்கவில்லை. பைலட் ஆக முடியாதது ஒரு நிறைவேறாத கனவாகவே இருந்தது. சுகோயை சில நிமிடங்கள் ஓட்டியதில் அந்த ஏக்கம் மறைந்து போனது. கனவுகள் வாழ்க்கையின் எந்த கட்டத்திலும் நிறைவேறக்கூடிய சாத்தியம் பற்றிய பேருண்மை அப்போது எனக்குப் புலப்பட்டது.

பைலட் ஆக முடியவில்லையே தவிர, விமானம், ராக்கெட், ஏவுகணை இவற்றுடனேயே என்னுடைய வேலைகள் அமைந்தது ஆச்சர்யமானதுதான். அதிலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டு மென்றால் "தேஜாஸ்" என்று பெயரிடப்பட்ட இலகு ரக எடை குறைவான போர் விமானத்தை வடிவமைத்த பணி(Light Combat Aircraft)யை சொல்லலாம். நான் DRDO வில் தலைவராக பணியாற்றும் பொழுது Aeronautical Development Agency (ADA), Bangalore மூலமாக Dr கோட்டா ஹரிநாராயணன் அவர்களுடன் இணைந்து அதை செயல்பாட்டிற்கு கொண்டு

வரும் வாய்ப்பு கிட்டியது.

முப்படைகளின் தளங்களுக்கு அடிக்கடி செல்வதைப் பற்றி நான் முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தேன் அல்லவா? அதன் அடிப்படையில் நான் மேற்கொண்ட மறக்க முடியாத பயணங்களில் ஒன்று "குமார்" மலைச்சிகரப் பயணம். அடிக்கடி சர்ச்சைகளில் அடிபடும், இமயமலையில் உள்ள "சியாச்சின் கிளேசியர்" பகுதியில் உள்ள பனி மலைச் சிகரம்தான் குமார். எல்லைப்பகுதியில் இருப்பதால் எந் நேரமும் பாதுகாப்புப் படையின் கண்காணிப்பு அவசியம். ஆனால் இங்கே பணிபுரிவது சாதாரண காரியம் இல்லை.

ஏனென்றால் இங்கே குளிரின் அளவு மைனஸ் 35 டிகிரி வரை செல்லும். ஊட்டி கொடைக்கானல் போன்ற பகுதிகளில் குளிர்காலத்தில் கூட குறைந்தபட்ச குளிர் அளவு ப்ளஸ் 12 ஆகத் தான் இருக்கும். அந்தக்குளிரே தாங்க முடியாத அளவு இருக்கும் பட்சத்தில் மைனஸ் 35 டிகிரி குளிரைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். குளிர் என்றால் ரத்தத்தையே உறைய வைக்கும் குளிர். தப்பித்தவறி சரியான ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமல் விட்டு விட்டால் உயிரையே உறைய வைத்து விடும் அந்தக் குளிர்.

அப்படிப் பட்ட மைனஸ் 35 டிகிரி பனிமலைக்குத்தான் நான் பயணம் சென்றேன்.

அது 2004-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் இரண்டாம் தேதி..

இமயமலையின் பிரமிக்க வைக்கும் மலைச்சிகரங்களைக் கடந்து, ஹெலிகாப்டரில் நான் தரை இறங்கிய இடம் குமார் மலை உச்சியில் 7000 அடி உயரத்தில் இருந்தது. அணிந்திருந்த விண்டர் கிளாத்திங் எனப்படும் சிறப்பு ஆடைகளையும் மீறி குளிர் எலும் பைத் தாக்கியது. எங்கும் பனி பொழிந்துகொண்டு, பலத்த காற்று வேறு வீசிக்கொண்டிருந்தது. மைனஸ் 35 டிகிரி குளிரின் தீவிரத் தைக் கண்டு அசந்து தான் போனேன்.

சுற்றிலும் கண்களைக் கூச வைக்கும் வெண்பனி. அந்தக் கடும் குளிரில் நமது ராணுவ வீரர்கள் கூடாரங்கள் அமைத்து தங்கியிருந்தார்கள். வெள்ளைப் பனியின் பின் புலத்தில் நம்முடைய தேசியக் கொடி மூவண்ணத்தில் பட்டொளி வீசிப் பறந்த காட்சி பரவசமாக இருந்தது. பெர்மாஃபிராஸ்ட் எனப்படும் பனி நிலத்தில் நடந்ததே புது அனுபவமாக இருந்தது.

என்னை மூன்று ராணுவ வீரர்கள் வரவேற்றார்கள். கர்நாடக மாநிலத்தைச் சேர்ந்த நாயக், மேற்கு வங்கத்தைச் சேர்ந்த வில்லியம்ஸ் மற்றும் உத்திரப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சலீம். மும்மதங்களைச் சேர்ந்த அவர்கள் பாதுகாப்பு வீரர்கள் என்கிற ஒரே அடையாளத்தில் கலந்து என்னை வரவேற்றது யதேச் சையானதா என்பது தெரியவில்லை. ஆனாலும் மதங்களைக் கடந்த அந்த வரவேற்பு என்னை உணர்ச்சிவசப்பட வைத்தது.

அந்த மூன்று வீரர்களும் என்னிடம் கை குலுக்கி னார்கள். உடனே அந்தக் கடுங்குளிரே மறைந்து போய், என் உடல் வெப்ப மானது போல் ஓர் உணர்வு. அந்த கிளேசியர் பனி மலைப் பகுதியில் நான் கண்ட காட்சிகள் பல நேரங்களில் கண்களில் கண்ணீரையே வரவழைத்தன. காரணம், அங்கே எந்த பெரிய வசதியும் கிடையாது. பனிப் புயல் சுழன்றடிக்கும். காற்று உயிரையே பறித்துச் செல்வது போல் வீசும். தண்ணீர் அருந்துவது கூடக் கடினம். சூடான தண்ணீர் கூட டம்ளரில் வைத்த அடுத்த சில நொடிகளில் ஜில்லென்று ஆகிவிடும். அப்படி எனில் உணவைப் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். காலார எங்கும் நடக்க முடியாது. எப்போதும் கனத்த ஆடைகளைப் போட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். "ஃபிராஸ்ட் பைட்" எனப்படும் பனித்தாக்குதலால் தோலில் வெடிப்புகள் ஏற்பட்டு நிறம் மாறிவிடும். இதை யெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு ஆயுதங்களையும் சுமக்க வேண்டும். இப்படிச் சிரமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். இத்தனை யையும் சமாளித்து, எதிரி உள்ளே நுழைந்து விடுவானா, திடீர் தாக்குதல் நடத்தி விடுவானா என்கிற எச்சரிக்கை உணர்வோடு எப்போதும் பணி புரிய வேண்டும். குடும்ப உறவுகளைப் பிரிந்து இப்படிப்பட்ட சவாலான வேலையைச் செய்ய உடல் உறுதி மட்டுமல்ல, மன உறுதியும் தேவை.

அந்த மூன்று வீரர்களும் என்னிடம் கை குலுக்கியபோது என் உள்ளே பரவிய வெப்பம், அங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு வீரரின் உடலிலும் பரவி யிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. அந்த வெப்பத் தின் பெயர் தேசபக்தி. அதுதான் அவர்களை அங்கே கடுமையான சூழ்நிலையிலும் இயக்கிக் கொண்டிருந்தது. "பார்டர் ஃபென்சிங்" எனப்படும் எல்லை வேலிகளை பனியில் புதைத்து அமைத்திருந்த விதம் ஒரு இன்ஜினியரிங் சாதனை.

அங்கிருந்த கமாண்டர்கள் தங்கள் விரல் நுனியில் பாதுகாப்பு நிர்வாகத்தை வைத்திருந்தார்கள். அவர்களின் கட்டளைப்படி எல்லாமே நடந்தன. அசாதாரணமான லீடர்ஷிப்பை அங்கே நான் பார்த்தேன். அந்த தலைமை பண்பு இல்லா விட்டால் எதிரி வெகு சுலபமாக உள்ளே நுழைந்து விடுவான். பகலிலும் இரவிலும் 24 மணி நேரமும் இயங்கிய அந்த பாதுகாப்பு சிஸ்டம் என்னை அயர வைத்தது. இந்திய தேசமே இரவு நேரத்தில் நிம்மதியாகத் தூங்குகிறது என்றால் இவர்கள்

எப்போதும் விழித்திருப்பதால்தான்..

தியாக உணர்வும், அர்ப்பணிப்பும், வீரமும் கொண்ட ஏராளமான ஜவான்களிடம் நான் பேசியபோது அவர்கள் காட்டிய அன்பு மெய் சிலிர்க்க வைத்தது. அவர்களில் பல தமிழக வீரர்களும் இருந்தார்கள். என்னிடம் தமிழில் பேசியபோது அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சி சொல்லில் விளக்க முடியாதது.

அவர்களிடம் நான் ஐந்து உறுதிமொழிகளைக் கேட்டேன்.

இமயமலையின்பணிச் சிகரங்களுக்கு நடுவே, சியாச்சின் கிளேஷியரின் குமார் மலையுச்சியில் நமது ராணுவ ஜவான்களிடம் நான் உறுதிமொழி வாங்கிய காட்சி என்னால் எப்போதுமே மறக்க முடியாத ஒன்று. அவர்கள் எல்லோருமே உணர்ச்சிகரமாக இருந்தார்கள். எந்நேரமும் எதிரிகளின் ஊடுருவலைத் தடுக்கும் பணியில் முழுமூச்சாய் ஈடுபட்டிருக்கும் அவர்களுக்கு அந்த உறுதி மொழிகள் நிச்சயம் மனதுக்குள் எரிதழலை ஏற்றியிருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

நான் அவர்களிடம் கேட்ட அந்த ஐந்து உறுதி மொழிகள் இவைதான்:

மிகச்சிறந்த பாரம் பரியத்தைக் கொண்டிருக்கும் இந்திய ராணுவத்தின் ஓர் அங்கமாக நான் பணி புரிவது என்னைப் பெருமைக்குள் ளாக்குகிறது.

நான் எப்போதும் ஜெயிப் பேன்.. ஜெயிப்பேன்.. ஜெயிப் பேன்.. என் நாட்டிற்கு ஜெயத் தைக் கொண்டுவருவேன்.

நான் எப்போதும் ஒரு பொறுப்புள்ள இந்தியக் குடி மகனாக இருப் பேன்..என் மக்களுக்கு ஒரு ஆபத்து வரும்போது அதை வென்றெடுக்க முதல் ஆளாகத் தோள் கொடுப்பேன்.

என்னுடைய மக்களின், தேசத்தின் வெற்றிகளை நான் மகிழ்ச்சியாகக் கொண் டாடுவேன்.

மூவர்ண இந்திய தேசியக் கொடியே என்னுடைய வாழ்க்கை!

சியாச்சின் கிளேஷியரின் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு "மேக் ஷிஃப்ட்" மேடையில் உள்ள மைக்கில் நான் இதைச் சொன்னதும் அத்தனை ஜவான்களும் இடியோசை முழக்கமாக உறுதிமொழிகளைத் திருப்பிச் சொன்னார்கள். மலையுச்சிகளை, வான் முகடுகளைக் கடந்து இந்த முழக்கங்கள் நம்மை எதிரிகளாகக் கருதுபவர்களின் காதுகளை இடிபோல் தாக்கியிருக்கும். மைனஸ் 35 குளிர் நிலையைத் தாண்டி ஒரு வெப்பமான சூழ்நிலையை அந்த நிகழ்ச்சி ஏற்படுத்தியது. என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத நினைவுகளில் ஒன்று இந்த சியாச்சின் பணிச்சிகரப் பயணம். அவர்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக் கிளம்பினேன்.

பொதுமக்களின் கவனத்துக்கு அதிகம் வராத, தன்னலமற்ற உழைப்பாளிகளைக் கொண்ட துறைதான் முப்படைகள். சியாச்சின் பயணம், பூமியின் கடல்மட்டத்திலிருந்து மிக உயரே நிகழ்ந்த ஓர் அனுபவம் என்றால் மற்றொன்று கடல்மட்டத்திலிருந்து பல மீட்டர்கள் கீழே நிகழ்ந்த அனுபவம்.

விமானப்படை , தரைப்படைகளைப் போலவே என்னை மிகவும் கவர்ந்த மற்றொன்று கடற்படை. மிக நீண்ட கப்பல்கள், அதில் வரிசையாக நிற்கக்கூடிய போர்ப்படை விமானங்கள், கடற்படை வீரர்களின் வெண்ணிற சீருடை... இவை எல்லாமே என்னை எப்போதுமே மிகக் கவர்ந்தவை. சுகோய் விமானத்தில் பறந்ததைப் போலவே என்னுடைய மற்றொரு கனவாக நீர்மூழ்கிக்கப்பலில் பயணம் செய்ய வேண்டும் என்பதும் இருந்தது.

அந்தக் கனவும் ஒரு நாள் நனவானது. இந்திய கடற்படைத் தளபதியின் அழைப்பின் பேரில் நான் ஆந்திர மாநிலத்தின் விசாகப்பட்டினம் கடற்படைத் தளத்துக்கு விஜயம் செய்தேன். கடற்படையை "அமைதிப்படை" என்று குறிப்பிடுவார்கள். பெரிய ஆரவாரங்கள் ஏதுமின்றி, ஆழ்கடலில் மிதந்தவாறு பாதுகாப்புப் பணியை அமைதியாகச் செய்வதால் அந்தப் பெயர். ஆனால் யுத்த காலங்களில் கடற்படையின் பங்கு மகத்தானது. இந்த அமைதிப்படை அப்போது அமர்க்களப் படையாகவே மாறிவிடும். இந்திய- பாகிஸ்தான் யுத்தங்களின் போது இந்திய கடற்படையின் பங்குகள் மிக முக்கியமானவை.

2006-ம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் 13-ம் தேதி.

இந்திய கடற்படையின் நீர்மூழ்கிக் கப்பலான ஓசந சுந்தராஷடக்கில் நான் தளம் இறங்கினேன். நீலக் கடல், சுற்றிலும் மாபெரும் நீர்ப்பரப்பாகத் தளும்பிக்கொண்டிருந்தது,. சுந்தராஷடக் ஒரு பிருமாண்டமான நீர்மூழ்கிக் கப்பல். சத்தமில்லாமல் ஆழ்கடலுக்குள் பயணம் செய்து எதிரியை அதகளம் செய்யக்கூடிய பெரும் திமிங்கலம். அதில் பயணிப்பதே ஓர் அனுபவம்தான்.

அதன் உச்சியில் இருந்த கொண்டை போன்ற அமைப்பின் கீழே இருந்த குறுகிய பாதையின் வழியாக நான் பத்து மீட்டர்கள் கீழே இறங்கினேன். நீர்மூழ்கிக்கப்பல் கடலுக்கு அடியே தன் உடலை மறைத்துக் கொண்டு பயணிக்க ஆரம்பித்ததின் மெல்லிய பிரஷரை என்னால் உணர முடிந்தது.

நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் உள்ளே நுழைந்த உடன் என்னை முதலில் கவர்ந்த விஷயம் அங்கிருந்த ஆபிஸர்களின் இளமைத் தோற்றம். இருபது களின் மத்தியிலும், முப்பதுகளின் ஆரம்பங்களிலும் இருந்த அவர்கள் மிக சுறுசுறுப்பாகவும், உற்சாகமாகவும் எனக்கு சல்யூட் வைத்தார்கள். எல்லோருமே இளைஞர்கள். சிரித்த முகத்துடனும், உறுதியான உடற்கட்டுடனும் அவர்கள் தேனிக்களைக் போல் சுழன்றோடினார்கள்.

அதில் ஓர் இளைஞர், "இப்போது நீர்மூழ்கிக் கப்பல் கடலுக்கடியில் முப்பது மீட்டர்கள் ஆழத்தில் பயணிப்பதாகச் சொன்னார். கடலுக்கடியில் பயணிக்கும் எந்த உணர்வும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் சுற்றியிருந்த எலக்ட்ரானிக் மானிட்டர்களும் ஆக்ஸிஜன் பைப்புகளும் தான் நாம் வேறொரு தளத்தில் பயணத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்த்தின. "ம்" என்கிற ஒரு மெல்லிய சத்தம் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு மீட்டர் விட்டமே உள்ள சிறிய வட்ட வடிவக் கதவைத் திறந்து என்னை உள்ளே

அனுப்பினார்கள். அதுதான் நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் கண்ட்ரோல் அறை. அங்கே நான் கண்ட காட்சிகள் என்றும் மறக்க முடியாதவை. கடற்படைத் தளபதி அங்கே இருந்தாலும் இளம் கடற்படை வீரர்களிடம் எந்த டென்ஷனும் இல்லை. சூடான தேநீரைக் கொடுத்து வரவேற்ற அவர்கள் அந்த நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் சிறப்புகளை என்னிடம் விளக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

"டார்பிடோ" என்பது கடல் ஏவு கணை. கடலுக்கடியில் இருந்து கொண்டு எதிரியின் கப்பலை நோக்கிப் பாயக்கூடிய ஏவுகணைதான் "டார்பிடோ". நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் டார்பிடோ செயல்பாடுகள், டார் கெட்டை லொகேட் செய்யும் கம்ப்யூட்டர் வசதி, அதனை இயக்கும் முறைகள், ஏவுகணையின் வேகம் எல்லாவற்றையும் பற்றி அந்த இளம் கடற்படை வீரர்கள் என்னிடம் உற்சாகமாக விவரித்தார்கள்.

கடலிலும் கடலுக்குக் கீழேயும் நடைபெறும் சண்டைகள் மிக ஆபத்தானவை. தகுந்த டெக்னாலஜி இருந்தால்தான் அதில் வெல்ல முடியும். ஓசந சுந்தராஷங்கில் ஒரு நவீன கடற்படை போர்முறையின் அனைத்து டெக்னாலஜியும் இருந்ததைக் கண்டு அசந்து போனேன்.

அந்த போர்க்கப்பலே ஒரு மிகப்பெரிய வீடு போலத்தான் இருந்தது. கடலுக்கடியில் அந்த மர்ம வீடு மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்து என்னைக் கப்பலுக்குள்ளேயே இருந்த ஆயுதக் கிடங்குக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ஏகப்பட்ட டார்பிடோ ஏவுகணைகள் அங்கே குவிந்து கிடந்தன. நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் முன்பகுதியில் உள்ள இடத்தில் தண்ணீர் முழு வேகத்துடன் சேமிக்கப்படும். அந்தத் தண்ணீரின் வேகத் தோடுதான் டார்பிடோ ஏவுகணைகள் இலக்கை நோக்கிப் பாய்ச்சப்படும். அதற்கான ஒரு மாதிரி "டெமோ" எனக்குக் காட்டப்பட்டது. இது எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் எழுந்தது.

அடிப்படையில் ஒரு இன்ஜினியரான எனக்கு இந்த டெக்னாலஜியைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் இயல்பாகவே அதிகமாக இருந்தது. என் கேள்விகளுக்கு அந்த இளம் மெரைன் இன்ஜினியர்கள் அதே ஆர்வத்துடன் என்னிடம் விளக்கமளித்தார்கள்.

அவர்களிடம் நான் இந்திய இளைய சமுதாயத்தின் ஒளியைக் கண்டேன். இந்தியாவின் இனி வரும் காலம் "இளைஞர்களின் காலம்"தான் என்கிற செய்தி அந்த ஒளிபடைத்த கண்களில் தெரிந்தது. நீர்மூழ்கிக்கப்பல் மேலும் வேகம் எடுத்தது.

ஆழ்கடலின் அமைதிப் பரப்புக்குள் அந்த நீர்மூழ்கிக் கப் பல் திமிங்கிலம் போல்நீந்திக் கொண்டிருந் தது. கடலுக்கடியில் இருக்கும் உணர்வே எனக்கு ஏற்படவில்லை. சிறுவயதில் நான் பார்த்த சில உலகப்போர் சம்பந்தப்பட்டதிரைப்படங்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

அந்தப்படத்தின் பெயர் நினைவில் இல்லாவிட்டாலும் அதன் காட்சிகள் இன்னும் பசுமையாக இருக்கின்றன. நாஜிக் களுக்கு சொந்தமான ஒரு நீர் மூழ்கிக் கப்பல் தன்னுடைய தகவல் தொடர்புகள் துண்டிக்கப் பட்ட நிலையில் அனாதை யாக ஆழ்கடலில் சுற்றிச்சுற்றி வரும். அதன் தலைக்கு மேல் பல எதிரி போர்க் கப்பல்கள் வட்டமிட்டுக்கொண்டே இருக்கும். எந்த நேரமும் தாக்குதல் நிகழ்ந்து கப்பல்நீர்மூலமாகும். இயந்திரங்கள் எல்லாமே பழுதடைந்து விட்ட நிலையில் அதில் உள்ள பணியாளர்கள் எப்படிப்பட்ட மன உளைச்சலுக்குள்ளாகிறார்கள் என்பதைவிவரிக்கும் படம் அது.

யுத்தகாலங்களில் எந்த நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்கும் அப்படிப்பட்ட நிலை வரலாம். உளவுசாட்டிடைட்டுகள் டெக்னாலஜி எங்கோ போய் விட்ட இந்த காலகட்டத்தில் நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் நடமாட்டத்தைக் கூட விண்ணிலிருந்து கண்காணிக்கமுடியும். அதன் மூலம் சுலபமாக தாக்குதல் நடத்த முடியும் என்றாலும், இன்றைக்குப் பெரும்பாலான நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் நியூக்ளியர் எரிசக்தியின்மூலம் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தின் சாதனைதான்.

நான்பயணம் செய்த நீர்மூழ்கிக் கப்பல் டீஸல் மூலம் இயக்கப்பட்ட ஒன்று. ஆயுதக்கிடங்கு அறையில் இருந்து என்னை நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் அடுத்த அறைகளுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் இளம் கடற்படை வீரர்கள். கப்பலின் உள்ளே சுமார் 90 இளம் ஆபிஸர்கள் தேனீக் களைப் போல் சுறுசுறுப்பாகப் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

ஏழுபேர் மட்டுமே அமரக்கூடிய ஒரு சிறிய அறைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்ற அவர்கள் ஓர் அருமையான வெஜிட்டேரியன் சாப்பாட்டை பரிமாறினார்கள். அந்தக் கப்பலின் உள்ளேயே சமைக்கப்பட்ட சுவையான உணவு. சாப்பாட்டின் நடுவிலேயே அடுத்த 30 வருடங்களுக்கான நீர்மூழ்கிக் கப்பல் படையின் முன்னேற் றங்கள் எப்படி இருக்கும் என் பதைப் பற்றிய ஒலி-ஒளி

பிர ஸண்டேஷன் காட்சி காட்டப் பட்டது.

வயிற்றுக்கு அருமையான உணவு, காது களுக்கும் கண்களுக்கும் விருந்தாக அற்புதமான பிரஸண்டேஷன் என்று அந்த மதிய விருந்து அட்டகாசமாக இருந்தது. விருந்து முடிந்ததும் அந்த நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் எல்லா டிபார்ட்மெண்டுகளையும் சுற்றிப் பார்த்தேன். டெக்னாலஜியின் வளர்ச்சி என்னை பிரமிப்புக்குள்ளாக்கியது.

கடலுக்கடியில் இயற்கையின் படைப்பான திமிங்கலம் எவ்வளவு சுலபமாக நீந்தி சுற்றி வருகிறதோ, அதைப் போலவே மனிதனின் படைப்பான இந்த நீர்மூழ்கிக்கப்பலும் கடலை ஒரு செயற்கைத் திமிங்கலமாகச் சுற்றி வந்தது. மூன்று மணி நேரங்கள் என்னுடைய ஆழ்கடல் பயணம் நீடித்தது. அது ஒரு தனி உலகம். தண்ணீரினால் சூழப்பட்ட உலகம். “நீரின்றி அமையாது உலகு” என்கிற வைர வரிகளை எனக்கு நேரடியாக உணர்த்திய உலகம்.

நீர்மூழ்கிக் கப்பல் மெதுவாக ஆழ்கடலை விட்டு மேலெழும்ப ஆரம் பித்தது. அந்த அழுத்த உணர்வு என் உடலிலும் மெல்லிய அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியதை என்னால் உணர முடிந்தது. ஒரு இரும்பு ஏணியின் வழியாக மேலேறி நீர்மூழ்கிக் கப்பலின் முகப்புப் பகுதியில் வந்து நின்றேன்.

அப்போது நான் கண்ட காட்சி கண் கொள்ளாதது. இத்தனை நேரம் இந்தக் கடல் பரப்பின் அடியிலா நாம் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தோம் என்பதையே நம்ப முடியாமல் இருந்தது. நீலக்கடல், தளும்பிக்கொண்டிருந்த அமைதிப் பிரதேசம். வானில் கடல் மேல் சூரியன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். என்னைச் சுற்றிலும் கடல்...கடல்...கடல்... சீகல்ஸ் பறவைகள் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தன. தண்ணீரைத்தவிர வேறு எதையுமே என்னால் அங்கே பார்க்க முடியவில்லை. “ஜஹ்ந்ங்..ஜஹ்ந்ங்ங்..ங்ஸ்ங்ங்ங்..ஜ்ங்ங்ங்..சுஷ்ந்ங்..” ஹ் க்ழ்ந்ந்ந் க்ழ்ந்ந்ந்’ என்கிற கவிஞர் கோல்ரிட்ஜின் கவிதை வரிகள் ஞாகபத்துக்குவந்தன. பூமியின் மூன்று பங்கான அந்த தண்ணீர் பரப்புதான் சுகோய் கடற்படை விமானத்தில் பறந்தபோது எனக்குள் ஏற்பட்ட சிந்தனையையே மறுபடி ஏற்படுத்தியது.

இயற்கையின் மாபெரும் ஆளுகைக்கு முன்னால் நாம் ஒரு புள்ளி தான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தூரே நிலம் தெரிவதைக் கண்டேன். நாமெல்லாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலம். அங்கே இருப்பவர்கள் எல்லாம் அறியாத வேறொரு உலகம் வானிலும் கடலிலும் இருக்கிறது, அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமேனும் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பே அரியதுதான் என்கிற எண்ணம் தோன்றிய போது மனதுக்கு நிறைவாக இருந்தது.

மறக்க முடியாத கடல் பயணம்!

அந்த நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் இருந்து நான் விடை பெற்ற போது, இளம் நேவல் ஆபிஸர்கள் எனக்கு சல்யூட் கொடுத்து விடை கொடுத்தார்கள்.

அப்போது அவர் களின் முகத்தில் தெரிந்த ஜொலிப்பும் வீரமும் எனக்கு ஓர் ஒப்பற்ற வீரரை நினைவுபடுத்தியது. நமக்கெல்லாம் மிகவும் தெரிந்தவர் அவர்.

அது இரண்டாம் உலகப் போர் நடைபெற்ற சமயம். இந்தியாவுக்கு அருகே பர்மாவில் ஜப்பானிய

ராணுவம் முன்னேறி விட்டது. இந்தியாவை நோக்கி அது பெரும் ஆபத்தாகநடந்து வந்த வேளையில் அதனை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டது இந்திய ராணுவம்.இந்திய இளம் ராணுவப் படைக்குத் தலைமை தாங்கிய அந்த இளம் ஆபிஸர். சற்றும்பயமின்றி, ""சுட்டா என் மார்பில்"" என்று கர்ஜித்தபடி தன் படையோடு முன்னேறினார். அந்த வீரத்தைக் கண்டு மிரண்ட ஜப்பானிய ராணுவம் பின் வாங்கியது.இந்திய ராணு வமும் தன்னுடைய கடுமையான எதிர் தாக்குதலை ஆரம் பித்தது.சிதறியோடி யது ஜப்பானியப் படை.

ஆனால்அப் போது புதர்மறை வில் ஒளிந்திருந்த ஒரு ஜப்பானிய படை வீரன் முன் னேறிவந்த இந் தியப் படையின் தலைவனை நோக்கிச் சுட்டான். அந்தத் தோட்டா அவர்வயிற்றில் பாய்ந்தது. அவர் சுருண்டு விழுந் தார்.

ஓடோடிவந்து அவரைத் தாங்கினார் சீனியர் மேஜர் ஜெனரலான எம்.டி. கோவன். துப்பாக்கி குண்டின் தாக்குதலில் நிலை குலைந்து போயிருந்த அந்த இளம் ஆபிஸரின் கையில், தன்னுடைய "மிலிட்டரி கிராஸ்" எனப்படும் மரியாதைக்குரிய பட்டையை எடுத்து, அவர் கைகளில் சுற்றி விட்டார்.

""இந்தமரியாதைக்குரிய விருது உயிரோடு இருக்கும் வீரர்களுக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்படுவது..அதனால்தான் உனக்குக் கொடுத்தேன்..நீ நிச்சயம் உயிர்பிழைப்பாய் மை சன்..." என்று நெக்குருகிச் சொன்னார் மேஜர் ஜெனரல் கோவன்..

அப்படிப்பட்ட வீரப்பெருமையைக் கொண்டவர் வேறு யாருமல்ல, நம்முடைய ஃபீல்டு மார்ஷல் மானெக்சுஷா!

இலாப
குறைவற்றவர்களுக்கான
குல்லாம்பிசெலகைத்
கொடர்-22

இரண்டாம் உலகப்போர் சமயத் தில் ஓர் இளம் படைத்தலைவனாக மாணசுஷா காண்பித்த அந்த வீரம் இந்திய ராணுவத்தையே புத்துணர்வு பெற வைத்தது. மேஜர் ஜெனரல் எம்.டி. கோவனின் நம்பிக்கையும் வீண் போக வில்லை. வயிற்றில் குண்டு பாய்ந்து படுகாயம் அடைந்தும் தன்னுடைய உறுதியான மனதாலும் இரும்பு போன்ற உடலாலும் உயிர் பிழைத் தார் மாணசுஷா.

அடுத்தடுத்து அவர் காட்டிய சாதாரணமும், புத்திசாலித்தன மும் மிகச் சிறந்த லீடராக அவரை மாற்றியது. 1971-ம் வரு டம் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான யுத்தத்தில் அவருடைய திட்ட மிடலும், செயலாற்றிய திறனும், “ஆர்கனைஸிங் குவாலிட்டி” என்று சொல்லப்படும் அமைப் பைத் திரட்டும் திறமையும், எல்லாவற்றையும் மீறி, அவ ருடைய நிகரற்ற தலைமைப் பண்பும், அந்த கடும் யுத்தத்தில் இந்தியாவை ஜெயிக்க வைத்து பங்களா தேசம் என்கிற புதிய நாட் டையே உருவாக்கியது. கொஞ் சம் தவறு நடந்திருந்தாலும் உலக அரங்கில் இந்தியா தலைகுனிந்து நிற்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கும்.

தன்னுடைய படைகளை மட்டுமின்றி, உள்ளூர் மக்கள், பங்களாதேசத்தின் விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களையும் அவர் ஒன்றிணைத்து இந்திய ராணுவத்தை வெற்றிக் கொடி நோக்கி நகர்த்திய விதம் கண்டு உலகத்தில் உள்ள மற்ற இராணுவ ஜெனரல்களே மூக்கில் விரல் வைத்தனர். தரைப்படை, விமானப்படை மற்றும் கப்பற்படையின் வியூகத்தை அவர் பிரமாதமாக ஒருங்கிணைத்தார். கிட்டத்தட்ட 90,000 பாகிஸ்தானிய ராணுவத்தினரை போர்க் கைதிகளாக்கி (POW # Prisoners of war) அதை வைத் துக்கொண்டே பாகிஸ்தான் அரசைப் பேச்சு வார்த்தைக்கு பணிய வைத்து, சரணடைய வைத்த ராஜதந்திரமும் கையாண்ட போர் முறையும் அவருக்கு இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த பதவியான “ஃபீல்டு மார்ஷல் ஆஃப் இந்தியன் ஆர்மி”யைப் பெற்றுத் தந்தது.

சமீபத்தில்தான் நிறைந்த வாழ்வு கண்டு, தமிழகத்தின் ஊட்டியில் மரணமடைந்தார் மாணசுஷா. ஆனால் என்றும் அழியாமல் இந்திய மக்களின் மனங்களில் வாழ்வார். அவருடைய அடிச்சுவட்டில் வந்தவர்தான் லெஃப்டினெண்ட் கேதர்பால் என்னும் இளம் வீரர். யுத்தத்தின் போது தனி மனிதனாக எதிரிகளை எதிர்த்துப் போராடியவர் அவர். துப்பாக்கிக் குண்டு கள் துளைத்த போதும் தன்னுடைய பொலிஷனையும் போஸ்ட்டடையும் விட்டு அகலாமல் இந்தியக் கொடியைப் பிடித்தபடியே உயிர் துறந்த மாவீரர் கேதர்பால்.

கார்கில் போரின்போது “டைகர் ஹில்” எனப்படும் மிக முக்கியமான “ஸ்டிராடஜிக்” மலையை எதிரிகள் ஆக்ரமித்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் கடும் துப்பாக்கிச் சண்டையில் ஈடுபட்டு

முன்னேறிய தமிழகத்து ஜவான் சரவண னை நீங்கள் நினைவு வைத்திருப்பீர்கள். அவர் காட்டிய வீரமும் மகத்தானது. எதிரிகள் சிதறியோட சுட்டபடி மலையில் முன்னேறினார்

அவர். மலை உச்சியை அடைந்தார். அங்கேயே சுடப்பட்டு சரிந்தார். பனிச் சிகரத்தில் அவருடைய உடல் கூட இரண்டு நாட்களுக்கு மீட்கப்பட முடியவில்லை. ஆனாலும் அவர் காட்டிய முன்னுதாரணத்தில் இந்திய ராணுவம் மேலும் முன்னேறி, எதிரிகளை வீழ்த்தி, அங்கே இந்தியக் கொடியைப் பறக்கவிட்டது.

இப்படி ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களின் தியாக வரலாறுகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். அவர்களைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் என் கண்கள் பனிக்கும். அவர்கள் தொடர்பாக நான் எழுதிய இரண்டு கவிதைகளை இப்போது சொல்கிறேன். முதல் கவிதை, 2005-ம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 15-ம் தேதி, சுதந்திர தினத்தன்று நாட்டிற்காக தீரத்துடன் போரிட்டு உயிர் துறந்த ஜவான்களுக்கான அஞ்சலியாக அமர்ஜோதி ஜவானில் நான் படித்த கவிதை.

எங்கள் இதயத்தில் உங்களின் வீரத்தினால் விளக்கேற்றுங்கள்

அதன் கனல் தேசமெங்கும் பரவட்டும்

உங்கள் தியாகத்தின் செய்தி நாடெங்கும் செல்லட்டும்

அது எமது நம்பிக்கையை மேலும் தெம்பூட்டும்

மனித நாகரிகம் வளர்ந் ததற்குக் காரணமாக நான் நினைப்பதே வீரத்தினால்தான். மனிதன் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு காலடிக்கும் வீரம் தேவைப்பட்டது என்பதுதான் வரலாறு.

தன்னுடைய பிரதேசத்தைக் காத்துக் கொள்ள வீரம் தேவைப்பட்டது. புதிய வாசல்களைத் திறக்க, புதிய இடங் களைத் தேடிச்செல்ல வீரம் தேவைப் பட்டது. பழமையை மீறவும் புதியவற்றைக் கண்டுபிடித்து புதுமைகள் செய்யவும் வீரம் தேவைப்பட்டது. சகமனிதனின் கண்ணீரைத் துடைத்து புரட்சிகளை உருவாக்க வீரம் தேவைப்பட்டது. மனிதநேயம் என்கிற பேனாவில் வீரம் என்னும் மையினால் எழுதப்பட்டது தான் நீண்ட நெடிய மனிதனின் வரலாறு என்பது என் எண்ணம்.

உறுதியும், நம்பிக்கையும் தலைமைப்பண்பும் கொண்ட நம்முடைய இளம் ஆண்களும் பெண்களும் ராணுவப்படை களில் ஆர்வமுடன் சேர முன்வர வேண்டும் என்பது என் ஆசை. இன்றைய வேகமான அறிவியல் முன்னேற்றத்தின் காரணமாக ராணுவத்தின் எத்தனையோ சவாலான, சுவாரஸ்யமான வேலைகள் உருவாகி வருகின்றன. இளைஞர்களுக்கு அவை பெரும் சாகசங்களாகத் திகழும்.

2004-ம் வருடம் ஜூன் 18-ம் தேதி மகாராஷ்டிராவில் உள்ள ஒரு பள்ளியிலிருந்து மாணவ -மாணவிகள் என்னைக்காண வந்தி ருந்தார்கள். இந்திய-பாகிஸ்தான் எல்லையான வாகா பகுதிக்கு அவர்கள் பயணம் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ""வாகா எல்லைப் பகுதியில் உள்ள இந்திய வீரர்களுக்கு உற்சாகமூட்டும் வகையில் ஒரு செய்தியை எங்களுக்குக் கொடுங்கள். ""நாங்கள் அவர்களிடம் அதைக் கொண்டு செல்கிறோம்"" என்றார்கள் அந்தக் குழந்தைகள்.

""செய்தி அல்ல, ஒரு கவிதையே தருகிறேன்"" என்று சொல்லி விட்டு ஒரு கவிதையை அவர்களுக்குத் தந்தேன். "என் அன்புக்குரிய வீரர்களே..." என்கிற தலைப்பில்.

அந்தக் கவிதை-

எல்லையைக் காக்கும் காவல் வீரர்களே

இந்த மண்ணின் சிறந்த மகன்கள் நீங்கள்!

நாங்கள் எல்லோரும் உறங்கும்போதும்

நீங்கள் துயிலாமல் வேலை பார்க்கிறீர்கள்!

சுழன்றடிக்கும் காற்றிலும், குளிரடிக்கும் பனியிலும்

கத்தி போன்ற கதிர்களால் கூறு போடும் வெயிலிலும்

தனிமையில் தவமிருக்கும் யோகியைப் போல்

தளராமல் நீங்கள் காவல் புரிகிறீர்கள்!

மலைகளின் உச்சிகளிலும், பள்ளத்தாக்குகளின் ஆழங்களிலும்

சுட்டெரிக்கும் பாலையிலும், அலையடிக்கும் கடலிலும்

ஆதிஅந்தமற்ற வான்வெளிகளிலும் உங்களின் அரிய

இளம்பருவம் நாட்டிற்காக அர்ப்பணிக்கப்படுகிறது.

நாடெங்கும் பரவிச் செல்லும் காற்றின் ஒலி

உங்களின் பாதங்களின் புகழ் பாடிச்செல்கிறது.

உங்களுக்காக நாங்கள் பிரார்த்திக்கிறோம்

கடவுளிடம் உங்கள் நலனை வேண்டுகிறோம்..”

இந்தக் கவிதையை அந்தக் குழந்தைகள் பாடியபோது அவர்கள் கண்களில் தெரிந்த ஒளி.. அது பரவச உணர்வு!

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

முடியும்... முடியும்...
நதிகளை இணைக்க
முடியும்!

எழுத்து:
வி.பொன்றாஜ்

நதிநீர்இணைப்பு” பற்றிய பேச்சு நம் நாட்டில் அடிக்கடி எழுகிறது. அது சாத்தியம் என்றும் சாத்தியமில்லை என்றும், நாட்டின் பல பிரச்சனை களுக்கு அது தீர்வாக இருக்கும் என்றும் இல்லை இல்லை சுற்றுச்சூழலை அது கெடுக்கும் என்றும் இரண்டு விதமான கருத்துகள் அவை. எந்த ஒரு திட்டத்துக்குமே இரண்டு வகையான கருத்துக்கள் இருக்கவே செய்யும்.

அதுவும் இந்தியாவைப் போன்ற மிகப்பெரும் ஜன நாயக நாட்டில் பல்வேறு கருத்துக்கள் முட்டி மோது வதில் ஆச்சர்யமில்லை. அவற்றையெல்லாம் நமது சுய விமர்சனங்களாகவே எடுத்துக் கொண்டு விவாதம் செய்து பார்த்தால்தான் உண்மை எது என்பது விளங்கும். "நாடு முழுவதும் உள்ள நதிகளை இணைப்பது என்பது சாத்தியமே இல்லை.. அது ஒரு மிகப்பெரிய சவால்..." என்கிறார்கள் சிலர்.

நான் சொல்வது, இப்படி சாத்தியமே இல்லை என்று பேசுவதை முதலில் விட்டு விடுவோம் என்பதுதான். நதி நீர் இணைப்பு ஏன் சாத்தியமில்லை? மனிதனால் முடியாதது என்று ஒன்று உண்டா? வரலாற்றில் அவன் புரிந்திருக்கும் சாதனைகள் எல்லாம் ஒன்றா, இரண்டா?

கரிகாலன் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் தமிழ்நாட்டில் கல்லணை பிறந்திருக்காது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்க முடியாது என்று காந்தியடிகளும், சுதந்திர போராட்ட வீரர்களும் நினைத்திருந்தால், நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்திருக்காது.

சி.சுப்பிரமணியமும், எம். எஸ். சுவாமிநாதனும் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் இந்தியா உணவு உற்பத்தியில் தன் னிறைவு அடைந்து இருக்காது. வர்கீஸ் கொரியன் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் இந்தியா வெண்மை புரட்சியை அடைந்து இருக்காது. விக்ரம் சாராபாய் முடியாது என்று நினைத்திருந்தால் இன்று சந்திரனுக்கு செயற்கைக்கோளை இந்தியா ஏவியிருக்க முடியாது.

7 முறை அமெரிக்காவால் சந்திரனை சுற்றி வர இயலவில்லை, சீனாவாலும், ஜப்பானாலும் சந்திரனில் சாதிக்க முடியாததை இந்தியாவின் கன்னி முயற்சியிலேயே நமது விஞ்ஞானிகள் சாதித்து காட்டியிருக்கிறார்கள். அயர்லாந்தில், சுவிட்சர்லாந்தில், நெதர்லாந்தில் அமெரிக்காவில் (பனாமா கால்வாய்), ஆப்பிரிக் காவில் (நைல் நதிகளை) இணைத்து சாதித்து காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி பல்வேறு நாடுகளில், அதன் தலைவர்கள், இயற்கையை மாற்றி, நதிகளை இணைத்து நாட்டை வளமாக்கி காட்டி இருக்கிறார்கள்.

அவ்வளவு ஏன் இந்தியாவிலே அதற்கு பல முன்னுதாரணங்கள் இருக்கின்றன. உத்திரபிரதேசம், கோவா, ஆந்திரா, கேரளாவிலே நதிகள் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாதான் இயற்கை வளத்திலும் சுற்றுப்புற சூழல் வளத்திலும் சிறந்த நாடு. தண்ணீரே இல்லாத பாலைவனத்தை சோலைவனமாக துபாய், இஸ்ரேல், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் மாற்

றிக்காண்பிக்கவில்லையா? "என்ன வளம் இல்லை இந்த திருநாட்டில், ஏன் கையை ஏந்த வேண்டும் வெளிநாட்டில்' என்ற பாடல் வரிகள் முடியும் என்பதைத்தானே உணர்த்துகின்றன?

முடியாது என்ற நோய் நம்மிடம் பல பேரிடம் அதிக மாக உள்ளது. இப்பொழுது சில இளைஞர்களையும் அது தொற்றிக்கொண்டு விட்டது. முடியும் என்று நம்பும் மனிதனால் தான் வரலாறு படைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

எனவே நண்பர்களே, முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட 54 கோடி இளைஞர்கள்தான், இந்திய நதிகளை இணைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட இளைஞர்கள்தான் அனுபவம் கொண்டோரின் துணை கொண்டு வெற்றியை காண முடியும். நதிகளை இணைக்க என்ன வேண்டும். தைரியமும், நம்மால் முடியும் என்ற நம்பிக்கையும்தான் வேண்டும்.

தைரியம் என்று சொன்னேனே, எப்படிப்பட்ட தைரியம் வேண்டும்?

இமயமலையையே புரட்டிப் போடுகிற தைரியம்.

புதுமையாக சிந்திக்கக் கூடிய தைரியம்!

படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தக்கூடிய தைரியம்!

கண்டு பிடிக்கப்படாத பாதைகளை உருவாக்கி அதில் நடந்து சாதித்துக்காட்டக்கூடிய தைரியம்.

புதிய பாதைகளில் பயணித்து புதுப்புது விஷயங்களைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய தைரியம்!

இளைஞர்களுக்கு அந்த தைரியம் உண்டு. எந்தப் பிரச்சனைகளையும் தைரியமாக எதிர் கொண்டு, பிரச்சினைகளை வெற்றி கொள்ளும் அவற்றைத் தவிடு பொடி ஆக்கும் தைரியம் அவர்களிடம் உண்டு!

இப்படிப்பட்ட இளைய சமுதாயம் ஒன்றுபட்டு எழுந்தால் நதிநீர் இணைப்பு என்பது சாத்தியம்தான் !

சீனாவில் அதன் நடுப்பகுதியிலிருந்து, திபெத் வரை பனிநிலத்தில் உலகிலேயே உயரமான ரயில் பாதையை அமைத் திருக்கிறார்கள். மலைக்க வைக்கும் உழைப்பு அது. அது சாத்தியம் என்றால் நதி நீர் இணைப்பும் சாத்தி யம்தான்.

ஏற்கனவே, உலக வெப்பமயமாதல் மற்றும் வேறு சில பிரச்னைகளால் பருவ மழையே பொய்த்து வருகிறது. 2020-ம் வருட அளவில், நாளுக்குநாள் கிடுகிடுவென்று உயர்ந்து வரும் மக்கள் தொகை பெருக்கத் தால், 400 மில்லியன் டன் உணவுப் பொருட் களை நாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்தாக வேண்டும். அதற்கு எவ்வளவு தண்ணீர் தேவைப்படும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

அதற்கெல்லாம் ஒரே தீர்வு நதிநீர் இணைப்புதான்! அது காலத்தின் கட்டாயம்! நனவாகக் கூடிய கனவு!

இயற்கையே காட்டும் தீர்வு!

இளைஞர்கள்
காலம்

எழுத்து :
வி.பொன்றான்

இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-24

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

நதிநீர் இணைப்பு நிச்சயம் சாத்தியமான விஷயமே என்று சென்ற அத்தியாயத்தில் சொல்லியிருந்தேன். அதற்கு வாசகர்களிடம் இருந்து கிடைத்த வரவேற்பைக் கண்டு மலைத்துப் போனேன். அந்தத் திட்டம் நிச்சயம் பெரும் வெற்றி பெறும், மனமிருந்தால் மார்க்கமுண்டு என்று சொல்லி எத்தனையோ ஈ-மெயில்களும் தொலைபேசி அழைப்புகளும் என்னை வந்தடைந்தபடி இருக்கின்றன. அதில் பெரும்பாலானவர்கள் தங்களை இளைய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டது என்னை உவகை கொள்ளச் செய்தது. நதிநீர் இணைப்பு என்கிற கருத்து ஒரு புயல் போல் மக்களிடையே வலுப்பெற்று வருவதைக் காண முடிகிறது.

இன்று பெரும் சாதனைகளாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ விஷயங்கள் ஒரு காலத்தில் சாத்தியப்படுமா என்கிற சந்தேகத்துடன் வெறும் கருத்துருவாக்கமாகவே இருந்தவைதான். நிலவைச் சென்ற டைவதும், பெரும் பெரும் அணைகள் கட்டுவதும், விண் ணுயர்ந்த கட்டிடங்களை அமைப்பதும், மலைச்சிகரங்களில் பாதைகள் அமைப்பதும். கடல்களில் செயற்கைத் தீவுகள் உண்டாக்குவதும் மனிதனின் கனவாகவே இருந்து... பின்பு நனவானவைதான். முதலில் கருத்து உருவாகிறது. பின்னாளில் அது உருப்பெருகிறது.

அந்தக் கருத்துகளைச் செயல்பட வைத்தது மனிதனின் துணிச்சலும், செயலாற்றும் திறனும் தான். அது போல் எதிர்காலத்தில் இந்தியாவில் நதிநீர் இணைப்பு என்கிற கருத்து ஒரு பெரும் இயக்கமாகவே மாறி, அதனை நனவாக்கும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் ஒன்றும் இல்லை. இந்தக் கருத்து மேன் மேலும் வலுப்பெற நாம் பல விஷயங்களைப் பற்றி முதலில் சிந்திக்க வேண்டும். இப்போது அதைப் பற்றிய நான்கு அடிப்படை விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

-நமது நாட்டின் அடிப்படை தண்ணீர்த் தேவைகள், குடிநீர், விவசாயம், சுகாதாரம், தொழிற்சாலை என்கிற நான்கு பெரும் பிரிவுகளின் கீழ் வருகின்றன. இந்த பிரமாண்டமான தண்ணீர்த் தேவைக்கான தண்ணீர் வரவு மழை, பனிமலைப் பொழிவு போன்றவற்றிலிருந்து எவ்வளவு கிடைக்கிறது? அது போதுமான அளவுக்கு இருக்கிறதா?

-ஒவ்வொரு வருடமும் நம்முடைய மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மக்கள் வறட்சியினாலோ அல்லது வெள்ளங்களினாலோ பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அதன் நஷ்டக் கணக்கு என்ன?

-நம் நாட்டில் தனிப் பட்ட மனிதனின் தண்ணீர் தேவை என்பது (லங்ட்ஸ் ஹெல்ஸ் ஸ்ட்ரீட்) 10 கிலோ லிட்டராகவோ 50 கிலோ லிட்டராகவோ இடத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் வேறுபடுகிறது.

அது முழு வதுமாகக் கிடைக்கப் பெறுவது இல்லை.

-நாளுக்கு நாள் கடுமை யாக உயர்ந்துவரும் மக்கள் தொகையின் எதிர்காலத் தண்ணீர்த்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கான திட்டங்கள் நம்மிடம் என்ன இருக்கிறது? 2020-ம் வருடம் நம்முடைய உணவுத்தேவை யின் உற்பத்தி 400 மில்லியன் டன்களை எட்டும். அதற்கான தண்ணீர் எங்கேயிருந்து வரப் போகிறது? வானத்திலிருந்து கொட்டி விடுமா? அப்படியே கொட்டினாலும் அதை வீணாக்காமல் தகுந்தபடி சேமிக்கும் வழிவகைகள் நம்மிடம் இருக்கிறதா?

அடுத்ததாக “ அதாவது “வாட்டர் பாலன்ஸ்” தண்ணீர் சமநிலை ன் கிற விஷயத் துக்காக வருகிறேன். இந்தியா ஒவ்வொரு வருடமும் தோராய மாக 4000 பில்லியன் கியூபிக் மீட்டர் (பிசிஎம்) தண்ணீரை இயற்கையின் கொடை மூலமாகப் பெற்று வருகிறது. அதில் 700 பிசிஎம் ஆவி யாதலின் மூலமும் இன்னொரு 700 பிசிஎம் தண்ணீர் மண்ணில் பாயும் போதும் மறைந்து விடுகிறது. இதைவிட முக்கியமான உண்மை, சுமார் 1500 பிசிஎம் தண்ணீர் வெள் ளங்களின் காரணத்தால் உபயோகிக்கப்படாமல் கடலில் பாய்ந்து கலக்கிறது.

ஆக, கடைசியில் சேமிக்கக் கிடைப்பது வெறும் 1,100 பிசிஎம்தான் இதிலும் நிலத்தடி உறிஞ்சுக் கொள்வது 430 பி.சி.எம். மொத்தத்தில், கிடைக்கும் 4000 பிசிஎம் தண்ணீரில் நாம் உபயோகப் படுத்துவது 670 பி.சி.எம்.தான். வெள்ளமும் வறட்சியும் மாறி மாறி நமது நாட்டைத் தாக்குவதைப் பற்றி நான் பல வருடங்களாக அவதானித்து வருகிறேன்.எட்டு பெரிய நதிப் பள்ளத்தாக்குகளில் உள்ள 40 மில்லியன் ஹெக்டேர் பரப்பை ஆண்டு தோறும் கடும் வெள்ளம் பாதித்து வருகிறது. அங்கே வாழக்கூடிய 260 மில்லியன் மக்களை அந்த வெள்ளம் புரட்டிப் போடுகிறது.

இதற்கு நேர் எதிராக கடும் வறட்சி 14 மாநிலங்களில் உள்ள சுமார் 116 மாவட்டங்களில் வசிக்கும் 86 மில்லியன் மக்களை தாக்குகிறது. இப்படி வெள்ளம் ஒரு புறமும், வறட்சி ஒரு புறமும் மக்களைத் தாக்கி, உயிர்பலி ஏற்படுத்தி, உற்பத்தியை நாசம் செய்து, நோய்களைப் பரப்பி சர்வ நாசம் செய்வதை நாம் எவ்வளவு நாட்களுக்கு சகித்துக் கொண்டிருப்பது? இதற்கு ஒரு தீர்வைக் காண வேண்டாமா?

வெள்ள மெனப் பாய்ந்து கடலில் கலந்து வீணாகும் தண்ணீரின் அளவு, ஒவ்வொரு பருவ

காலத்திலும் 1500 பிசிஎம். வெள்ளத்தின் மூலம் கோடிக்கணக்கான மக்களை பாதிக்கும் இந்த வெள்ள நீரை, கடும் வறட்சியால் பாதிக்கப்படும் பகுதிகளுக்குத் திருப்பி விட்டால் இரண்டு பக்கமும் நஷ்டமும் அழிவும் தடுக்கப்படும் அல்லவா? இயற்கையே நம் கண் முன்னே வைத்திருக்கும் தீர்வு அல்லவா இது?

திருப்பி விடுவது மட்டுமின்றி இந்த உபரித் தண்ணீரை உரிய முறைகளில் சேமித்து வைத்தால், பருவகாலங்கள் தவறும் நேரத்தில் நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமே? வெள்ளத் தினால் மட்டும் நம் நாட்டில் ஏற்படும் நஷ்டம் ஆண்டுக்கு 2400 கோடி ரூபாய்கள். வெள்ள பாதிப்புக்காக அரசு கொடுக்கும் நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை மட்டும் 1200 கோடி ரூபாய். வெள்ளத்தின் மூலம் எத்தனை வீடுகள் மூழ்குகின்றன? எத்தனை உள்நூர் மக்கள் அகதிகள் ஆகிறார்கள்? எவ்வளவு பயிர்கள் நாசமடைகின்றன? ஒவ்வொரு வருடமும் நான் தொலைக்காட்சிகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் காணும் காட்சிகள்தானே அவை?

வாய்க்கால் வரப்புகளும், கால்வாய்களும், அணைகளும், ஏரிகளும் காலம் காலமாய் மனிதனின் தண்ணீர் தேவைகளை, வீணாகப் போகும் ஆற்று நீரைத் திருப்பி விடுவதற்காகவே அமைக்கப்பட்டன. அவை யெல்லாம் சாத்தியம் என்கிற போது, நதிகளை இணைத்து, பொங்கிவரும் ஒரு ஆற்றின் தண்ணீரை, வானம் பார்த்த பூமியாய் ஆகிவிட்ட இன்னொரு நதியில் திருப்பி விடுவது எந்த விதத்தில் தவறு?

அதை மட்டும் செய்து விட்டால், மனித குலத்தின் பெரிய பெரிய வாழ்வாதார பிரச்னைகள் தீர்ந்து விடுமே?

யோசிக்க வேண்டியவர்கள், யோசிக் கட்டும்!

“மூன்றாவது உலகப் போர் என்று ஒன்று நிகழ்ந்தால் அது தண்ணீருக்காகத்தான் இருக்கும்” என்று ஒரு கருத்து உண்டு. அது நிஜம்தான். ஏனென்றால் இந்தியாவில் மட்டும் அல்ல, உலகம் முழுவதும் இந்தப் பிரச்னை இருக்கிறது. ஆசிய, ஆப் பிரிக்க நாடுகளில் இது மிகவும் அதிகம். எதிர்காலத்தின் தண்ணீர் தேவைக்காக ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டைப் பிடிக்கக் கூடிய அபாயம் உண்டு.

இந்தியாவைச் சுற்றி உள்ள சீனா, நேபாளம், மியான்மார், பங்களாதேஷ், இலங்கை, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகள் எல்லாம் மக்கள் தொகை அதிகம் கொண்ட, தண்ணீர் பிரச்னைகள் அதிகம் உள்ள நாடுகள். இவற்றில் பல ஆயுத பலங்களையும் கொண்டவை. நாளை இவை தண்ணீருக்காக இந்தியாவை தொந்திரவு படுத்தாது என்பது என்ன நிச்சயம்? சராசரி மனிதனுக்கான தண்ணீர் தேவைக்கு வேண்டிய தண்ணீர் உற்பத்தி மிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதே புள்ளி விவரங்கள் காட்டும் பயங்கரமான உண்மை.

ஒரு பதினைந்து வருடங் களுக்கு முன்னால் கூட தண்ணீர் ரைப் பிளாஸ்டிக் பாக்கெட்டுகளிலும், பாட்டில்களிலும் எதிர்காலத்தில் அடைத்து வைப்பார்கள். அதைக் காசு கொடுத்து வாங்க வேண்டி யிருக்கும் என்பதை நாம் கற்பனை கூட செய்திருக்க மாட்டோம். ஆனால் அது இன்றைக்கு நடைமுறை ஆகி விட்டது. இயற்கை மனிதனுக் காக அன்போடு கொடுக்கும் அருட்கொடைத் தண்ணீரைப் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருப்பது கொடுமை யிலும் கொடுமை அல்லவா?

"நீரின்றி அமையா உலகு' என்பது எத்தனை தீர்க்க தரிசன மான சொல்! இன்றைக்கு குடிதண்ணீர் என்பதும் தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான தண்ணீர் என்பது மிகப்பெரிய வியாபாரமாகி விட்டது. இந்தியாவில் மட்டும் ஒரு ஆண்டுக்கு குடிதண்ணீர் விற்பனை (நான் குறிப் பிடுவது பாட்டில்களில் அடைத்து விற்கப்படும் மினரல் வாட்டர் மட்டும்) பத்தாயிரம் கோடிகளைத் தாண்டும் என்கி றார்கள்.

மிகப் பெரும் கம்பெனிகள் எல்லாம் இந்தத் தண்ணீர் விற்பனையில் குதித்திருக்கின்றன, கோக், பெப்ஸி போன்ற வெளி நாட்டுக் கம்பெனிகளும் இந்தியா வில் “பிளாண்டுகளை” ஆரம்பித்து தண்ணீர் விற்பனைகளை ஆரம் பித்திருக்கின்றன என்றால் இங்கே தண்ணீர் தேவை எத்தனை ராட்சசத்தனமாக பெருகி இருக் கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள் வீர்கள்!

இது பெரும் ஆபத்து! தண்ணீருக்காக அடிதடியும், கலவரமும், யுத்தமும் ஏற்படக் கூடாது என்றால் அதற்குத் தேவை தீர்க்கத் தரிசனம் கொண்ட ஒரு லீடர்ஷிப். இளைஞர்களில் இருந்துதான் தண்ணீருக்கான அந்த இயக்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கும் ஒருவர் வரவேண்டும். எதிர்காலத் தண்ணீர்த் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது நதிநீர்

இணைப்புத் திட்டம்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அந்த இயக்கம் அதற் கான முன்முயற்சிகளை ஆரம் பித்தாக வேண்டிய காலகட்டம் இது.

"குளோபல் வார்மிங்' எனப் படும் உலக வெப்பமயமாகும் ஆபத்தான சூழலில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். தொழிற் சாலைகளின் நச்சுக் கழிவுகள் நதிகளில் கலப்பதும், மணல் கொள் ளைகளும், நிலத்தடிநீரை அநியாயத்துக்கு உறிஞ்சு வதும் இப்படியே தொ டர்ந்து நடந்தால் இன்னும் ஐம்பது வருடங்களில் கங்கை போன்ற வற்றாத நதிகளே வறண்டு விடும் என்கிறார்களே சுற்றுச்சூழல் விஞ்ஞானிகள், அதை நினைத்தாலே மனம் பதைபதைக்கவில்லையா? யமுனை நதியின் இப்போதைய நிலையைக் கண்டால் நம் இதயம் துடிக்கிறதே? நதிகளைச் சரிவரப் பராமரிக்காவிட்டால் என்ன ஆகும்? தமிழ்நாட்டிலேயே இதற்கு ஒரு உதாரணம் உண்டு.

காவிரியின் துணை ஆறுகளில் ஒன்று நொய்யல் ஆறு. கொங்கு நாட்டுப் பகுதியில் ஒரு காலத்தில் வெள்ளமென அதில் நீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கிபி 1004-ம் வருடத்தில் இருந்து 1303 வரை சோழர் காலத்தில் நொய்யல் ஆற்றில் வாணிபமும் கப்பல் போக்குவரத்தும் ஜோராக நடந்தது என்றால் உங்களால் நம்ப முடிகிறதா? சோழர்கள் ஏற்படுத்திய அருமையான நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்களில் நொய்யல் ஆற்றின் தண்ணீர் பொங்கிப் பெருகி கொங்கு நாடெங்கும் விவசாய நிலங்களைப் பசுமையாக்கியது. 160 கி.மீ. நீளம் கொண்டிருந்த அந்த நொய்யல் ஆற்றில் 34 சிறு நதிகள் மற்றும் ஏராளமான கால்வாய்கள் கூடவே ஓடின என்பது சரித்திரம்.

ஆனால் இன்றைக்கு நிலைமை தலைகீழ். நொய்யல் ஆற்றைச் சுற்றியிருந்த சாயப்பட்டறைத் தொழிற் சாலைகள் தங்கள் கெமிக்கல் கழிவுகளை அநியாயமாக இந்த ஆற்றில் கலந்து அதை மாசுபடுத்தி சாக்கடை ஆக்கிவிட்டன.

அந்தக் கழிவுகளில் தாமிரம், துத்தநாகம், குரோமியம், ஏன், சயனைடு விஷம் கூடக் கலந்திருக்கிறது என்றால் பார்த்துக் கொள் ளுங்கள்.

நொய்யலாற்றை கொன்றே விட்டார்கள் என்று சொல்லலாம். நொய்யல் மட்டுமல்ல, கொடகனாறு, பவானி, பாலாறு, அமராவதி, கூவம் என்று எத்தனையோ தமிழக நதிகள் இன்று வறண்ட பாலைவனங் களாகி விட்டது காலக் கொடுமை!

இதே போல் சாக்கடை யாகி விட்ட லண்டன் நகரத்து தேம்ஸ் நதியை நவீன முறைகளைக் கொண்டு சுத்தம் செய்து சாதனை படைத்திருக் கிறார்கள்.

அவர்களிடமிருந்தாவது நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

நதிகள் மாசுபட்டும், தகுந்த தண்ணீர் கிடைக் காமலும் உயிரோடு இருந்து செழிக்க வேண்டுமென்றால், தண்ணீர் வெள்ளமென ஓடும் பிற நதிகளின் உபரித் தண்ணீரை அதிலே திருப்பி விடுவது ஒன்றுதான் சிறந்த வழி.

இது சாத்தியமா என்றால் சாத்தியம்! சாத்தி யம்! சாத்தியம்! நூறு சதவீதம் சாத்தியம்!

நதி நீர் இணைப்பு- செய்ய வேண்டியது என்ன?

இளைஞர்கள்
காலம்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

எழுத்து :

வி.பொன்றாஜ் இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-26

இந்தியாவில்உள்ள ஐம்பது சதவீத வீடுகளுக்குத் தேவையான அளவு தண்ணீர் இருப்பு கிடைப்பதில்லை என்பது நிதர்சனம். கடலில் ஆண்டு தோறும் கலந்து வீணாகும் 1500 பிசிஎம் வெள்ள நீரை தண்ணீர் இல்லாத வறட்சிப் பகுதிகளுக்குத் திருப்பி விடுவதுதான் நதிநீர் இணைப்பின் முக்கியக் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்.

உன்னதக் கனவான நதிகளை இணைப்பதில் என்னென்ன பிரச்னைகள் வரக்கூடும்?

முதலாவது, அதனால் பாதிக்கப்படக் கூடிய மக்களின் மறுவாழ்வு. நதிகளை இணைப்பதற்காக வெட்டப்படக் கூடிய பெரிய வாய்க்கால்களால் அங்கு வாழும் மக்கள் தகுந்த நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டு வேறு இடங்களுக்கு வாழ்வாதார வசதிகளோடு மறு குடியமர்ப்பு செய்யப்பட வேண்டும். அந்த இடப்பெயர்வும் அவர்கள் முன்பு வாழ்ந்த இடத்தில் இருந்து நீண்ட தொலைவில் இருக்கக் கூடாது. இவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய இடர்ப்பாடுகளை கனிவுடன் கவனித்து நிவர்த்தி செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாக இருக்கும். ஏனென்றால் ஆண்டு தோறும் வெள்ளத்தினாலும் வறட்சியினாலும் பாதிக்கப்படும் 340 மில்லியன் மக்களின் விடிவுகாலமாக இருக்கப் போவது இவர்கள்தான். அவர்களின் பிரச்னைகள் ஒவ்வொன்றையும் கூர்ந்து கவனித்து தகுந்த தீர்வினை அளிக்க வேண்டியது முதல் கடமை. இதில் எந்த "காம்ப்ரமைஸ்"க்கும் இடம் இல்லை.

அடுத்து வரும் பிரச்னையும் மிக முக்கியமானது. இயற்கையின் நீரோட்டத்தில் உள்ள நதிகளின் நீரைத் திருப்பி விட்டால் அது சுற்றுச்சூழல் சமன்பாட்டில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி மேலும் பல புதிய அழிவுகளை ஏற்படுத்தும் என்று சொல்கிறார்களே சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர்கள், அவர்கள் சொல்வதை முற்றிலும் ஒதுக்கி விடுதல் நல்லதல்ல. எந்த ஒரு காரியத்துக்கும் எதிர்வினைகள் இருக்கும். அதே போல் நதிநீர் இணைப்பிலும் இயற்கைக்கு மாறான சில எதிர்வினைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் பல்லாயிரம் வருடங்களாக இயற்கையுடன் போராடி வரும் மனிதன், இப்போது அதைத் திறமையாகக் கையாளும் திறன்களை வளர்த்து

வைத்திருக்கிறான். அந்த அனுபவ அறிவை இந்த விஷயத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும். சுற்றுச் சூழலுக்கு எந்தக் கேடும் வராத அளவில் இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப் படுவதற்கான சாத்தியங்கள் நூறு சதவீதம் உண்டு.

உதாரணத்துக்கு நதிநீர் இணைப்புக்கான காட்டுப் பிரதேசங்களை இப்போதுள்ள அளவில் பத்து முதல் பதினைந்து சதவீதம் வரை வெட்டினால் பிரச்னை வராது என்கிறார்கள் சுற்றுச்சூழல் விஞ்ஞானிகள். இதைப்போல் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும், அதன் சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பை மனதில் கொண்டு செயல்படுத்த வேண்டும். இதற்கு சூயஸ் கால்வாய் ஒரு உதாரணம். இயற்கையை மீறி கண்டங்களை இணைக்க செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட கால்வாய்தான் அது. நிலத்தின் அளவை விடச் சற்று உயரமான இடத்தில் அமைக்கப்பட்ட கால்வாய். நீரேற்று சக்தியின் மூலம் கப்பல்களை கால்வாயின் மீது ஏற்றி கடலுக் குள் தள்ளிவிடும் இஞ்சினியரிங் சாதனை. அதனால் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தையே சுற்றி சுற்றி வந்த கப்பல்கள் இன்று எளிதில் மத்திய அமெரிக்கா வழியே உலகைச் சுற்றுகின்றன.

அடுத்து வரக்கூடிய முக்கியமான விஷயம், நதிகளின் ஓட்டத்தைக் கண்டு பிடித்து, "வாட்டர் ரிசோர்ஸ்" எனப்படும் தண்ணீர் இருப்பைக் கணக் கெடுத்து, அதை எங்கே. எந்த திசை நோக்கி, எப்படித் திருப்பி விடலாம் என்கிற பிருமாண்டமான காரியம்.

இந்தியா விண்ணில் அனுப்பி வைத் திருக்கும் ரிமோட் சென்ஸிங் சாட்டிலைட்டுகள் இதற்கு அளப்பரிய உதவிகளைச் செய்யும். “"ஏரியல் இமேஜஸ்”” என்று சொல்லப்படும் விண்ணிலிருந்து தெரியக் கூடிய நிலப் பரிமாணங்கள் நதிநீர் இணைப்புப் பாதை களைத் துல்லியமாக நமக்கு எடுத்துத்தரும். இவற்றை அருமையாக ஒருங்கிணைக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய இளைஞர் விஞ்ஞானப் படையே நம்மிடம் இருக்கிறது என்பது பெருமைக்குரிய ஒன்று.

மதுரையைச் சேர்ந்த திரு. ஏ.சி. காமராஜ் மற்றும் அவரின் அணி யினரையும், மற்றும் பல்வேறு நதிநீர் இணைப்பு நிபுணர்களையும் நான் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சந்தித்து நதி நீர் இணைப்பு பற்றி கலந்துரை யாடியுள்ளேன். குறிப்பாக திரு. ஏ.சி. காமராஜ் அவர்கள், நதிநீர் இணைப்பு கமிட்டியில் உறுப்பினராகவும் உள்ளார். நதிநீர் இணைப்பு பற்றிய திட்டங்களில் நிபுணத்துவம் பெற்ற அணி இது. இவரது "நீர்வழிச்சாலை" என்னும் திட்டம், வழக்கமான நதிநீர் இணைப்பு திட்டத்தை விட மாற்று திட்டமாகும். இந்த திட்டத்தை மாநிலங்கள், ஆராய்ந்து அறிந்து, செயல் படுத்தினால், நதி நீர் இணைப்பின் பலன் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு மாநிலமும், தண்ணீர் சேமிக்கும் வழியாக இந்த நீர்வழிச் சாலைகளை பயன்படுத்துவது மட்டுமல்ல, அளவுக்கு

அதிகமாக மழை பெய்து அணையின் கொள்ளளவை மிஞ்சி கடலில் வீணாக கலக்கும் தண்ணீரை மாற்று வழியில் திருப்பி, தண்ணீர் தேவைப்படும் பகுதிகளுக்கு இந்த நீர்வழிச்சாலைகள் மூலமாக அனுப்பலாம். இந்த திட்டம், ஒவ்வொரு மாநிலங்களுக்கும் இன்றியமையாதது. இது நதி நீர் இணைப்பு திட்டத்திற்கு ஒரு இணைப்பு திட்டமாக செயல்படும்.

தமிழ்நாட்டில் பெரும் மழை பெய்து, வெள்ளத்தினால் மாநிலம் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் அவரை அழைத்து இது பற்றிப் பேசி, தமிழ் நாட்டிற்கு நீர் மேலாண்மை மற்றும் நீர் வழிச் சாலைக்கு ஒரு திட்டத்தை தீட்ட வேண்டும் என்று கூறியது என் நினைவுக்கு வருகிறது.

“பிரஸி டெண்ட் செக்ர டேரியட்டில் என்னுடைய இயக்குனராகப் பணிபுரிந்த திரு. வி. பொன்ராஜ் அவர்களை இந்த குழு வினாருடன் பணிபுரியுமாறு நான் அழைத் திருந்தேன். சந்திப்பில் பல நீண்ட விவாதங்கள் நடந்தன.

அதன் விளைவாக திரு பொன் ராஜ் அவர்கள் திரு. ஏ. சி. காமராஜ் அவர் களுடன் இணைந்து “தமிழ்நாட்டின் நீர் வழிச்சாலை - பஹ்மண்ப்ய்ஹக்ன் ரஹ்ந்ஹ் ஜ்ஹ்ஹ்” என்கிற தலைப்பில் ஒரு பிராஜக்ட் ரிப்போர்ட்டை எனக்குத் தயாரித்துக் கொடுத்தார். அது ஒரு மிக முக்கியமான ஆராய்ச்சி வடிவம். “நதிநீர் இணைப்பின் - நீர் வழிச்சாலை யின்” ஒரு முன்னுரையாகக் கூட அதைச் சொல்லலாம்.

இந்த திட்டத்தை நான் அப்போது தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்த செல்வி ஜெயலலிதாவிடம், சென்னையில் பலத்த மழையின் மத்தியில், 28 நவம்பர் 2005 அன்று ராஜ்பவனில் சமர்ப்பித்து விவாதித் தோம், இந்த பிரச்சினையின் ஆழத்தை அவர் அறிந்திருந்தார், அவரது ஆழ்ந்த கருத்தும் அதைப்பற்றிய அனுபவமும், அதை கையாண்ட விதமும், அவரது தொலைநோக்கு பார்வையை உணர்த்தியது. அதை செயல்படுத்துவேன் என்று உறுதியுடன் இருந்தார். பிறகு முதலமைச்சராக ஆகி என்னை ராஷ்டிரபதி பவனில் சந்தித்த கலைஞர் கருணாநிதி அவர் களிடமும் இந்த திட்டத்தை பற்றி எடுத்துச்சொல்லி விவாதித் தேன். திரு கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் தமிழ்நாட்டு நதி களை இணைப்பது எனது நீண்ட நாள் கனவு, எனவே அதை கண்டிப்பாக எனது அரசு செய் யும் என்று என்னிடம் கூறி னார்.

செய்ய வேண்டும் என்பது தான் மக்களின் விருப்பம். தலைவர்களுக்கு அதை செய்யக் கூடிய வல்லமையையும், ஆற்ற லையும், தடை பல கடந்து, எங்களால் முடியும் என்று செயலில் காட்டும் திறனையும் ஆண்டவன் அவர்களுக்கு அருள்வாராக.

நதிரீர் இணைப்பு- கலைஞர், ஜெயலலிதா இருவருக்குமே ஆர்வம் உண்டு!

எழுத்து :
வி.பொன்ராஜ்

இளைஞர்கள்
காலம்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

இளைபு தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-27

தமிழ்நாடு "வாட்டர்வேய்ஸ் பிராஜக்ட்" என்று பெயரிடப்பட்ட அந்த திட்ட வரைவை நான் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சர்களாகப் பணியாற்றிய செல்வி ஜெயலலிதாவிடமும் கலைஞர் கருணாநிதியிடமும் கொடுத்தேன். அவர்களும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அதைப் படித்துப் பார்த்து என்னிடம் பல விஷயங்களை விவாதித்தார்கள். நதிகள் இணைப்பு பற்றியும் தமிழகத்தின் தண்ணீர் நிலைமையை முன்னேற்றுவதிலும் அவர்கள் இருவருக்குமே மிகுந்த ஆர்வம் இருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன்.

செல்வி ஜெயலலிதா முதலமைச்சராக இருந்த போது ஆளுநர் மானிகை யிலும், பிறகு கலைஞர் முதலமைச்சர் ஆன போது ராஷ்டிரபதி பவனிலும் அவர்களை நான் சந்தித்தேன்.

கருத்தளவில் பல தலைவர்களிடம் நதிரீர் இணைப்பு பற்றி மிகுந்த நம்பிக்கையும் ஆர்வமும் இருக்கிறது.

அதைச் செயல்பட வடிவமாக்க தீர்க்கதரிசனமும் துணியும் தேவை. காலம் விரைவில் கனியும் என்பது என் நம்பிக்கை!

ஒவ்வொரு முறையும் மேட்டூர் அணை நிரம்பும் போதும் அதன் உபரித் தண்ணீர் கடலில்தான் போய்க் கலக்கிறது.

உதாரணத்துக்கு 2005-ம் வருடம் மேட்டூர் அணை மூன்று முறை நிரம்பி வழிந்தது. அப்போது 400 டி.எம்.சி. தண்ணீர், டி.எம்.சி. என்றால் ஆயிரம் மில்லியன் கியூபிக் மீட்டர் அளவு என்று அர்த்தம், கடலில் போய் கலந்தது. 2007-ம் வருடம் மேட்டூர் அணை நிரம்பி வழிந்ததில் 100 டி.எம்.சி. தண்ணீர் வீணாகக் கடலில் கலந்தது.

இதைப் போல் ஒவ்வொரு வருடமும் நடக்கிறது. மழை அதிகமாகப் பொழியும் போது அதிக தண்ணீர் வீணாகிறது. மழை குறைவாகப் பெய்தால் குறைந்த அளவு வீணாகிறது. எப்படியும் தண்ணீர் வீணாவது என்னவோ நிச்சயமான விஷயமாக இருக்கிறது. ஒரு நதியின் படுகையில் வெள்ளம் பாயும் போது இன்னொரு நதிப்படுகை வறண்டு போவது என்பது இயற்கை ஏற்படுத்திய முரண்பாடாகவே இருக்கிறது. இதை நாம்தான் சரி செய்ய வேண்டும்.

2005-ம் வருடம், மழைக்காலம். பருவமழை பொய்க்காமல் பெய்ததால் காவிரியில் வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடியது. அதே நேரம் வைகை ஆற்றுப் பகுதியில் குறை வாகவே மழை பெய்ததால் அங்கே தண்ணீர்வரத்து குறைவாக இருந் தது. வைகை அணைப்பகுதியில் 49 அடி மட்டத்துக் குத்தான் தண்ணீர் நின்றது. அதன் கொள் ளளவைப் பொறுத்த வரை அது மூன்றில் ஒரு பாகம்தான். காவிரி பொங்கிப் பாயும் போதெல்லாம் தமிழ்நாட்டின் மற்ற ஆறுகளில் தண்ணீர்வரத்து குறைவாகவே இருப்பது வினோதமான விஷயம்.

கிட்டத்தட்ட சராசரியாக அந்த ஆறுகளில் 40 சதவீதத் தண்ணீர்தான் ஓடுகிறது என்பதே உண்மை. சென்னை நகரத்தில் ஒவ்வொரு முறை மழை பெய் யும் போதும் அதைச் சேமித்து வைக்க சரியான வழிமுறைகள் இல்லாத நிலையையும் நாம் பார்க் கிறோம்.

2005-ம் வருட மழையின் போது கொள்ளிடம் ஆறு 3.23 லட்சம் கியூசெக் அளவு வெள்ள நீரை வெளியேற்றியது. அதன் அகலம் ஒரு கிலோ மீட்டர். நீளமோ 160 கிலோ மீட்டர். இது ஒரு அருமையான தண்ணீர் பிடிப்புப் பகுதி (reservoir) “வெள்ள நீர்ப் பிடிப்புப் பகுதி என்பது கடுமையான வெள்ளத்தைத் தாங்கி, தேக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்” என்பதுதான் கொள்ளிடம் நமக்குச் சொல்லித் தரும் பாடம். இதைப் போன்ற நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதிகளையும் ஆறுகளையும் நதி நீர் இணைப்புக்காக எப்படி உபயோகப்படுத்தலாம் என்பதை இப்போது பார்க்கலாம். தமிழ்நாடு வாட்டர்வேய்ஸ் பிராஜக்ட் என்று சொன்னேன் அல்லவா? அதில் இதைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சித் தகவல்கள் இருக்கின்றன. தண்ணீர் வழிகளை, ஆற்றுப் படுகைகளுடன் எப்படி இணைக்கலாம் என்பதைப் பற்றிய திட்ட வரைவுகள் அதில் பிரமாதமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு நல்லதண்ணீர் வழிக்கு (waterway) அடிப் படையாகப் பல அம்சங்கள் இருக்க வேண்டும். அதன் நீளமும் அகலமும் தோண்டுவதற்கும் பாதைகள் அமைப்பதற்கும் ஏற்றாற் போல் இருக்கவேண்டும். அதன் திருப்பங்கள் குறுகலாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும்.

லோடிங் மற்றும் அன்லோடிங் இடங்கள் அது செல்லும் வழியில் இருக்க வேண்டும். இப்படி உரு வாக்கப்படும் புதிய தண்ணீர் வழிகள் படகுப் போக்குவரத்துக்கும் உதவுவது போல் இருக்க வேண்டும். உள்ளூர் தண்ணீர் வழிகள் போக்குவரத்து என்பது வெளிநாடுகளில் மிக அருமையான முறைகளில் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதை நான் நேரில் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். இது சாலை மற்றும் ரயில் போக்குவரத்தை விட எளிதானது, பொருளாதார ரீதியிலும் சிக்கனமானது. நல்ல சுற்றுலா தலங்களாகவும் இந்தத் தண்ணீர் வழிகள் விளங்கும்.

இப்போது கூடப் பாருங்கள், தமிழ்நாட்டில் பருவமழை இந்த வருடம் சரிவரப் பெய்யவில்லை. எல்லா ஆறுகளும் அநேகமாக வற்றித்தான் போயிருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் பக்கத்தில் இருக்கும் கர்நாடகத் திலும், ஆந்திராவிலும் பயங்கர மழை, வெள்ளம். கிருஷ்ணா, கோதாவரி, துங்கபத்ரா போன்ற ஆறுகளில் எல்லாம் வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடுகிறது. வர லாறு காணாத வெள்ளத் தால் கிருஷ்ணா நதியின் கரைகள் உடையும் அபாயம் என்று இதோ என் கண்முன்னால் உள்ள தொலைக்காட்சியில் செய்தி கள் ஓடுகின்றன. லட்சக் கணக்கான மக்கள் ஆற்றோ ரப் பகுதிகளில் இருந்து அப் புறப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

யோசித்துப்பாருங்கள். சில நூறு கிலோ மீட்டர்கள் இடை வெளியில் ஒரு பக்கம் வறட்சி, இன்னொரு பக்கம் வெள்ளம். இரண்டு மாநிலங்களுமே ஒரே நாட்டில்தான் இருக்கின்றன. தலைவர்கள் மனது வைத்தால் இதைச் சரி செய்ய முடியாதா என்ன?

இணைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-28

நதிநீர்இணைப்பு சாத்தியமில்லை என்று சில அரசியல் தலைவர்களும் மந்திரி பொறுப்பில் உள்ளவர்களும் பேசுவதை இப்போதும் கேட்கிறோம். நாம் வானத்தை வில்லாகவளைக்கச் சொல்லவில்லை, வானவில்லையும் நேராக்கச் சொல்லவில்லை. நம்கண்ணெதிரே இருக்கக் கூடிய ஒரு விஷயத்தைச் சரி செய்யுங்கள் என்றுதானேகேட்கிறோம்.

தமிழ்நாடுவாட்டர்வேஸ் பிராஜக்ட் பற்றிச் சொல்லியிருந்தேன். அது ஒரு மிகப் புதுமையான திட்டம். வெள்ளத்தைக் கட்டுப் படுத்துவது மட்டுமின்றி உபரிநீரைச்சேமிக்கவும் வைக்கக்கூடிய திட்டம். இரண்டு வழிகளில் நீர் செல்லக்கூடியஒன்று. மேட்டூர், சாத்தனூர், பவானி, வைகை, மணிமுத்தாறு, பேச்சிப்பாறை,சோலையாறு, பாபநாசம், சேர்வலாறு இவற்றோடு பூண்டி, சோழவரம், ரெட் ஹில்ஸ்,செம்பரம்பாக்கம், வீராணம் போன்ற எண்ணற்ற ஏரிகள், குளங்களை இணைக்கக் கூடியஅற்புதமான திட்டம்.

தமிழ்நாட்டில்மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பாயக்கூடிய முக்கியமான நதிகளை ஒருபொதுவான வழியின் மூலம் இணைக்கக் கூடிய அத்தனை வரைத் திட்டங்களும் அதில்இருக்கின்றன. இந்தத் தண்ணீர் வழிகள் அனைத்தும் கடல் மட்டத்திலிருந்து 300 மீட்டர் உயரத்தில் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் எவ்வளவு ஆழமானஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு இவை தீட்டப்பட்டிருக்கும் என்பது உங்களுக்குப்புரியும்.

இது என்னுடையகனவுத் திட்டம். இந்த தண்ணீர் வழிகளின் வழியே தமிழ்நாட்டின் அத்தனைஆறுகளும் இணைக்கப்பட்டு தமிழகத்தின் எல்லா ஆறுகளும், ஏரிகளும்,குளங்களும், கால்வாய்களும், இணைக்கப்பட்டு எல்லாவற்றிலும் ஆண்டு முழுவதும்கற்கண்டுத் தண்ணீர் தளம்பி நின்று விவசாயிகளுக்கும் பொதுமக்களுக்கும்,தொழிற்சாலைகளுக்கும் எப்போதும் தாகம் தீர தண்ணீர் கிடைக்கக் கூடிய அந்தஅற்புதக்காட்சி எப்போதும் என் கனவுகளில் வருவது உண்டு. அந்தக் கனவுமட்டும் நிறைவேறிவிட்டால் தமிழ்நாடே சொர்க்குபுரி ஆகிவிடாதா என்ன?

ஒவ்வொருநதியும் ஒவ்வொரு இடத்தில் இருப்பது போல் மேம்போக்காகப் பார்க்கும் போதுநம்மை பிரமிக்க வைக்கும். ஆனால் தேர்ந்த வரைபடத் திட்டங்களின் மூலம் இவைஎத்தனை அழகாக இணைக்கப்படக்கூடியவை என்கிற உண்மை புரியும்.

இதுஏதோ வரைபடத்தில் மட்டுமே உள்ள, நிதர்சனத்தில் சாத்தியமே இல்லாத பகல்களவுதிட்டம் அல்ல. ஐந்து கட்டங்களில் நிறைவேற்றப்படக் கூடிய பிராக்கடிகலானதிட்டம்.

முதல் கட்டத்தில் வைகையையும் மேட்டுரையும் இணைக்கும் திட்டம். இது 350 கிலோ மீட்டர் நீளமானது.

இரண்டாவது கட்டம் மேட் டுரையும் பாலாறையும் இணைப்பது, இது 270 கிலோ மீட்டர் நீளம் கொண்டது.

150 கிலோ மீட்டர் நீளம் கொண்ட வைகை - தாமிரபரணி இணைப்பு அடுத்த கட்டத்தில் உள்ளது.

நான்காவது கட்டத்தில் 130 கிலோமீட்டர் நீள முள்ள தாமிரபரணி - பெருஞ்சாணி இணைப்பு வருகிறது.

ஐந்தாவதுகட்ட மாக இந்த நதிகளை இணைப்பு மூலம் கிடைக் கக்கூடிய உபரி நீரை ஆங்காங் கேஉள்ள குளம், குட்டை, ஏரிகளில் இணைக்கக்கூடிய சப்சிடியரி கால்வாய்திட்டங்கள்.

இப்படி நதிகளைஇணைப்பது மூலம் தண்ணீர் அற்ற நதிகளுக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பது மட்டுமன்றி,இதர தண்ணீர் நிலைகளுக்கு அதன் உபரித்தண்ணீரும் திறந்து விடப்படுவதால்நாடெங்கும் தண்ணீர் திரண்டு நிற்கக்கூடிய அற்புதமான நிலையை நம்மால் காணமுடியும். செவ்வாய் கிரகத்துக்குச் செல்ல வேண்டியதைப் போன்ற மலைக்கவைக்கும் திட்டம் அல்ல இது. பத்தே வருடங்களில் செய்து முடிக்கக் கூடியபிராக் டிகலான திட்டம்.

இதனுடைய பலா பலன்களும் திட்டவரைவில் தெளிவாகவே சுட்டிக்காட் டப்பட்டிருக்கின்றன.

முதல்கட்டமாக வெள்ள அபாயத்தைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடியது இந்தத் திட்டம்,உபரியாக, 7.5. மில்லியன் ஏக்கர் அளவு விவசாய நிலத்துக்குப் பாசன நீரைஅளிக்கும்.

150 மெகாவாட்மின்சாரத்தை ஹைட்ரோ பவர் மூலம் உற்பத்தி செய்யும். நிலத்தடி நீர் அளவைஅதிகரிப்பதின் மூலம் மின்சார உபயோகத்தை 1350 மெகாவாட் அளவு குறைக்கும்.

10 மீட்டர் ஆழமும் 120 மீட்டர் அகலமும் கொண்ட ஒரு அருமையான நீர்வழிப்பாதையை இந்தத் திட்டம் ஏற்படுத்தித் தரும். தண்ணீர் போக்கு வரத்து, சுற்றுலாபோன்ற வற்றின் மூலமும் நல்ல வருவாய் கிடைக்கும்.

சாலைப் போக்குவரத் தைக் காட்டிலும் 90 சதவீத எரிபொருள் சேமிப்பு இந்தத் தண்ணீர்வழிப் போக்கு வரத்தின் மூலமாகக் கிடைக்கும்.

ஐம்பது மில்லியன் பொது மற்றும் தொழிற் சாலை சார்ந்த மக்களுக்கு இந்தத் தண்ணீர் மூலம் பயன் கிடைக்கும்.

புதிய மின் உற்பத்திக் கான வழிகள் இந்தப் புதிய தண்ணீர் சாலைகளின் வழியே ஏற்படும்.

சிந்தித்துப்பாருங்கள். இந்தப் புதிய தண்ணீர் வழிகள் தமிழ்நாட்டின் தலைவிதியையே மாற்றிவிடாதா? அசோகர் சாலை இருமருங்கிலும் மரங்களை நட்டார், ஏரி, குளங்களை ஏற்படுத்தினார் என்று இன் றைய சரித்திரத்தில் படிக்கி றோமே, அதே போல்நாளைய வரலாற்றில், தமிழகத்தில் நதிகளை இணைத் தார்கள், அதன் மூலம் தமிழ்நாடு வளம்பெற்றது என்று எழுதப் பட வேண்டாமா? அது நம் கையில்தானே இருக்கிறது?

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

இளைஞர்கள்
காலம்

எழுத்து :
வி.பொன்னராஜ்

கனவின் வீலை
36,000 கோடி!

தமிழ்நாட்டில் உருவாக்கப்படக் கூடிய "புதிய தண்ணீர் வழிகளைப் பற்றி சென்ற இதழில் சொல்லி யிருந்தேன் அல்லவா, அது குறித்து எனக்குத் திருச்சி யைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞர் அனுப்பியிருந்த ஈ-மெயில் லில் மிகவும் சிலாகித்துப் பாராட்டியிருந்தார். "இந்தக் கனவு மட்டும் பலித்துவிட்டால் இந்தியாவுக்கே ஒரு வழிகாட்டி மாநிலமாக தமிழகம் மாறும்" என்று குறிப்பிட்டிருந்த அவர் ஒரு முக்கியமான விஷயத் தைப் பற்றிய சந்தேகத்தைக் கேட்டிருந்தார்.

"நீங்கள் அந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருந்தீர்கள். அது ஒரு மிகப் பிரமாண்டமானத் திட்ட மாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதைச் செய்து முடிக்க எவ்வளவு செலவாகும்? அந்தப் பணம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்?" என்று கேட்டிருந்தார்.

அவருக்கு இந்த அத்தியாயத் தில் பதில் சொல்கிறேன். பத்து ஆண்டுகளில் செய்து முடிக்கக் கூடிய இந்த மெகா திட்டம் முழுக்க செலவு ரீதியாகப் பார்க்கப் போனால் முழுக்க சாத்தியமானது. மின்சார ஜெனரேஷனில் இருந்து நீர்தேக் கங்கள், அணைகள் உருவாக்குவது வரை இந்தத் திட்டத்துக்கு பட்ஜெட் "பிரேக் அப்" சரியாகப் போடப்பட்டுள்ளது. இதன் மொத்த செலவு எஸ்டிமேட் 36,000 கோடிகள். ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக செலவிடப் படும் செலவுகளை ஒப்பீட் டளவில் பார்க்கும் போது இது வழக்கமானதே.

லார்டு கெயின்ஸ் புகழ் பெற்ற பொருளாதார நிபுணர். அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒரு காலகட்டத்தில் பொருளாதார ரீதியில் பெரும் பின்னடை வைச் சந்தித்த போது அவர் அரசாங்கங்கள் பொதுப்பணித்துறையின் பிருமாண்டமான திட்டங் களை ஆரம்பித்து (அணைகள், ரயில்வே, சுரங்கங் கள் அமைப்பது போன்றவை) அதில் பெரும் பணத்தைக் கொட்ட வேண்டும் (public spending) என்று ஆலோசனை சொன்னார். அப்படிக் கொட்டப்படும் பணமானது பலவழிகளில் சுழன்று, மதிப்பு அதிகமாகி பொருளாதாரத்தை மீட்டெடுக்கும் என்பது அவருடைய கருத்து. அவர் சொன்ன யோசனையை அமல்படுத்திப் பார்த்த போது அது மிக நல்ல பலனைத் தந்தது.

இந்தப் புதிய தண்ணீர்வழிச் சாலைத் திட்டமும் அப்படிப் பட்ட ஒன்றுதான். இதில் பல்லாயிரம் பேர்களுக்கு வேலையும், பல நிறுவனங்களுக்கு ஒப்பந்தங்களும், பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளுக்கு ஆர்டர்களும் கிடைக்கும். இஞ்சினியரிங் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறைகளில் பணியாற்றும் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர் களுக்கு இந்தத் திட்டம் ஒரு சவாலாக இருந்து அவர்களின் திறமைகளை வெளியே கொண்டு வரும். சிவில், எலக்ட்ரானிக் மற்றும் மெக்கானிக் கல் இஞ்சினியர்கள், பூகோளவியல் நிபுணர்கள், கம்ப்யூட்டர் துறையினர்,

ஹைடிராலிக் நிபுணர் கள், ரிமோட் சென்சிங் விஞ்ஞானிகள், கார்ட்டோகிராபர்கள், மேனேஜ்மெண்ட் துறையினர் என்று ஒரு பெரும் தொழிநுட்ப அணியே இந்தத் திட்டத்துக்காக உழைக்கும். அப்போது வெளிப்படக் கூடிய எனர்ஜி என்பது விவரிக்க முடியாதது.

கடின உழைப்பு, திட்டமிடுதல், தலைமைப் பண்புடன் வழிநடத்துதல், நேர்மையான செலவழிப்பு, என்று எல்லாமும் சேர்ந்து இந்தத் திட்டம் நிறைவேறும்போது இதில் போடப்பட்ட பணமானது பொருளாதாரச் சுழற்சியில் நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். அதே நேரத்தில் புதிதாக அமையும் தண்ணீர் வழிகள் வருவாயைத் தர ஆரம்பிக்கும்.

அந்த வருவாய் எவ்வளவு இருக்கும் என்பது கூட திட்ட வரைவில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. வருடத்திற்கு 4,600 கோடிகள் இதன் மூலம் ஆண்டு தோறும் வருவாய் கிடைக்கும். (மின்சாரம்-2150 கோடி, தண்ணீர் வழிப் போக்குவரத்து 1350, மீன்பிடித்தல், குடிநீர், சுற்றுலா, மூலமாக இந்த வருவாய் கிடைக்கும்.) இப்படி நதிகளை இணைப்பது சுற்றுச்சூழலை பாதிக்கும் என்கிறார்கள் சிலர். ஆனால் இந்தத் திட்ட வரைவோ, சுற்றுச்சூழலுக்கு சாதகமான பல விஷயங்கள் இதன் மூலம் உருவாகும் என்கிறது.

"ஹைட்ரோ எலக்ட்ரிக் பவர்' எனப்படும் நீர்வழி மின்சாரம் சுற்றுச்சூழலை மாசுபடுத்தாத ஒன்று. அணுமின் நிலையம் போன்றோ, நிலக்கரி சக்தி போன்றோ இது இயற்கையை பாதிக்காது. இந்தப் புதிய தண்ணீர் பாதைகள் புதிய வனப் பகுதிகளை அது செல்லும் வழிகளில் உருவாக்கும். சாலைவழிப் போக்கு வரத்தில் செலவாகும் எரிபொருள் சக்தியில் 10 சதவீதமே இந்தத் தண்ணீர் வழிப் போக்குவரத்தில் செலவாகும். புதிய தண்ணீர் வழிகளில் மீன்வளமும் பெருகும். இப்படி இயற்கைக்கு உகந்த எத்தனையோ நல்ல விஷயங்கள் நதிநீர் இணைப்பில் இருக்கின்றன.

இதற்கான பணம் எங்கிருந்து கிடைக்கும் என்பது அடுத்த கேள்வி. நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக உலக வங்கி வழங்கக் கூடிய கடனை இந்தத் திட்டத்திற்காக நாம் பெறலாம் அல்லது BOOT (BUILD, OPERATE, OWN AND TRANSFER) முறையிலும் இதற்கான நிதியைத் திரட்ட முடியும். இந்தப் புதிய தண்ணீர் வழிகள் நதிநீர் இணைப்புக்கும், தேசிய நீரோட்டங்களை இணைப்பதற்கும் ஒரு முன்கட்ட அமைப்பாக இருக்கும். ஆஹா அந்தக் காட்சியைக் கற்பனை செய்து பார்க்கவே எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது.

"நிலவில் இருந்து பார்க்கும்போது வெறும் கண்ணா லேயே பூமியில் ஒரு கோடுபோல தெரியக்கூடியது' என்று சீனப்பெருஞ்சுவரைப் பற்றிச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அது

மனிதன் செய்து காட்டிய சாதனை.

அது சாத்தியம் என்றால் நதி நீர் இணைப்பும் சாத்தியமே. அதில் இன்னும் சந்தேகக் கண் கொண்டு "அதெல்லாம் நடக்கிற காரியமா' என்று மலைப்பவர் களுக்கு நான் அய்யன் திருவள்ளுவனின் குறள் ஒன்றையே பதிலாகத் தருகிறேன்.

அருவினை என்ப உளவோ கருவியான்

காலம் அறிந்து செயின் "

இதன் பொருள், “ தகுந்த கருவிகளோடு, காலம் அறிந்து செயல்பட்டால் வெற்றியடைவ தற்கு முடியாத செயல் என்று எதுவுமே இல்லை.”

கோவா

வழிகாட்டுகிறது!

எழுத்து :
வி.பொன்ராஜ்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-30

நதிநீர் இணைப்புத் திட்டம் இந்தியா முழுவதற்குமே மிகவும் தேவைப்படும் விஷயம். தமிழ்நாட்டில் இதன் சாத்தியப்பாடு பற்றியும் திட்ட விவரங்களையும் சொன்னேன். தமிழ்நாட்டைப் போலவே ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்குமான அருமையான நதிநீர் இணைப்புத் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. எந்த மாநிலத்துக்கு நான் பேசச் சென்றாலும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு ஏற்ற நதிநீர் இணைப்புத் திட்டத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேச நான் தவறவிட்டதில்லை.

உதாரணத்துக்கு ஆந்திர மாநிலத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அங்கே நான் குறிப்பிட்ட விஷயம் இதுதான். "ஆந்திரா இந்தியாவின் நடுப்பகுதியில் உள்ள ஒரு மிகப்பெரிய மாநிலம். அங்கே கோதாவரி, துங்கபத்ரா, கிருஷ்ணா போன்ற மிகப்பெரும் நதிகள் உண்டு. இதில் கோதாவரியை ஒரு உதாரணத்துக்காக எடுத்துக் கொள்வோம். மிகப்பெரிய மாண்டமான ஜீவநதி அது. அந்த நதியின் தண்ணீர் வெள்ளக்காலங்களில் 2500 டி.எம்.சி. அளவிலும் சாதாரண காலங்களில் 750 டி.எம்.சி. தண்ணீரும் கடலில் கலக்கிறது. இப்படி வீணாகப் போய் கடலில் கலக்கும் தண்ணீரை சிறு அணைகள், கால்வாய்கள், புதிய தண்ணீர்ப் பாதைகள் அமைப்பதன் மூலம் வறண்ட பாசன பூமிகளுக்குத் திருப்பி விடலாம். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் இப்போதைய நிலையை விட அதிகமாக 30 சதவீதம் பாசனத் தண்ணீர் ஆந்திர மாநில விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும்" என்று நான் ஒரு கூட்டத்தில் பேசியபோது அரங்கமே கை தட்டலால் அதிர்ந்தது.

அந்தக் கூட்டம் முடிந்ததும் ஏகப்பட்ட இளைஞர்கள் என்னைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்றும் இஞ்சினியரிங் படித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். அவர்கள் என்னைக் கேள்விக் கணைகளால் துளைத்தெடுத்தார்கள். அப்போதைய சூழ்நிலையில் என்னால் இயன்ற அளவுக்கு பதில் சொன்னேன். ஆனால் என்னைக் கவர்ந்த ஒரு முக்கியமான விஷயம், அவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் நதிநீர் இணைப்பிலும் புதிய தண்ணீர் வழிகளை அமைப்பதிலும் பெரிய ஆர்வம் இருந்தது. ஒரு பெரும் கனவைக் கண்டு துயிலெழுந்த உணர்வில் அவர்கள் இருந்தார்கள். புதிய தண்ணீர் வழிகளாலும், நதிநீர் இணைப்புகளாலும் தங்கள் மாநிலத்தின் வறட்சியும் விவசாயிகளின் பிரச்னைகளும் பெருமளவில் தீர்வு காணப்படும் என்கிற உண்மையைப் புரிந்து கொண்ட ஒரு ஒளி அவர்களின் கண்களில் தெரிந்தது.

வாசகர்களே, உங்களுக்கு ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லட்டுமா? ஆந்திர மாநில அரசு, தங்கள் மாநிலத்தின் நதிகளை இணைப்பதிலும், புதிய தண்ணீர் வழிகளை ஏற்படுத்துவதிலும் முடிவெடுத்து விட்டதும் அல்லாமல் அதைச் செயல்படுத்தவும் ஆரம்பித்து விட்டது. கோவாவின் முதல்வர் அப்போது என்னைத் தொடர்பு கொண்டு கோவாவின் மண்டோவி நதிப் படுகையில்

சுவாரி மற்றும் கலாய் நதிகளை இணைக்கும் திட்டம் வெற்றிகரமாக அமல் படுத்தப்பட்டன என்று தெரிவித்தார். எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நதிநீர் இணைப்பில் ஆர்வம் உள்ள எல்லா மாநிலங்களும், இதற்கு வழி காட்டியிருக்கும் கோவாவைப் பார்த்துக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது வேண்டுகோள்.

எத்தனையோ எதிர்ப்புகள் இருக்கலாம். ஆனாலும் காலத்தின் கட்டாயமாக இந்தியாவில் ஆங்காங்கே இந்த நதிநீர் இணைப்பு மற்றும் புதிய தண்ணீர்ச் சாலைகள் அமைப்பது போன்ற திட்டங்கள் மெதுவாக நிறைவேறிக் கொண்டே வருகின்றன என்பதுதான் உண்மை.

தமிழ் மொழியில் “அறுவடை” என்கிற ஒரு அருமையான சொல் இருக்கிறது. இதன் பொருள் மிக விசாலமானது. இந்த அறுவடை என்கிற சொல் விவசாயத்துக்கு மட்டுமே உரித் தானது அல்ல. ஒரு ஆண்டில் ஒரு தொழிற் சாலையில் இருந்து உற்பத்தியாகும் மொத்தப் பொருட்களின் அளவைக் கூட அறுவடை என்று சொல்லலாம். நிறைய பணம் சம்பாதிக்கும் ஒருவர் கூட “நல்ல அறுவடை” என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அதேபோல் நமக்கெல்லாம் இன்று அரிதாக இருக்கக்கூடிய தண்ணீர் உற்பத்தியைக்கூட “அறு வடை” என்று சொல்கிறார்கள். இதை ஆங்கிலத்தில் “Water harvest” என்கிறார்கள்.

தண்ணீர் அறுவடை என்றால் நமக்குக் கிடைக்கும் தண்ணீரை எப்படிப் பாதுகாப்பது, அதை எப்படிப் பெருக்குவது, நவீன டெக்னாலஜியின் மூலம் வீணாகாமல் தடுப்பது என்று பலவிதங்களில் பொருள் கொள்ளலாம். அதே போன்ற இன்னொரு அருமையான ஆங்கில வார்த்தை “ரீசைக் கிளிங் (தங்ஸ் ஹீஹ் ஸீப்ஸ்)”. ஒரு பொருளை மீண்டும் அதன் தன்மைக்கேற்றவாறு பயன்படுத்துவது என்பதுதான் ரீசைக்கிளிங். காகிதம், பிளாஸ்டிக், குப்பைகள், வேதியியல் பொருட்கள், கனிமப்பொருட்கள் என்று அநேகமாக எல்லா விஷயங்களையுமே “முடிந்துபோன” விஷயமாகக் கருதாமல், அதனுடைய கழிவுகளை நீக்கி மீண்டும் பயன்படுத்தும் டெக்னாலஜிதான் ரீசைக்கிளிங். தண்ணீரும் அதேபோல்தான். இன்றைக்குக் கடல்நீரைக் கூட குடிநீராக மாற்றும் டெக்னாலஜி எல்லாம் வந்துவிட்டது. ஏற்கனவே மாசுபட்டுவிட்ட, உபயோகப்படுத்தப்பட்டத் தண்ணீரை ரீசைக்கிள் செய்வது என்பதும் காலத்தின் கட்டாயம்தான்.

தண்ணீரை அமுதம்போல் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உலகம் வந்து விட்டது. ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரைக் கூட இனிமேல் நாம் வீணாக்க முடியாது. இருக்கின்ற

தண்ணீரை புதிய தண்ணீர் வழிகள், அணைகள், கால்வாய்கள் மூலம் திருப்பி விடுவது மட்டுமின்றி இருக்கக் கூடிய ஏரிகள், குளங்கள் இவற்றைத் தூர்வாரி, நீர்தேக்கங்களை ஆக்கிரமிப்புகள் ஏற்படாத வண்ணம் பாதுகாத்து , வங்கியில் பணத்தை பத்திரமாக சேமித்து வைப்பதுபோல் தண்ணீரையும் பாதுகாப்பாக சேமித்து வைக்க வேண்டும்.

இந்தத் தண்ணீர் மற்றும் மழைநீர் பாதுகாப்பை மனதில் கொண்டு செல்வி ஜெயலலிதா பல அருமையான திட்டங்களைத் (Rain water harvesting scheme) தமிழ் நாட்டில் அமல்படுத்தினார். குறிப்பாக வீடுகளில் அமல்படுத்தப்பட்ட மழைநீர் சேகரிப்பு திட்டத் தின் மூலம் நிலத் தடிநீரின் அளவு கணிசமாக உயர்ந்தது அந்தத் திட்டத்தின் வெற்றியைக் காட்டியது. அதுவும் தண்ணீர் அறுவடைதான்.

தண்ணீர் என்பது எதிர்காலத்தின் தங்கம். ஏன் தங்கத்தை விட முக்கிய மானதும், விலைமதிப்பற்றதாகவும் கூட ஆகக்கூடும். தீர்க்கதரிசிகள் மட்டுமே எதிர்காலத்தின் தேவை களைச் சரியாக கணிப்பார்கள். அதை நிறைவேற்றவும் செய்வார்கள். நமக்கு கிடைக்கப் போகும் தீர்க்கதரிசி யார்?

**இளைஞர்கள்
காலம்**

**டாக்டர் அப்துல்கலாம் தூண்டப்பட்ட...
எழுச்சியூட்டப்பட்ட மனம்
அற்புதங்களைச் செய்யும்!**

எழுத்து :
வி.பொன்றாங்

இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-31

தண்ணீர் ரீசைக்கிளிங், அதாவது தண்ணீர் மறுசுழற்சி பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். ஏற்கனவே உபயோகப் படுத்தப்பட்ட தண்ணீரை, சுத்தம் செய்து, குடிதண்ணீரைத் தவிர்த்து ஏனைய பயன்பாடுகளுக்கு உபயோகப்படுத்தினால் இப்போதைய தண்ணீர் தேவையில் 25 % மிச்சப்படுத்தலாம் என்கிறது ஒரு புள்ளி விவரம். “பொன் முட்டையிடும் வாத்தின் வயிற்றை அறுக்க ஆசைப்படுவான் பேராசைக்கார மனிதன்” என்று ஒரு பழமொழி இருக்கிறது அல்லவா? அதை மெய்ப்பிப்பதைப் போல் நாமும் தண்ணீர் என்கிற பொன் முட்டை இடும் வாத்தை அவசரப்பட்டு அறுத்து விடக்கூடாது. மாறாக அதைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ அருமையான, கோடிக்கணக்கான வயது கொண்ட நதிகள் இன்னும் வற்றாத ஜீவநதிகளாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் பல நதிகள் மனிதனின் பேராசையாலும் பொறுப்பற்ற சுயநலத்தாலும் வீணாகிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம். ஆனால் பாழாய்ப் போன நதியைக் கூட தகுந்த லீடர்ஷிப்பும், அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் இருந்தால் மீட்டெடுக்க முடியும் என்பதை நான் என் கண்களால் கண்டேன். அது ஒரு அற்புத தனிமனித சாதனை!.

பஞ்சாப் மாநிலத்தில் 'காலி பெய்ன்' என்கிற ஒரு புனிதத்தலம் இருக்கிறது. ஆற்றுப்படுகையான அந்த இடம் வணக்கத்துக்குரிய குருநானக் தேவ்ஜி ஞானம் கண்ட இடம். ஒரு காலத்தில் அந்த ஆற்றுப் பகுதியில் தண்ணீர் வளமாகப் பொங்கிப் பெருகிய பூமி. ஆனால் நாளடைவில் அந்த ஆறு ஒரு சிறிய கால்வாய் போல் சுருங்கி, முழுவதும் காட்டுச் செடிகள் வளர்ந்து, கழிவு நீர் சாக்கடை, தொழிற்சாலை கழிவு நீர் கலந்து, கூவம் போல் பரவி மாறிவிட்டது. இங்கேயா ஒரு ஆறு ஓடியது என்று பலரும் ஆச்சரியப்பட்டு கேட்கும் அளவுக்கு வறண்டுபோய் மாசுபட்டு சாக்கடை நீராக மாறிவிட்டது. இதைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டார் ஒருவர். அவர் பெயர் பப்பா பல்பீர் சிங் சீச்சேவால் சச்வால். இதை இப்படியே விட்டுவிடக்கூடாது என்று சபதம் மேற்கொண்டார். நதிப் படுகை முழுவதும் சென்று ஆய்வு செய்தார். பல தொழிற்சாலைகளில் இருந்து வரும் கழிவுநீர்தான் ஆற்றை மாசுபடுத்தி நாசம் செய்தது என்கிற உண்மையைக் கண்டு கொண்டார். உடனே அந்தப் பகுதி மக்களைத் திரட்டினார். பஞ்சாப் அரசாங்கத்தைத் தொடர்பு கொண்டு உடனே ஆக்ஷனில் இறங்க வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றி எடுத்த துரைத்தார்.

பஞ்சாப் அரசாங்கமும் அவருக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுப்பதாக அறிவித்தது.

பாபா பல்பீர் சிங் சீச்சேவால் சச்வாலுக்கு அப்போது அந்தக் கனவு இருந்தது. ஒரு காலத்தில் பொங்கிப் பெருகி ஓடிய இந்த ஆற்றை மீட்டெடுப்பேன். மீண்டும் இந்த ஆறு உயிர் பெறுவதைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்வேன் என்பதுதான் அந்தக் கனவு. ஏறக்குறைய ஏழு ஆண்டுகள். பாபா பல்பீர் சிங் அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன், தன்னுடைய கனவுக்கு துணையாக வந்த தொண்டர்களுடன் சேர்ந்து ஆற்றை ஆக்ரமித்த காட்டுச்செடிகளை வெட்டி எடுத்தார். தொழிற்சாலைகளுக்கு எதிராகப் போராடி கழிவுகளை ஆற்றில் விடுவதைத் தடுத்து நிறுத்தினார். காலி பெய்ன் புனிதத்தலத்துக்கு தினமும் வரும் பக்தர்கள் அவருக்குத் தோள் கொடுத்தனர். ஒரு நாளைக்குச் சுமார் ஏழாயிரம் பேர் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றினார்கள்.

தொடர்ந்த அந்த உழைப்பினால் ஆறு மறுவாழ்வு கண்டது. அடுத்து வந்த மாமழையில் ஆறு கரை புரண்டு ஓடியது. பாபா பல்பீர் சிங்கின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. கனவு நனவான மகிழ்ச்சியில் அவர் நெஞ்சம் விம்மியது. அவர் சுத்தப்படுத்திய ஆற்றின் நீளம் சாதாரணமானதல்ல. 160 கிலோ மீட்டர் நீளம் கொண்டது. ஒரு ஆற்றுக்கு மறுவாழ்வு கொடுக்க தன் வாழ்நாளின் ஏழு வருடத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்தார் அவர். கடந்த நாற்பது வருடங்களாக வறண்டு போயிருந்த அந்தப் பகுதி கைப்பம்புகள் இந்த ஆறு வளம் பெற்றதும், கிடைத்த நிலத்தடி நீரினால் மீண்டும் தண்ணீரை அள்ளி வழங்கிய அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள் பஞ்சாப் கிராம மக்கள். பாபா பல்பீர் சிங்கைப் பார்த்துக் கை குவித்து நன்றி சொன்னார்கள்.

எல்லா தொண்டர்களையும் போலத்தான் அவரும் காலி பெய்ன் புனிதத்தலத்துக்கு வந்தார். ஆனால் வழிபட்டு விட்டு வேலை முடிந்தது என்று கிளம்பிச் செல்லவில்லை. வறண்டு கிடந்த ஆற்றைக்கண்டு வள்ளலார் போல் வாடினார். "இதை எப்பாடு பட்டாவது சரி செய்வேன்' என்று உறுதி பூண்டார். காரி யத்தைச் செய்தும் முடித்தார். இதுதான் "லீடர்ஷிப் குவாலிட்டி". தலைமைப் பண்பு. "இக்னைட்டட் மைண்ட்" என்கிற வார்த்தையை நான் அடிக்கடி பயன்படுத்துவது உண்டு. "தூண்டப்பட்ட... எழுச்சி யூட்டப்பட்ட மனம்" என்று தமிழில் சொல்லலாம். தூண்டப்பட்ட மனமானது பெரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. பாபா பல்பீர் சிங்கிற்கு மனம் தூண்டப்பட்டது. அவர் பெரிய காரியத்தைச் செய்து முடித்தார். இப்படித் தூண்டப்பட்ட மனமானது இந்திய இளைஞர்களின் மனதில் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருப்பதை நான் அறிவேன். பாபா பல்பீர் சிங் சாதித்ததை எல்லோராலும் சாதிக்க முடியும்.

தர்க்கினா பாரேஜ் எனப்படும் அணைப்பகுதியில் இருந்து திறந்து விடப்படும் தண்ணீர் இன்று காலி பெய்ன் ஆற்றில் கரைபுரண்டு ஓடுவதை நீங்களும் பார்க்கலாம். ஒரு கனவின் நனவுதானே இது? ஒரு தனிமனிதரின் முயற்சியிலேயே, வறண்டு போன ஆறு ஒன்று வளம் பெற்றதென்றால் நதிநீர் இணைப்பு என்பது தேசிய அளவில் அரசாங்கம் என்னும் பெரும் இயந்திரம் நினைத்தால் நிறைவேறி விடாதா?

பாபா பல்பீர் சிங் பஞ்சாபில் சாதித்ததைப் போன்ற ஒரு அற்புதம் இங்கே தமிழ்நாட்டில், கோயம்புத்தூரில் ஓசைப்படாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது உங்களுக் குத் தெரியுமா?

"சிறுதுளி பெருவெள்ளம்" என் கிற பொன்மொழியை நினைவுபடுத்தும் இதுவும் ஒரு அற்புத சாதனைதான்!

கண்ணிதே ஒரு வசந்தி!

இளைஞர்கள்
காலம்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

எழுத்து : இளைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-32
வி.பொன்றாங்

நீலகிரிமாவட்டத்தில் மரங்களடர்ந்த ஒரு காட்டுப்பகுதியில் ஒரு ஆங்கிலேயரின் கல்லறை இருக்கிறது. அதில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் வாசகம் "இந்த உலகத்திற்கு நான் விட்டுச்செல்லும் செய்தி, உங்களைச் சுற்றிலும் பாருங்கள்!" சுற்றிலும் பார்த்தால் மரங்கள், மரங்கள், மரங்கள். 'இந்தக் கல்லறை வாசகத்திற்குப் பின்னால் ஒரு கதை இருக்கிறது.

அந்த ஆங்கிலேயர் சில நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னால் நீலகிரிப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர். சமவெளிப்பகுதியான அங்கே தினமும் காலையில் வாக்கிங் செல்வது அவருடைய வழக்கம். அப்போது தன்னுடைய கோட்டுப் பாக்கெட்டில் நிறைய மரங்களின் விதைகளைப் போட்டுக் கொள் வாராம். வாக்கிங் செல்லும் வழி எங்கும் விதைகளைத் தூவியபடி செல்வார். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பாதையில் வாக்கிங் செல்வார். அவர் அந்தப் பகுதி முழுவதும் தூவிய விதைகள்தான் இன்று அங்கே பெரும்காடாக மாறி நிற்கிறது. அவர் இறந்த போதுகூட அவர் அந்த மரங்களைக் கண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை.

ஆனாலும் அவர் மறைந்துபோன பிறகும் அந்தக்காடு அவர் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறது. ஒரு தனிமனிதரின் சாதனைதானே இது?

இதேபோல் ஒரு பெண்மணி ஆப்பிரிக்கா வில் மரங்கள் வளர்ப்பில் பெரும் சாதனை செய்தவர். உலகம் முழுக்கப் பிரபல மானவர். அவர் பெயர் வாங்கரி மத்தாய். கென்யா வின் காட்டில் உள்ள மரங்கள் சகட்டு மேனிக்கு வெட்டப்படுவதைக் கண்ட அவர் அதற்காக ஒரு தனி இயக்கத்தையே ஆரம்பித்தார். அவர் தலைமையில் திரண்ட பெண்கள் ஒரு வித்தியாசமான போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்கள். காட்டில் உள்ள மரங்களை மத்தாயின் தொண்டர் அணிப் பெண்கள் போய் அப்படியே கட்டிக் கொள்வார்கள். மரத்தை வெட்ட வருபவர்களை அவர்கள் அருகே அண்ட விடமாட்டார்கள். இது மீடியாவில் பெரிய செய்தியான பின் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் வாங்கரி மத்தாயின் பின்னால் அணி திரண்டார்கள்.

வெறும் போராட்டத்தோடு மட்டும் நிற்காமல் பாஸிட்டிவ்வாகவும் தன்னுடைய பணியைச் செய்தார் வாங்கரி மத்தாய். "நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்டு நீங்கள் காடுகளை அழிப்பதை

நிறுத்த மாட்டீர்கள், ஆனால் புதிய மரங்களை நாங்கள் உருவாக்குகிறோம்” என்று சொல்லி வாங்கரி மத்தாய் தன் நாடு முழுவதும் மரங்களை நடும் மாபெரும் சமூகப் பணியை ஆரம்பித்தார். நம்பினால் நம்புங்கள், கோடிக்கணக் கான மரங்களைத் தன் போராட்டத்தின் மூலம் ஆப்பிரிக்கா வின் பல தேசங்களில் நட்டு இன்று அவற்றைப் புதிய கானகங்களாக மாற்றிய சரித்திரத்தைப் படைத்தார் வாங்கரி மத்தாய்.

தன்னுடைய போராட்டங்களுக்கான பரிசாகப் பலமுறை சிறை சென்று, கடும் தண்டனைகள் அனுபவித்தவர் வாங்கரி மத்தாய். நாளடைவில் இவர் பெயர் உலகம் முழுவதும் பரவி, பாராட்டுக்களும் விருதுகளும் குவிந்தன. தன்னுடைய சிறப்பு விருந்தினராகத் வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்து கொடுத்தார் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒபாமா. இதையெல்லாம் தாண்டி உலக சமாதானத்துக்காக நோபல் பரிசு வாங்கரி மத்தாய்க்கு வழங்கப்பட்டது.

நைஜீரியாவில் எண்ணெய் வயல்களைக் கொள்ளை யடித்து நாட்டையே எரியும் பூமியாக்கி நாசப்படுத்திய பன்னாட்டு எண்ணெய் கம்பெனிகளை எதிர்த்துப் போராடிய ஆப்பிரிக்க கவிஞன் கென் சரோ விவாவை அந்த நாட்டு அரசாங்கம் தூக்கிலேயே போட்டது.

இயற்கைக்கு ஆதரவாகவும், இழந்த இயற்கைச் செல்வத்தை மீட்டெடுக்கவும் இதைப் போன்ற பல மனித முயற்சிகள், போராட்டங்கள் உலகம் முழுவதும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அப்படிப்பட்ட சாதனை ஒன்று நம் தமிழ்நாட்டிலும் ஓசைப்படாமல் நடந்திருக்கிறது. கோயம்புத்தூர் என்பது மிக வளமான பகுதி. இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் இருளர் இன மக்களைச் சேர்ந்த மன்னன் கோயன் என்பவர் ஏற்படுத்திய ஊர் என்பதால் கோயன் புத்தூர் என்று அழைக்கப்பட்டு பின்னாட் களில் கோயமுத்தூராக மாறியதாக ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். அப்படிப்பட்ட வளமான கொங்கு நாட்டுப் பகுதி இன்றைக்குப் பல இடங்களில் வறண்ட பூமியாகக் காணப்படுவது மிகப் பெரும் சோகம்.

நொய்யல் ஆற்றின் பெருமைகளைப் பற்றியும் அதன் இன்றைய பரிதாப நிலை பற்றியும் சில அத்தி யாயங்களுக்கு முன்னால் குறிப்பிட்டிருந்தேன். நொய்யல் ஆறு மட்டு மின்றி ஏரிகள்,

குளங்கள், கால்வாய்கள் என பல தண்ணீர் நிலைகள் கோயம்புத்தூரில் அழியும் நிலைக்கு வந்துவிட்ட சமயம். இந்தத் தண்ணீர் நிலைகளுக்கு மறுவாழ்வு கொடுக்க வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார் ஓர் இளம் லீடர். சிரீமதி வந்தனா என்பவர்தான் அந்தப் பெண்மணி.

“சிறுதுளி” என்கிற அமைப்பைத் தொடங் கியவர், பல தொண்டு நிறுவனங்கள், வாலண்டியர்கள், கல்லூரி மாணவ, மாணவிகள், இயற்கை ஆர்வலர்கள் என்று பல்லாயிரம் மக்களை ஒன்று திரட்டினார். “”இழந்த கோயமுத்தூரின் தண்ணீர் நிலைகளை மீட்டெடுப்போம்”” என்கிற கோஷத்துடன் அவர்கள் களத்தில் இறங்கினார்கள்.

கோயமுத்தூரில் தூர் வாராமல் தூர்ந்து போயிருந்த குளம், ஏரிகளைத் தூர்வாரி னார்கள். “”ரெய்ன் வாட்டர் ஹார்வெஸ்ட்’ முறை பற்றி மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்து வீடுகளில் மழை நீர் சேகரிப்புக்கான வழி வகைகளைச் செய்தார்கள். காடுகள், மரங்கள் வெட்டப்படுவதை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். நல்ல தண்ணீர் வீணா வதைத் தடுத்தார்கள்.

கழிவுநீர்க் கால்வாய்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து அதனைச் சுத்தப்படுத்தி னார்கள். அப்படி சுத்தப்படுத்தப்பட்ட தண்ணீர் விவசாய நிலங்களில் பாசனத் துக்காகத் திருப்பி விடப்பட்டது. இதுமட்டு மின்றி ஏரிகள், குளங்களின் அருகே ஏராளமான மரங்களை நடட்டார்கள். மரங்கள் என்றால் ஒரு மரம் அல்ல, இரண்டு மரம் அல்ல, ஒரு மில்லியன், அதாவது பத்து லட்சம் மரங்களை நடட்டார் கள். இதையும் நிச்சயம் ஒரு பசுமைப் புரட்சி என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

மிகக்குறுகிய காலகட்டத்தில் கோயமுத் தூரின் ஐந்து பெரிய ஏரிகளை அவர்கள் முழுக்கத் தூர்வாரி மழைத்தண்ணீரை சேமித்து வைக்கும் நீர்நிலையாக மாற்றிக் காட்டினார்கள். ஒரு பெரும் குளத்தில் இருந்து மட்டும் 26000 கியூபிக் மீட்டர் அளவுக்கு குப்பைகளையும் கொட்டப்பட்ட பழைய பொருட்களையும் அவர்கள் தோண்டி எடுத்து சுத்தப்படுத்தினார்கள்.

இவர்களின் ஓயாத உழைப்பின் பலனாக கோயமுத்தூரின் தண்ணீர் மற்றும் இயற்கை அமைப்புகளே பெருமளவில் மாற்றம் கண்டன. கண்ணெதிரே உதித்த வசந்தத்தைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள் மக்கள்.

முயற்சித்தால் முடியாதது என்று ஒன்று உண்டா இளைஞர்களே?

நம்முடைய உலகம் அடுத்த பத்து வருடங்களுக்குள்ளேயே மிகப்பெரும் தண்ணீர் பிரச்சனையைச் சந்திக்கும் என்று எச்சரிக்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள். இந்தியா தன்னுடைய தண்ணீர்ப் பிரச்சனையின் அபாயம் பற்றிப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது ஆறுதலான விஷயம். தண்ணீர் குறித்தான பல திட்டங்களை நாம் தீட்டி வருவதும் உண்மைதான். நல்ல தலைமைப்பண்புகளைக் கொண்ட இளைஞர்கள் இந்தத் திட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் போது திட்டங்கள் நனவுகளாகும் அதிசயத்தை நாம் காண்போம்.

இந்த நிலையில்தான் நதிநீர் இணைப்பு மற்றும் புதிய தண்ணீர் வழிச் சாலைகள் பற்றி எல்லோரும் திறந்த மனத்துடன், தேசத்தின் எதிர்கால சுபிட்சத்தை மனதில் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்பது என் ஆசை. இப்போது அது மனதின் தணலாகத்தான் இருக்கிறது. தூண்டப்பட்ட அந்த மனதின் பொறி பெரும் தீயாகப் பரவ வேண்டும். அதைப் பற்றிய விவாதங்களும் ஆராய்ச்சிகளும் இந்தியா முழுக்க நடத்தப்படும் போது அதன் பயன்பாடுகளைப் பற்றிய உண்மைகள் தெரிய வரும்,

இந்தியா எதிர்நோக்கி உள்ள இன்னொரு பெரும் பிரச்சனை "எனர்ஜி எனப்படும் எரிசக்தி. உலக மக்கள் தொகையில் மொத்தம் 17 சதவீதத்தை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உலகில் உள்ள எண்ணை மற்றும் இயற்கை எரிவாயு வளங்களில் நம்முடையது, அல்லது நாம் அறிந்து வைத்திருப்பது வெறும் 0.8 சதவீதம்தான்! நிலக்கரி வளம் இன்னும் நம்மிடையே இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் அதை மேலும் மேலும் தோண்டி எடுத்து எரிக்கும் போது சுற்றுச்சூழல் கடுமையாக பாதிக்கப்படும் வாய்ப்பு உள்ளது. இந்த நிலையில்தான் ஹைட்ரோ எலக்ட்ரிக் பவர் எனப்படும் தண்ணீரினால் கிடைக்கும் சக்தி அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

உலகம் முழுவதும் வெப்ப மயமாகிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய சூழலில் நம்முடைய தண்ணீர் நிலைகள் வற்றிக் கொண்டே வருவதும் ஆபத்தான நிகழ்வு. இந்த நூற்றாண்டில் மனிதனுக்கு அரிதாகக் கிடைக்கக் கூடிய இரண்டு பொருட்களாக தண்ணீரும் எரிபொருளும் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. நம்மிடம் மிகப்பிரமாண்டமான தண்ணீர் தேக்கி வைக்கக் கூடிய ஹைடல் பிராஜக்டுகள் இருப்பதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் எதிர்நோக்கி உள்ள தட்டுப்பாட்டின் அளவைப் பார்க்கும் போது அவை போதாது.

பெரும் ஆறுகளின் அருகே உள்ள சமவெளிகளில் நாம் பிரமாண்டமான புதிய நீர்தேக்கங்களைக் கட்டியே ஆக வேண்டும். வெள்ள காலங்களின் போது அதில் வரக்கூடிய உபரித் தண்ணீரை இந்த நீர்தேக்கங்களில் சேமித்து வைக்க முடியும். ஒருவகையில் இந்தியா கடவுளால் ஆசீர்வதிக்கப் பட்ட நாடு என்று சொல்வேன். எப்படித் தெரியுமா?

நமது கடற்கரையின் (ஸ்ரீஹ்ந்ர்ப்ண்யங்) நீளம் 7000 கிலோ மீட்டர். நமது நாட்டில் ஓடக்கூடிய

ஆறுகளின் நீளமோ இதைவிடப் பல மடங்கு நீளம் கொண்டவை. முக்கிய நகரங்கள் எல்லாமே ஏதாவது ஒரு நதியின் கரையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன, அல்லது கடலோரங்களில் உள்ளன. இந்த முக்கியமான பாயிண்டுகளை இணைக்க வேண்டியதுதான் நாம் செய்ய வேண்டிய வேலை. இயற்கையே நாம் செய்து முடித்தாக வேண்டிய வேலைகளைக் கண் முன்னால் வைத்திருக்கிறது.

நதிகளை, நகரங்களை, கடலோரங்களை புதிய தண்ணீர் வழிகளின் வழியே இணைப்பது முடியாத காரியம் அல்ல. நம்முடைய வாழ்வாதாரங்களே மழையும் நதியும். அவை தரும் அருட் செல்வங்களை வீணாக்கக் கூடாது. இப்படி நகரங்களையும், கடல்களையும், நதிகளையும் இணைத்திருப்பது உலகின் பல இடங்களில் நடந்திருக்கின்றன.

லண்டன், பாரீஸ், பிராக், ஃபிளா ரன்ஸ், வாஷிங்டன், நியூஆர்லியன்ஸ், பால்டிமோர் போன்ற நகரங்களில் இதைச் சாதித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இங்கே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள புதிய தண்ணீர்வழிச்சாலைகளைக் கண்டு நான் பிரமித்துப் போயிருக்கிறேன். அவை செயற்கை தண்ணீர்த் தடங்களைப் போலவே இல்லாமல் இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டவை. இரவு, பகல் என்று இருபத்தி நான்குமணி நேரமும் இந்தப் பகுதிகள் வியா பாரம், பொழுதுபோக்கு, போக்குவரத்து என்று ஜகஜ்ஜோதியாகக் காட்சியளிக்கும். மக்களின் குடிதண்ணீர் தேவைகளைத் தீர்த்து வைப்பது மட்டுமின்றி பொருளாதார ரீதியாகவும் இவை நாட்டிற்கு நல்ல வருமானத்தை ஈட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை அங்கே "வாட்டர் ஃபிரண்ட்" என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தண்ணீர் வழிச்சாலைகளை அமைக்கும் டெக்னாலஜியில் புகழ்பெற்று விளங்கும் நெதர்லாந்து நாடு கூட நம் நாட்டில் புதிய தண்ணீர் வழிச்சாலைகளை அமைக்கும் திட்டங்களுக்கு உதவத் தயார் என்று அறிவித்திருக்கிறது. இதெல்லாம் நல்ல செய்தி.

மும்பையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் "தானே கிரீக்' எனப்படும் நல்ல தண்ணீர் ஏரி நம் கண்முன்னால் உள்ள மற்றொரு உதா ரணம். தில்லியில் யமுனா மற்றும் ஹிந்தோன் நதிகளின் படுகைகளிலும் பிரமாண்டமான நீர்த்தேக்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி உருவாக்கப்படும் புதிய ஏரிகள் மற்றும் தண்ணீர் வழிச்சாலைகளால் மற்றும் ஒரு முக்கியமான நன்மையும் உண்டு. இவை நிலத்தடி நீரின் அளவை பெரும் அளவில் உயர்த்துகின்றன. இந்தத்

தண்ணீர் நல்ல தரத்தில் குடிநீராகவும் பயன்படக்கூடியது.

இந்திய மக்களுக்கு, குறிப்பாக கிராம மக்களுக்கு தண்ணீர் அவர்களுடைய சுகாதாரத் தேவைகளுக்காக நிறைய தேவைப்படுகிறது. ஆனால் தேவைப்படும் அளவுக்கு கிடைப்பதில்லை என்பது பெரும் பிரச்னை. தண்ணீரைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தும் கிராமங்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டின் கீரப்பாளையம், வல்லம், குஜராத்தின் அகமதாபாத் போன்ற இடங்களில் ஃபைபர் கண்ணாடியினால் ஆன சுத்தமான டாய்லெட்டுகள் உண்டு. பயன்படுத்தக் கூடிய தண்ணீரும் சிக்கனமான அளவில் வெளியேறக் கூடியதாக அமைப்புகள் இங்கே இருப்பது ஆச்சர்யமான விஷயம்.

கழிப்பறை என்பது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருக்கக்கூடியது. மிகத் தேவையானதும், மிகச் சுத்தமாகவும் இருக்க வேண்டிய விஷயம் இது. தகுந்த பிளம்பிங் அமைப்புகளால் தண்ணீர் தேவையைச் சிக்கனமாகவும், ஆரோக்கியமாகவும் பயன்படுத்தப்படக்கூடிய இடமாக டாய்லெட்டுகள் இருக்க வேண்டும்.

அதில் ஒரு சிறப்பான டெக்னாலஜியை நான் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் உள்ள கரோடி என்கிற எளிய கிராமத்தில் கண்டேன்.

பஞ்சாப்மாநிலத்தின் ஹோஷியாபூர் மாவட்டத்தில் உள்ள சிறிய கிராமம்தான் கரோடி. மாவீரன் தியாகி பகத்சிங்கின் பிறப்பிடம் அதன் அருகில்தான் உள்ளது. அங்கே நான் சென்றிருந்த போதுதான் அந்த கிராமத்தில் அற்புதமான டாய்லட் அமைப்பைக் கண்டு வியந்தேன்.

ஹெச். ஜி.எஸ். கில் என்கிற வெளி நாட்டு வாழ் இந்தியர்தான் அந்த அமைப்பை அங்கே ஏற்படுத்தி யிருந்தார்.

கரோடி கிராமத்தில் உள்ள எல்லா வீட்டு டாய் லட்டுகளும், கழிவுப் பொருட்களும் பூமிக்கு அடியில் குழாய்கள் மூலமாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அதில் வரும் கழிவுகள் ஒரு பெரிய செப்டிக் டேங்க்கில் சேமிக் கப்படுகின்றன.

சூரியனைப் பார்க்கும் விதத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அதில் உள்ள கழிவுகள் சூரிய சக்தியில் ஆவியாகி, அதே நேரம் சுத்திகரிக்கப்படுகின்றன. அந்தத் தண்ணீர் விவசாயத்துக்கு பயன்படுகிறது. சில நாட்களில் உரமாக மாறக்கூடிய கழிவுகளும் அதே போல் விவசாயத்துக் காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மிகவும் நவீனமான டெக்னாலஜி.

சுத்தம் என்றால் அப்படி ஒரு சுத்தம். எங்கும் எந்த வித துர்நாற்றமும் கிடையாது. எந்த வீட்டு கழிவுக் குழாய்களும் அடைத்துக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி ஒவ்வொரு வீட்டையும் திரு கில் கேட்டுக் கொள்கிறார். பயிற்சி பெற்ற பணியாளர்கள் மூலம் செப்டிக் டேங்க்குகளும் கழிவுக் குழாய்களும் தினமும் அருமையாகப் பராமரிக்கப்படுகின்றன.

அவருடைய இந்த முயற்சி பெரு வெற்றி பெற்றதால் இப்போது அருகில் உள்ள ஜெயின், ஜாண்டியாலா என்கிற இன்னும் இரண்டு கிராமங் களுக்கும் இந்த மாடலை அறிமுகப் படுத்தி இருக்கிறார். அவருக்கு என்னுடைய மனம் நிறைந்த பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித் தேன்.

எல்லா வீடுகளுக்கும் நல்ல கழிப்பறை இருக்க வேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ, அதே போல் அவை ஒருங் கிணைக்கப்பட்டு அந்தக் கழிவுகள் சுத்தி கரிக்கப்படுவதும் முக்கியம். இந்தியாவில் உள்ள எல்லா கிராமங்களுமே இந்த கரோடி கிராமத்து மாடலைப் பின்பற்றினால் மிகவும் நல்லது என்பேன்.

அடுத்ததாக எரிசக்தி பிரச்னை பற்றிப் பார்க்கலாம். நாம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தக் கூடிய எரிசக்தி பூமிக்கு அடியில் இருந்து கிடைக்கிறது. அதை ஃபாஸில் ஃபியூல் (fossil fuel) என்று குறிப்பிடுகிறோம். எண்ணெய், எரிவாயு மற்றும் நிலக்கரி இந்த மூன்றும் தான் நம்முடைய

பிரதான எரிசக்திப் பொருட்கள்.

இதை நாம் கணக்கு வழக்கு இல்லாமல் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வரும் மக்கள் தொகை, வாகன உற்பத்தி, தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றிற் காக நமக்கு ஏகப்பட்ட எரிசக்தி தேவைப் படுகிறது.

ஆனால் இந்த ஃபாஸில் ஃபியூல் எவ்வளவு வருடங்களுக்குக் கிடைக்கும்? எல்லாம் ஒரு நாள் வற்றி விடாதா? நிச்சயம் வற்றி விடும். இன்னும் ஐம்பது வருடமோ அல்லது நூறு வருடமோ அவை கிடைக்கலாம். அதற்கு மேல் தாங்காது. அது மட்டு மில்லாமல் இந்த எரிசக்தியை எடுத்து எரிப்பதன் மூலமும், பயன்படுத்துவதன் மூலமும் சுற்றுச்சூழல் பயங்கரமாக பாதிக் கப்படுகிறது. இன்றைக்கு உலக வெப்பமயமாதல் என்று சொல்கிறோமே, அதற்கு முக்கியமான காரணமாக கிரீன் ஹவுஸ் கேஸஸ், (green house gases) அதாவது மனிதன் வெளிப் படுத்தும் வெப்ப வாயுக்கள்தான் என்று சொல்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள். கார்பன் டை ஆக்ஸைடுதான் இந்தப் பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது.

பெட்ரோல் கச்சா எண்ணெய்யை பூமிக்கு அடியில் இருந்து எடுக்கும்போது அதன் கழிவை எரிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. எண்ணெய் வயல்களில் நாள் முழுக்கக் கொழுந்து விட்டெரியும் இந்தத் தீ வானத்தில் கார்பன்- டை-ஆக்ஸைடை அதிக அளவில் கலக்கிறது.

அதேபோல் இந்த பெட்ரோல் எரிசக்தியைப் பயன்படுத்தும் போது வாகனங்களில் இருந்து கார்பன் மோனாக் ஸைடு என்கிற விஷவாயுவும் அதிக அளவில் வெளியேறி பொல்யூஷனை ஏற்படுத்துகிறது.

எண்ணெய் எரிவதால் ஏற்படும் அவலங்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாய் கண்முன்னால் நிற்கிறது நைஜீரியா நாடு. உடைந்து போன பைப் லைன்களிலிருந்து வெளி யேறும் எண்ணெய், தொடர்ந்து எரிவதால் ஏற்படும் புகை மற்றும் வெப்பம் இவற்றால் அந்த நாடே சுற்றுச்சூழல் மாசுபட்டு சிதைந்துபோய் கிடக்கிறது.

எண்ணெய் மூலம் எரிசக்தி உற்பத்தி செய்வதில் இப்படிப் பட்ட சுற்றுச்சூழல் மாசு ஏற்படுவது ஒரு பக்கம் என்றால் இன்னொரு பக்கம் பெட்ரோலின் உலக சந்தை விலையோ ஆகாயத்தில் இருக்கிறது.

சாதாரண நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பத்துக்கு இரண்டு சக்கர வாகன உபயோகத்துக்கான பெட்ரோல் விலை கைக்கு அடங்காமல் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பெட்ரோல் விலை உயர்வால் அதன் தொடர்ச்சியாக போக்கு வரத்து சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றின் விலையும் கடுமையாக உயர்கிறது.

உலகம் இன்று எதிர்நோக்கியுள்ள சுற்றுச் சூழல் பிரச்சனையில், நாம் மாற்று எரிசக்தியின் பக்கம் திரும்ப வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம்.

மாற்று எரிசக்தி எங்கே கிடைக்கும்? தண்ணீர் மூலம் கிடைக்கும் ஹைட்ரோ பவர், சூரிய சக்தி, காற்றாலை சக்தி மற்றும் அணுசக்தி. இவைதான் மாற்று எரிசக்திகள். இவை சுற்றுச்சூழலுக்கும் கேடு விளைவிக்காதவை என்பதும், மிகக் குறைந்த பணத்துக்குக் கிடைக்கும் என்பதும் கூடுதல் பயன்.

காற்றில் கலக்கும் வெப்ப வாயுவான கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு விஷயத்தில் இந்தியா மற்ற நாடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது நல்ல நிலையில்தான் இருக்கிறது என்பது ஆறுதலான விஷயம்.

நம்முடைய கணக்கு பர்காப்பிடாவுக்கு ஒரு டன் என்றால் அமெரிக்கா 20 டன். ரஷ்யா 12 டன். இதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு நாம் கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு உற்பத்தியைப் படிப்படியாகக் குறைக்க வேண்டும்.

2030-லிருந்து 2050 க்குள் நாம் இன்னொரு விடுதலையைப் பெற வேண்டும்.

ஃபாஸில் ஃபியூல் எரி சக்தியிலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை!

அந்த விடுதலையை நமக் குப் பெற்றுத் தரப்போகும் மூன்று சக்திகள்..

சூரியன், காற்று மற்றும் அணு!

எரிசக்திப்பிரச்னையைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன் அல்லவா? பெட்ரோல் என்னும் விலங்கிலிருந்து நாம் விடுதலை அடைந்தே ஆக வேண்டும், உண்மையில் நம்முடைய அடுத்த விடுதலைப் போராட்டமாகவே அதைச் சொல்லலாம். அந்த சங்கிலியை உடைக்கப் போகும் டெக்னாலஜியின் பெயர்தான் ‘மாற்று எரிசக்தி’. கச்சா எண்ணெய் தவிர எத்தனையோ அற்புதமான சக்திகளை பஞ்ச பூதங்களாக இயற்கை ஒளித்து வைத்திருக்கிறது. அதைக் கண்டெடுப்பதுதான் நம் வேலை.

பொருளாதார ரீதியாகப் பார்க்கும் போது இந்தியாவினால் மாற்று எரிசக்தியைப் பயன்படுத்தும் நிலை ஏற்படும் சமயம் ஆண்டுக்கு என்பது முதல் நூறு மில்லியன் டாலர்களை மிச்சப்படுத்த முடியும். பெட்ரோல் கச்சா எண்ணெய் எரி சக்தியிலிருந்து விடுபடுவது என்பது பொருளாதார ரீதியான விடுதலை மட்டும் அல்ல, சுற்றுச்சூழல் கேடு என்கிற மற்றொரு பெரும் அபாயத்திலிருந்தும் நம்மைக் காப்பாற்றும்.

ஆப்பிரிக்காவின் கிளிமாஞ்சோரா மலையுச்சியில் இருக்கும் பனிப்பாறைகள் உருகி இன்னும் இருபது வருடங்களில் காணாமல் போய் விடும் என்கிற சமீபத்திய செய்தியைப் படிக்கும் போது மனதுக்கு மிகவும் கலக்கமாக இருக்கிறது. அங்கே மட்டும் அல்ல, இமயமலையில் கிளேஷியர்கள், ஐப்பானின் ஃப்யூஜி, இந் தோனேஷியாவின் இரியன் ஜெயா, தென் அமெரிக்கா வின் சியாரா நெவேடா , ஐஸ்லாந்து மற்றும் துருவப்பிரதேசங் களில் உள்ள பனிப் பாறைகளும் மிக வேகமாக உருகி வருகின்றன. அதற்கு முக்கியக் காரணம் “குளோபல் வார்மிங்” கச்சா எண் ணெய் பயன்பாடு என்பது இந்த குளோபல் வார்மிங் கின் முக்கிய காரணம். பெட்ரோல் எரிசக்திக்கு மாற்று சக்தியை அடை வதில் இந்தப் பனிச்சிக ரங்களே மேலும் உருகாமல் பாதுகாக்க முடியும்.

பனிப்பாறைகள் உரு கும் போது கடல் நீர் மட்ட மும் உயர்கிறது. அதனால் பல மோசமான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. நீண்ட கோடைகாலம், குறைவான மழைக்காலம் என்பது உலகம் எதிர்நோக்கி இருக் கும் பயங்கரமான சுற்றுச் சூழல் கேடு. இன்றைக்கு மாலத்தீவு திடீரென்று கடலில் மூழ்கக் கூடிய அபாயம் ஏற்பட்டு விட்டது. உலகெங்கும் கடலோரங் களில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்களும் அபாயகரமான நிலையைத் தான் எதிர் நோக்கி இருக்கிறார்கள்.

“உலக எனர்ஜி ஃபாரம்” என்கிற அமைப்பு பூமிக்கிரகத்தின் “ஃபாஸில் ஃப்யூல்” எனப்படும் எண் ணெய் எரிசக்தியும் நிலக் கரியும் வேகமாகக் குறைந்து வருகிறது என்று சுட்டிக் காட்டுகிறது. இந்த தட்டுப் பாடு, நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து வரும் கச்சா எண்ணெய்யின் அநியாய விலை மற்றும் இந்த எண் ணெய்களைப் பயன் படுத்துவதால் ஏற்படும் பூமி வெப்பமயமாதல் என் பதுதான் நாம் முன் னோக்கி இருக்கும் மூன்று கட்டப் பிரச்னைகள். கடந்த ஐந்து வருடங்களாக உலக கச்சா எண்ணெய்யின் விலைவாசிப் பட்டியலை நான் அவதானித்து வருகிறேன். 2003 ம்

வருடம் செப்டம்பர் மாதம் கச்சா எண்ணெய் ஒரு பாரலுக்கு 25 டாலராக இருந்தது. 2009-ம் வருடம் ஒரு பாரலுக்கு 100 டாலரை எட்டியது. இவ்வளவு விலை கொடுத்து சுற்றுச் சூழலுக்கு கேடு விளைவிக்கும் ஒரு விஷயத்தை நாம் வாங்கு வது என்பது அறிவுக்கு உகந்தது அல்ல. ஆனாலும் இப்போ தைக்கு அதை முழுவதுமாகக் குறைப்பதும் சாத்தியமில்லை.

இரண்டு சக்கர வாகனங்கள், கார்கள், விமானங்கள், டீஸல் எஞ்சின் ரயில்கள், கப்பல்கள், ஜெனரேட்டர்கள், கேஸ் சிலிண்டர்கள் என்று கோடிக்கணக்கில் உலகமெங்கும் குவிந்து கிடக்கும் இயந்திரங்கள் இந்தக் கச்சா எண்ணெய் யையே நம்பியிருக்கின்றன. இவற்றின் டிஸைன் மற்றும் எரி சக்திப் பயன்பாடு சாதனங்கள் எல்லாமே கச்சா எண்ணெய் யில் ஓடுமாறுதான் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் கச்சா எண்ணெய்யிலிருந்து உடனே விடுதலை பெறுவது கடினம்தான். ஆனாலும் அந்த விடுதலையை நாம் அடைந்தே தான் ஆகவேண்டும். கச்சா எண்ணெய் வந்த போது நீராவி யிலும் நிலக்கரியிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்த ரயில் எஞ்சின்கள் காணாமல் போயின. மின்சார சக்தியில் ஓடும் ரயில்கள் வந்த போது டீஸல் எஞ்சின் ரயில்கள் விடை பெற்றன. “புதியன புகுதல்” என்பது மனித குல வரலாற்றின் அடிப்படை விதி. அதனால் மாற்று எரிசக்திக்கான ஏற்பாடுகளையும் அதற்கு ஏற்றாற் போன்ற இயந்திரங்களையும் எஞ்சின்களையும் நாம் உடனே வடிவமைப்பதில் இறங்க வேண்டும்.

“பயோ-ஃபியூல்” எனப்படும் இயற்கைத் தாவர எரிசக்தி என்பதும் இப்போது ஆராய்ச்சிகளில் வெற்றி பெறுகிறது. “இந்தப் பேருந்து முழுக்க முழுக்க சோயா எண்ணெய் எரிசக்தியில் ஓடுகிறது” என்கிற வார்த்தைகள் பொருத்திய வண்டிகளை நான் வெளிநாடுகளில் பார்த்ததுண்டு.

மாற்று எரிசக்தியின் மிக முக்கியமானது மின்சாரம். நாம் இப்போது உற்பத்தி செய்யும் மின்சார சக்தியின் அளவு ஆண்டுக்கு 1,30,000 மெகா வாட். 2030-ம் வருடத்துக்குள் இதன் தேவை அதிகரித்து நாம் ஆண்டுக்கு 4,00,000 மெகாவாட் அளவுக்கான மின்சாரத் தை உற்பத்தி செய்தே ஆக வேண்டும்.

இதில் நீர்வழி மின்சாரம் எனப் படும் ஹைடல் பவர் ஜெனரேஷன் மட்டுமே இன்னும் 50,000 மெகாவாட் அளவுக்கு அதிகரிக்கப்பட முடியும். அதற்குப் புதிய தண்ணீர் வழிச்சாலை களும் நதிநீர் இணைப்புத் திட்டங் களும் அவசியம் தேவை. சூரிய சக்தி யை சேமித்து பிரமாண்டமான

ஜென ரேட்டர்களின் மூலம் இன்னும் 50,000 மெகாவாட் அளவுக்கு மின்சார உற் பத்தியை அதிகரிக்க முடியும். காற் றாலைகளின் மூலம் 64,000 மெகா வாட்டும், அணுமின்சக்தியின் மூலம் 50,000 மெகாவாட்டும் கிடைக்க வாய்ப்பு உண்டு.மிச்சம் தேவைப்படும் 51,000 மெகா வாட் மின்சக்தியை கச்சா எண்ணெய், நிலக்கரி, பயோ மாஸ் மற்றும் வேறு பல மாற்று எரிசக்திகளின் மூலமாகப் பெற்று விடலாம்.இதுதான் ஃபார்முலா.

இப்படி கச்சா எண்ணெய்யை மிகக் குறைந்த அளவு மட்டுமே பயன்படுத்தி, மாற்று எரிசக்திகளுக்கு ரத்தினக் கம்பளம் விரித்து வர வேற்பது ஒன்றுதான் நமக் கான எரிசக்தி விடுதலை யைப் பெற்றுத் தரும் ஒரே வழி. இந்த மாற்று எரிசக்திக் கான டெக்னாலஜி வளர்ச்சி என்பது இப்போது 5 சதவீதமே இருக்கிறது. தேவைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அது 28 சதவீதமாக இருக்க வேண்டும். அப்படி என்றால் இந்தத் துறையில் எத்தனை பேர், எத்தனை தலைவர்கள் வேலை பார்க்க வேண் டும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

இந்த விஷயத்தில் நமக்குக் கை கொடுக்க இயற்கையே தயாராக இருக்கிறது. ஆயிரம் கைகள் மறைத்து நின்றாலும் மறையாத ஆதவன் நமக்கு உதவத் தயாராக இருக்கிறான். சூரிய சக்தி என்பது மகா சக்தி! நான் இன் னும் அதிகம் உணராத பிரம்மாண்ட மான சக்தி!

எழுத்தா: வி.வென்றான்

இயற்கை ஒளித்து வைத்திருக்கும் சாவிகள்!

இளைப தலைமுறைக்கான
தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-36

இளைஞர்கள்
காலம்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

சூரியனைப்பற்றிய அறிவியல் உண்மைகளும், புனைகதைகளும் நிறைய உண்டு. சூரியன் இல்லாத நாட்டார் கதைகளும் குழந்தைகள் கதைகளும் உலகில் இல்லை என்றே சொல்லலாம். ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் சூடான தேசத்தில் பேசப்படும் ஒரு நாட்டார் கதை “உலகத்து மக்களுக்கு சக்தியை அளிக்கும் ஒரே விஷயம் பிரபஞ்சத்தின் மையமாக உள்ள சூரியன்தான்..சூரியன் இல்லா விட்டால் இந்த பூமி அழிந்து விடும்” என்கிற பொருளில் உள்ள அந்தக் கதையைக் கேட்டு நான் மிகவும் அதிசயப்பட்டேன். ஆண்டாண்டு காலமாக மக்கள் மனதில் பேசப்பட்டு வரும் அந்த எளிமையான கதையில்தான் எத்தகைய அரிய உண்மைகள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்தக் கதையில் , ஒரு சிறிய கிராமத்தின் சேவல் அதிகாலையில் கூவாததால் சூரியன் வராமல் பூமி முழுக்க இருட்டாகி விடும். உலகமே இயங்காமல் ஸ்தம்பித்துப் போய் விடும். சில குழந்தைகள் அந்தச் சேவலைத் தேடிச் செல்லும். கஷ்டப்பட்டு சேவலைக் கண்டு பிடித்து அதைக் கூவ வைத்து சூரியனை மறுபடி வர வழைக்கும், உலகம் மறுபடி மகிழ்ச்சி யாக இயங்க ஆரம்பிக்கும். இதுதான் அந்த ஆப்பிரிக்க நாட்டார் கதை. சிறுவர்கள் கதை போல் இருந்தாலும் இந்தக் கதை சொல்லும் உண்மை என்னை மிகவும் வசீகரித்தது. சூரியன் இல்லாவிட்டால் நம் வாழ்க்கை இருளாகி விடும் என்பதைப் பற்றி மிக எளிமையாகச் சொல்லும் உயர்ந்த உண்மைக் கதையாகத்தான் என் மனதுக்குப் பட்டது.

சூரியன் பல்லாயிரம் வருடங்க ளாகவே மனிதனை வசீகரிக்கும், பயமுறுத்தும், வணங்க வைக்கும் கட வுளாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. நம்முடைய புராணக்கதைகளில் சூரிய பகவானுக்கு எப் போதுமே தனி இடம் உண்டு. இந்த உலகத் தையே ஒளியூட்டுபவன் சூரியன். நாம் வீட்டில் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சாதாரண டங்ஸ்டன் பல்பிலிருந்து டியூப்லைட் வரை எதுவுமே குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மேல் வேலை செய்யாது. செயலிழந்து விடும். விளக்குகளும் எண்ணெய் தீர்ந்துவிட்டால் எரியாது. ஆனால் உலகத்துக்கே பிரம்மாண்ட விளக்கான சூரியன்?

கவலைப்பட வேண்டாம்,, இன்னும் பல மில்லியன் வருடங்களுக்குத் தேவைப் படும் ஹைட்ரஜன் எரிசக்தியை சூரி யன் தன் கைவசம் வைத்திருக்கிறது. அதை எப்படி மனித குலம் பயன்படுத்தப் போகிறது என்பதுதான் இப்போதைய பிரச்சனை. சூரியன் தன்னிடம் அளவிட முடியாத எரிசக்தியை வைத்திருக்கிறது. அது ஒரு அணையா விளக்கு!

சூரியன் உலக சமுதாயத்துக்காக எத்தனையோ நன்மைகளைச் செய்து வருகிறது. அதில் நாம்

இன்னும் அதிகம் கண்டறியாத ஒரு விஷயம் “சோலார் எனர்ஜி” எனப்படும் சூரிய சக்தியை மின்சார சக்தியாக மாற்றும் டெக்னாலஜிதான். சூரிய சக்தி என்பது விவசாயத்துக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிறது என்பது ஓர் உண்மை.

ஏறக்குறைய விவசாய வேலைகள் அனைத்துமே பகல் நேரங்களில்தான் நடக்கின்றன. பகல் நேரம் முழுவதும் சூரியனும் தன் கடமையைத் தவறாது செய்யும். இந்த இரண்டையும் இணைப்பதுதான் நாம் செய்ய வேண்டிய வேலை. பம்ப் செட்டுகள், அறுவடை இயந்திரங்கள், கிராமங்களுக்குத் தேவைப்படும் இரவு விளக்குகள், கடல்நீரை நல்ல நீராக்கி அதை விவசாயத்துக்கு பயன்படுத்தும் தொழில்நுட்பம் என்று பல்வேறு விஷயங்களுக்கு சூரிய சக்தியை நம்மால் பயன்படுத்த முடியும்

.கார்பன் நானோ குழாய்களைப் பயன்படுத்தி உயர் வோலாடிக் செல்களை உருவாக்குவதன் மூலம் நம்மால் இதைச் சாதிக்க முடியும். அது என்ன கார்பன் நானோ குழாய்கள்? பெயரைக் கேட்டு பயந்து விட வேண்டாம்!

சூர்ய சக்தியை மின்சக்தியாக மாற்றுவதின் விஞ்ஞானப் பெயர்தான் அது. இப்போது புழக்கத்தில் உள்ள சூரிய சக்தி மாற்று தொழில்நுட்பத்தின்படி வோலாடிக் செல்கள் மூலம் சூரிய மாற்று சக்தியை பெரிய அளவில் பயன்படுத்தமுடிய வில்லை என்பதே உண்மை. ஆனால் தற்போதைய ஆராய்ச்சி களின் முன்னேற்றத்தின் மூலம் காலியம் அர்ஸனைட் அடிப்படையிலான போட்டோ வோலாட்டிக் செல்களை உருவாக்கி அதன் மூலம் சூரிய சக்தியை மேலும் 30 சதவீதம் அதிகரிக்க முடியும் என்கிற உண்மை தெளிவாகி இருக்கிறது.

இந்தத் துறையில் தொடர்ந்து நடக்கும் "ஆர் அண்ட் டி(ரிஸர்ச் அண்ட் டெவலப்மண்ட்) மூலம் விரைவில் சூரிய சக்தியை மிகுந்த அளவில் மின்சக்தியாக மாற்றக்கூடிய நல்ல செய்தி வரப் போகிறது. இயற்கை தன்னுடைய சக்தி களை மனிதன் பயன்படுத்த வேண்டும் என்கிற காரணத்துக்கு பல ரக சிய சாவிகளின் மூலம் ஒளித்து வைத்திருக்கிறது. அதைக் கண்டுபிடிப் பது தான் விஞ்ஞானிகளின் வேலை.

ஒரு ஆப்பிள் பழம் மரத் தின் கிளையில் இருந்து கீழே விழுவது என்பது எல்லோரா லும் சாதாரணமாக அவதானிக் கக் கூடிய ஒரு விஷயம்தான். ஆனால் நியூட்டனுக்கு மட்டும் தான் அந்த ஆப்பிள் புவிசுர்ப்பு விசையின் காரணமாக விழுகிறது என்று தோன்றியது.

புவி ஈர்ப்பு விசை என்பது நியூட்டனுக்கு முன்னால் அறியப்படாத ஓர் இயற்கை யின் ரகசியமாகவே இருந்தது. அது போல்தான் சூரிய சக்தி யின் மகத்தான ரகசியங்களும். அதைத் திறக்கக் கூடிய சாவிகளில் ஒன்றுதான் நான் குறிப்பிட்ட கார்பன் நானோ டியூப் டெக்னாலஜி. இந்தத் தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் நாம் சூரிய சக்தியை மின்சக்தி யாக மாற்றும் முயற்சிகளில் மிகப் பெரிய சாதனைகளைச் செய்யலாம். இதன் டெக்னிகல் நுணுக்கங்களை நான் விவரித்தால் அது உங்களுக்கு அத்தனை சுவாரஸ்யமாக இருக்காது.

என்னுடைய கணிப்பில், தற்போது இந்தத் துறை யில் ஏற்பட்டு வரும் பாலிமர் காம்போஸிட்ஸ் டெக் னாலஜியின் மூலம் விரைவில் சூரிய சக்தி இப்போ தைய நிலையைக் காட்டிலும் 50 சதவீதம் மின்சக்தி யாக அதிகரிக்கும். இந்தத் துறைக்குப் பிரமாதமான எதிர்காலம் இருக்கிறது. இந்தியாவில் உள்ள பல கலைக் கழகங்கள் சூரிய சக்தியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி களில் மேலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பது என் கருத்து. ஏனென்றால் அதில்தான் மாற்று எரி சக்தியின் பல பொக்கிஷங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன.

2007-ம் வருடம் நான் அமெரிக்கா சென்றிருந்த போது இந்தத் துறை யில் அவர்கள் கண் டிருந்த முன்னேற்றங் களைக் கண்டு உண் மையிலேயே திகைத் துப் போனேன்.

இளைய
தலைமுறைக்கான
தன்னம்பிக்கைத்
தொடர்-37

எழுத்து:
வி.பொன்ராஜ்

என் ஜனாதிபதி காலத்தில் ஓர் ஆதங்கம்!

இளைஞர்கள்
காலம்

டாக்டர் அப்துல்கலாம்

2007 ம் வருடம் அக் டோபர் மாதம் நான் அமெரிக்காவில் உள்ள பல பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் ஆராய்ச்சிக் கூடங்களுக்கும் விஜயம் செய்தேன். அப்போது ரைஸ் மற்றும் அர்கான்சாஸ் பல்கலைக்கழகங்களில் சூரியசக்தி யில் சிஎண்டி- பாலிமர் பயன்பாட்டு ஆராய்ச்சியில் மிகுந்த முன் னேற்றம் ஏற்பட்டிருந்ததைக் காண மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. டைட் டானியம் டையாக்ஸைடையும் அவர்கள் தங்கள் ஆராய்ச்சியில் பயன்படுத்தி யிருந்தார்கள். இந்தியாவிலும் கான்பூரில் இந்த சிஎண்டி டெக்னாலஜி உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது என்பது நற்செய்தி.

சூரிய சக்தியைப் பயன்படுத்துவதைப் பற்றிய ஒரு திட்டத்தில் எனக்கு ஓர் ஆதங்கம் உண்டு. நான் ஜனாதிபதியாக இருந்த போது ராஷ்டிரபதி பவன் முழுக்க சூரிய சக்தி மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடிய டெக்னாலஜியை அங்கே அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அதற்கான திட்டத்தை ஆய்வு செய்யும் பொறுப்பை என்னுடைய உதவியாளரும் டெக்னாலஜி இண்டர்ஃபேஸின் இயக்குனருமான திரு. பொன்ராஜ் மேற்கொண்டார். கிட்டத்தட்ட ஐந்து மாதங்கள் அதற்காக இரவு பகலாக உழைத்து ஒரு அருமையான திட்ட வரைவினை அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அது ஒரு மிக அற்புதமான புராஜக்ட் ரிப்போர்ட்.

118 கோடி ரூபாய் செலவில் உருவாக் கப்படக்கூடிய அந்த சூரிய ஒளி மின்சாரத் திட்டம் மட்டும் செயல் படுத்தப்பட்டிருந்தால் உலகிற்கே ஒரு முன்மாதிரியான திட்டமாக இருந்திருக்கும். ராஷ்டிரபதி பவன் முழுக்க சூரிய சக்தியினால் இயங்கக் கூடிய மின்சார இணைப்பைப் பெற்று ஜோலித்திருக்கும். ஆனால் புது டெல்லி அர்பன் ஆர்ட்ஸ் கமிஷன் அனுமதி தராததால் அந்தத் திட்டம் வெறும் காகித அளவிலேயே நின்று விட்டது. இந்த ஐந்து மெகாவாட் சூரிய ஒளி மின்சாரத் திட்டம் நிறைவேறாமல் போனதுதான் என்னுடைய ஜனாதிபதி காலத்தில் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் விஷயமாக இன்னும் இருக்கிறது. என்னுடைய இன்னும் நிறைவேறாத கனவுகளில் ஒன்று அது.

போகட்டும், இன்று இல்லாவிட்டாலும் அதன் மகத்துவம் நாளை வருபவர்களுக்குப் புரியும். எதிர்காலத்தில் ராஷ்டிரபதிபவன் மட்டுமல்ல, இந்தியாவின் பெரும்பாலான கிராமங்களும், நகரங்களும் சூரிய சக்தியினால் தீப ஒளி பெற்று ஒளிரப்போவது என்னவோ யாராலும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

அடுத்ததாக காற்று பற்றிப் பார்க்க லாம். கடவுளை காற்றோடு ஒப்பிடுவார்கள் ஆத்திகர்கள். இரண்டையும் பார்க்க முடியாது, ஆனால் அதன் சக்தியை உணர முடியும் என்பதுதான் அந்தத்

தத்துவம். அது உண்மையும் கூட. காற்று மகத்தான சக்தி கொண்டது. அது இல்லாவிட்டால் நம்மால் மட்டுமல்ல, எந்த உயிரினத்தாலும் உயிர் வாழவே முடியாது. நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்த காற்று பல வகைப்பட்டது. அதில் தென்றலும் உண்டு புயலும் உண்டு. டைஃபூன். விரல்விண்ட், ஹரிகேன், டிவிஸ் டர் என்று பலவகைப்பட்ட சூறாவளிகளும் உலகில் உண்டு. தான் தாக்கும் பகுதிகளை துவம்சம் செய்யக் கூடிய பெரும் சக்தி கொண்டது காற்று. "சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது" என்கிற பழமொழிக்கு சரியான உதாரணம் காற்றுதான். சாதுவாக இருக்கும் தென்றல் மிரண்டு புயலாக மாறினால் அதன் வேகத்தை நாம் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது. "ஆடிக்காற்றில் அம்மியே பறக்கும்" என்பது நம்மூர் பழ மொழி.

காற்று, இறை வன் நமக்கு அளித் திருக்கும் பெரும் சக்தி. அந்த சக்திக்குள் நமக்கான பல ரகசியங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. காற்று சக்தியை மின்சார சக்தியாக மாற்றும் டெக்னாலஜியும் உலகில் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. கடலோரக் காற்று என்பது மிகவும் விசேஷமானது. பருவகாலப் பிரச்னைகள் இல்லாமல் எந்த நேரமும் முழுவேகத்தில் வீசக்கூடியது கடலோரக் காற்று. அதிர்ஷ்டவசமாக நம்முடைய நாடு ஏழாயிரம் கிலோ மீட்டர் தூரத்துக்கு கடற்கரையைக் கொண் டிருக்கிறது. அப்படியென்றால் எந்த அளவுக்கு நம்மால் காற்று சக்தியைப் பயன்படுத்த முடியும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்தத் துறையில் நாம் விரைவாக ஆராய்ச்சிகள் நடத்தி "பிரேக் த்ரூ" செய்தே ஆக வேண்டும்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை சுமார் 45,000 மெகாவாட் அளவுக்கு காற்றின் சக்தியை மின்சக்தியாக மாற்ற முடியும் என்கிறார்கள் அந்தத் துறை நிபுணர்கள். இதில் முக்கியமாக நாம் செய்ய வேண்டியது காற்று எரிசக்தி உற்பத்திக்கான செலவைக் குறைப்பதுதான். அதற்கான இயந்திரங்கள் மற்றும் டெக்னாலஜியை நாம் முன்னேற்ற வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

இன்றைய நிலவரப்படி காற்று சக்தி மின்சார உற்பத்தி என்பது ஒரு யூனிட்டிக்கு 2.5 ரூபாயிலிருந்து 3.5 ரூபாயாக சூழலுக்கு ஏற்றாற்போல் இருக்கிறது. இதை ஒரு யூனிட்டிக்கு ஒரு ரூபாய் என்கிற அளவுக்குக் குறைக்க வேண் டும். அப்போதுதான் அது பெரும்பான்மையான பயன்பாட்டுக்கு வரும். நாட்டில் எந்தப் பகுதிகளில் காற்று அதிகமான வேகத்துடன் வீசுகிறது

என்பதைக் கண்டறிய ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு அந்தப் பகுதிகள் விரைவாகக் கண்டறியப்பட வேண்டும். அதை என்னுடைய வார்த்தையின் படி “காற்று சக்தி பிரதேசம்” என்று பெயரிடுவேன்.

மணிக்கு எட்டு முதல் பத்து கிலோ மீட்டர் வேகத்துக்கு காற்று வீசும் இப்படிப்பட்ட “காற்று சக்திப் பிரதேசங்களே” நல்ல அளவு மின்சக்தி யை அளிக்கக் கூடி யது. இதற்கும் மேல் காற்று சக்தி இருக்கிற தென்றால் அதன் சிறப்பைப் பற்றிச் சொல் லவே வேண்டாம். குறிப்பாக விவசாயப் பகுதிகளில் இப்படிப் பட்ட காற்று சக்திப் பிரதேசங்கள் கண்டறியப்பட்டால் விவசாயிகள் பெருமளவுப் பயன் பெறுவார்கள்.

இப்போதைக்கு நம் நாட்டில் காற்றாலை மூலம் 7000 மெகாவாட் மின்சக்திதான் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. ஆனால் என்னுடைய கணிப்பின் படி 64,000 மெகாவாட்டாக இதை உயர்த்த முடியும். அதற்குத் தேவை, தீர்க்கதரிசனம், விஞ்ஞானப் பார்வை மற்றும் இளைஞர் களின் லீடர்ஷிப்!

அடுத்ததாக நாம் மற்றொரு மிக முக்கிய மான, சர்ச்சைக்குரிய. அதே நேரத்தில் பிரபஞ்ச சக்தியையே உள்ளடக் கிய ஒரு மகாசக்தியைப் பற்றிப் பார்க்கப் போகி றோம். அதன் பெயர்-

அணுசக்தி!

அணுசக்தியைப்பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. அதைப் பயன்படுத்தலாமா, கூடாதா என்று இருவேறு கருத்துக்கள். விஞ்ஞானிகளும், சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர்களும் முரண்பட்டு வருகிறார்கள். அணு என்பது எத்தனை பயங்கரமான சக்தி என்பதை ஹிரோஷிமா, நாகசாகி, தீரிமைல் ஐலண்ட், செர்னோ பில் போன்ற சம்பவங்கள் உணர்த்தியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அதெல்லாம் மனிதன் செய்த தவறுகளாலும் யுத்த வெறி பிடித்த தலைவர்களாலும் ஏற்பட்ட விபரீதங்கள்.

“Double edged knife” என்பார்கள் ஆங்கி லத்தில். அதைப் போல் அணுசக்தி என்பது இரண்டு பக்கமும் கூர்மையுள்ள கத்தி. அதை வைத்து மருத்துவ ஆபரேஷனையும் செய்யலாம். மனிதனைக் குத்திக் கொலையும் செய்யலாம். இயற்கையின் ஆதார விதியே அப்படித்தான் இருக்கிறது. கடல் மட்டம் இப்போது இருப் பதை விட சில செண்டி மீட்டர்கள் உயர்ந்தாலே ஆபத்துதான். தென்றல் புயலாக மாறினால் ஆபத்துதான். சமைக்க உதவும் தீ குடிசையில் பரவினால் அதுவும் பயங்கரம்தான். பாக்டீரியா வில் கூட நல்லதும் இருக்கிறது, கெட்டதும் இருக்கிறது. நல்லதும் கெட்டதும் எல்லா விஷயங்களிலுமே இருக்கிறது.

அணுசக்தியின் மகத் துவத்தை நாம் முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ரஷ்யா, சீனா உள்பட உலகின் பல நாடுகள் அணுசக்தியை ஆக்க சக்தியாக மாற்று வதில் வெற்றி கண்டிருக்கின்றன. பிரான்ஸ் நாடு தன்னுடைய மொத்த மின்சார உற்பத்தி யில் எழுபது சதவீதத்தை அணுசக்தியின் மூலமே பெறுகிறது. பெட்ரோல், நிலக்கரி போன்ற எரிசக்திகளுக்கான விலையில் கட்டுப்படியாகாத இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகளுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக இயற்கை அளிக்கும் சக்திதான் அணுசக்தி. அதைக் கண்டு வீணாக பயப்படத் தேவை யில்லை. தகுந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் கவனமும் இருந்தால் அது நமது செல்லப் பிள்ளையாகவே இருக்கும்.

நமது நாட்டிலும் அணுசக்தி மின் சாரத்துறை அமைதியாக முன்னேறிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. இப்போதைக்கு இங்கே அணுசக்தியின் மூலம் கிடைக்கும் மின்சாரத்தின் அளவு 3900 மெகாவாட் டாக இருக்கிறது. 2012-ம் ஆண்டுக்குள் இது 7160 மெகாவாட்டாக உயரும். ஒன்பது புதிய அணு உலைகள் இப்போது கட்டப்பட்டு வருகின்றன, நமது கூடங்குளம் உள்பட.

இந்தத் துறையில் பாபா அடாமிக் ரிசர்ச் செண்டர் மற்றும் தேசிய நியூக்ளியர் நிறுவனத்தின் ஒருங்கிணைந்த திட்டங் களின் மூலம் 2020-க்குள் 24,000 மெகாவாட் மின் சாரத்தை அணுசக்தியின் மூலம் நாம் உற்பத்தி செய்வோம். யுரேனியம் மற்றும் தோரியம் கனிமங் களின் வழியே 2030-க்குள் நம்மால் 50,000 மெகாவாட் அளவுக்கு மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்பது நற்செய்தி.

அணுசக்தியை இயற்கை பல ரூபங்களில் ஒளித்து வைத்திருக்கிறது. அதில் ஒன்றுதான் தோரி

யம். அதிர்ஷ்டவசமாக இந்தத் தோரியம் நம் நாட்டில் அபரிமிதமாகக் கிடைக்கக் கூடிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது. “ஃபாஸ்ட் ப்ரீடர் ரியாக்டர்’ எனப்படும் டெக்னாலஜியில் இந்த தோரியத்தைப் பயன்படுத்தி அணுசக்தி மின்சாரத்தை பிரமாதமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும்.

எரிசக்தியைப் பொறுத்தவரை அதை அதிகமாகப் பயன்படுத்தக் கூடிய ஒரு துறை போக்குவரத்துத் துறை. தரைவழி, ஆகாய வழி, கடல்வழி இந்த மூன்றுக்குமே மிகப்பெரிய அளவில் எரிசக்தி தேவைப்படுகிறது. நம் நாட்டில் இந்த போக்குவரத்துத் துறைக்கான எரிசக்தியின் 90 சதவீத அளவு எண்ணெய், அதாவது பெட்ரோல் மற்றும் டீஸலினால் மட்டுமே ஈடுகட்டப்படுகிறது. இதன் விலை மிக அதிகம் என்பது நீங்கள் அறிந்த ஒன்று.

இந்த பெட்ரோல் எரிசக்தி தேவைக்காக நாம் ஆண்டு தோறும் 54 பில்லியன் டாலர்களை, நம்முடைய ரூபாய் மதிப்பில் சொல்ல வேண்டும் என்றால் இரண்டு லட்சத்து இருபதாயிரம் கோடிகள் மதிப்பில் கச்சா எண்ணெயை இறக்குமதி செய்கிறோம்.

நம்முடைய சொந்த கச்சா எண்ணெய் உற்பத்தியைப் பார்த்தீர்கள் என்றால் அது மொத்த தேவையில் 25 சதவீதமாகவே இருக்கிறது. அதனால் கச்சா எண்ணெய்யைத் தவிர்த்த மாற்று எரிசக்தி டெக்னாலஜியில் நாம் கவனம் செலுத்தியே ஆக வேண்டும்.

போக்குவரத்துத் துறைக்கான எரிசக்தியில் மாற்று எரிசக்தியைக் கொடுக்க கூடிய டெக்னாலஜிதான் “பயோஃ பியூல்”. தாவர வகைகளில் இருந்து எண்ணெய் சக்தியைப் பிரித்தெடுத்துப் பயன்படுத்தும் டெக்னாலஜிதான் பயோ ஃபியூல்.

இந்த பயோ ஃபியூல் எரிசக்தி துறையில் நமது நாட்டில் எந்த அளவுக்கு ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன என்பதைக் கண்டறிந்து அதைப் பற்றிய ஒரு ஆய்வறிக்கையை அளிக்குமாறு என்னுடைய உதவியாளர் திரு பொன்ராஜ் அவர்களிடமும் மேஜர் ஜெனரல் சுவாமிநாதன் அவர்களிடமும் சொன்னேன். அவர்களும் அந்தத் துறையில் நடக்கும் முன்னேற்றங்களைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து ஒரு ரிப்போர்ட்டை என்னிடம் அளித் தார்கள்.

அதில் அவர்கள் குறிப் பிட்டிருந்த ஒரு அற்புதமான விஷயம் தமிழ் நாடு வேளாண் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆராய்ச்சித் திறன் பற்றிச் சிறப் பாகச் சொல்லியிருந்த தோடு பயோ ஃபியூல் துறையில் பேராசிரியர் திரு.பரமாத்மா அவர்கள் மிகுந்த நிபுணத் துவம் பெற்றிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தது தான். நான் உடனே திரு பொன்ராஜை தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்து திரு. பரமாத்மாவிடம் உள்ள பயோ ஃபியூல் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளைக் கண்டறிந்து வருமாறு சொன்னேன்.

திரு.பரமாத்மா அவர்கள் ""காட்டாமணக்கு எண்ணெயில் இருந்து எரிசக்தியைப் பெற முடியும்" என்று அப்போது குறிப்பிட்டார். அந்த யோசனை எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. அந்த திட்டத்தைப் பற்றிய வரைவை வரவழைத்து ராஷ்டிரபதி பவனில் மொகல் தோட்டத்தில் பயோ எரிசக்தி பண்ணை ஒன்றை அமைத்தோம். அதன் விளைவுகள் அற்புதமாக இருந்தன. நம்முடைய பாரம்பரிய தாவரங்கள் தங்களுக்குள் எவ்வளவு அற்புத மான எரிசக்தியைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதற்கு ஒரு உதாரணமாக காட்டாமணக்கு எண்ணெய் என்னை அதிசயிக்க வைத்தது.

"ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனை சுட்டறுத்து தூங்காமல் தூங்கி சுகம் பெறுவது எக்காலம்?" என்று சிவவாக்கியர் என்கிற சித்தரின் பாடல் ஒன்று உண்டு. இயற்கையின் ரகசியங்கள் கண்டறிவது எப்படி என்கிற பேருண்மை அந்தப் பாடலில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகவே நான் நினைக்கிறேன். ""இப்படை தோற்கின் எப்படை வெல்லும்?" என்பது தான் உலகத்துக்கு இந்தியா சொல்லும் செய்தி.

கதவைத் திற சூரியன் வரட்டும்!

எழுத்தா: வி. பொன்னுமலை

பாடல்: அப்துல் கலாம்

இணைய தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-41

ராஷ்டிரபதிபவனில் எனக்கு இரண்டு அலுவலகங்கள் இருந்தன. ஒன்று கீழ் தளத்திலும் இன்னொன்று முதல் மாடியிலும் இருந்தன. என்னுடைய பணிகள் ஆரம்பித்த ஒரு சில நாட்களுக்குள்ளேயே நான் ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்தேன். அநேகமாக எல்லா கதவுகளும் ஜன்னல்களும் அழகான திரைச்சீலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. அதனால் சூரிய வெளிச்சம் உள்ளேயே வர முடியாத அளவுக்கு ஒளி குறைவாக இருந்தது. அலுவலகத்தின் வேலை நேரம் முடியும் வரை எல்லா விளக்குகளுமே எரிந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன்.

தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் அங்கே நான் நடைப்பயிற்சி செய்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் எனக்கு இந்த யோசனையே தோன்றும். ஏன் சூரியனின் கதிர்கள் தடை செய்யப்பட்டது போல் இங்கே எல்லா கதவுகளும் ஜன்னல்களும் மூடப்பட்டிருக்கின்றன? அழகான சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் இங்கே பரவாமல் தடுக்கப் பட்டிருப்பது ஏன்? சூரிய வெளிச்சம் வராததாலேயே எல்லா அறை களும் இருட்டாகக் காணப்படுகின்றன. அந்த இருட்டைப் போக்க செயற்கை விளக்குகள் நாள் முழுவதும் எரிகின்றன? இது மின்சக்தியை வீணாக்குவதாகத்தானே அர்த்தம்?

ஜனாதிபதி இயற்கையை ரசித்து ஆக வேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று சிலர் நினைத்திருக்கலாம் அல்லது பாதுகாப்பு காரணங் களால் கதவுகள் அடைபட்டிருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றி யது. உடனே என்னுடைய தனிப்பட்ட அலுவல் குழுவினர் மற்றும் பாதுகாப்புக் குழுவினரை அழைத்துப் பேசினேன். அவர்களிடம் என்னுடைய எண்ணங்களை எடுத்துரைத்தேன். இயற்கையின் மகத்தான உருவம்தான் சூரியன். அதனுடைய கதிரும் வெளிச் சமும் நம் மீது பகல் நேரங்களில் படவேண்டும். தனிப் பட்ட ஆரோக்கியத்துக்கு மட்டுமல்ல; சுற்றுச்சூழலுக்கும் சூரியக்கதிர் ஒரு கிரிமிநாசினியாகவும் வைட்டமின் சக்தியாகவும் பயன்படும் என்பதை எடுத்துச் சொன்னேன். அவர்களும் அதை உணர்ந்தார்கள்.

ராஷ்டிரபதி பவனின் பல கதவுகளும் ஜன்னல்களும் திறந்தன. தெளிந்த காற்றும் இளஞ்சூடான சூரிய வெப்பமும் உள்ளே வந்தன. அதைக் கண்ட பணியாளர்களின் முகங் களில் பரவசமும் ஆச்சரியமும் இணைந்து தென்பட்டன. பலர் என்னிடம் வந்து இதற்காக நன்றி கூறினார்கள். ஒரு அடைபட்ட இடத்தில் இவ்வளவு நாள் சிக்கிக் கிடந்து இப்போது விடுதலை ஆனது போன்ற உணர்ச்சி ராஷ்டிரபதி பவன் எங்கும் தெரிந்தது.

பகல் நேரங்களில் எரிந்து கொண்டிருந்த பல விளக்குகளுக்கு இப்போது வேலை இல்லை. இயற்கை வெளிச்சமே போதுமானதாக இருந்தது. ராஷ்டிரபதி பவனில் ஆயிரக்கணக் கான

விளக்குகள் உண்டு. பகல் நேரங்களில் அவை வீணாக எரிவதால் எத்தனை பணம் அநாவசியச் செலவு? இப்போது அந்தப் பணம் மிச்சமானதைக் கண்டு எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. அங்கே என்னைக் காண வந்தவர்கள் எல்லாம் திறந்த கதவுகள், ஜன்னல் களைப் பார்த்து ஆச்சர்யம் அடைந் தார்கள். பாராட்டைத் தெரிவித் தார்கள். “உங்கள் இல்லங்களையும் அலுவலகங்களையும் இதே போல் மாற்றுங்கள்” என்று நான் அவர் களிடம் சொல்வேன்.

இது இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும், அலுவல கத்துக்கும் அடிப்படையான விஷயம். கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் பகல் நேரங்களில் திறந்து வைப்பதால் தேவையில்லாமல் மின் விளக்குகளையும் மின் விசிறிகளையும் பயன்படுத்தத் தேவை யில்லை. இதை கான்ஷியஸாகச் செய்வதன் மூலம் உங்களின் மின் கட்டணத்தில் பெரிய வித்தியாசத்தைக் காண்பீர்கள்.

பல மலைக்கிராமங்களில் சூரிய ஒளி பேனல்களின் மூலம் வீடுகளுக்கு சூரிய சக்தி மின் சக்தியாக மாற்றப்படு வதை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள். இந்தியாவைப் போன்ற வெப்ப நாடுகளுக்கு இந்த சோலார் எனர்ஜி டெக்னாலஜி பெரிய மாற்றத்தைத் தரும். கர்நாடகாவில் உள்ள பிஆர் மலைப்பகுதியில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சிறிய சோலார் பவர் பேனல்கள் பொருத்தப்பட்டிருப்பதை நான் கண்டிருக் கிறேன். அந்த மலைப்பகுதி வீடுகள் முழுக்க சூரிய சக்தியி னாலேயே தமக்குத் தேவையான மின்சாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றன. காண்பதற்கே மிக அழகான காட்சி அது.

இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு கிராமமும் விளக்கு மற்றும் விசிறிகளுக்காக சூரிய சக்தி மின்சாரத்தையும், பயோகேஸ் மூலம் சமையல் முதலான எரிசக்தியையும் பெற்று , சுகாதாரமான கழிவுநீர் வசதிகள் மற்றும் இனிய சுற்றுச்சூழலை தன்னிறைவு பெற வேண்டும் என்பது என் கனவுகளில் ஒன்று. அது பல கிராமங்களில் நனவாகி வரு கிறது என்பதும் உண்மையே. சூரிய சக்தி பேனல்களோடு எல்.ஈ.டி கிறிஸ்டல் அடிப்படையிலான விளக்குகளைப் பயன்படுத்துவது என்பது மின்சக்தி பயன்பாட்டை இன்னும் குறைக்கும். சோலார் தெர்மல் என்று வீடுகளில் பயன் படுத்தக் கூடிய டெக்னாலஜியும் இருக்கிறது. இதன் மூலம் வீடுகளுக்குத் தேவையான

சுடுதண்ணீரை ஹீட்டர்களில் கொண்டு வர முடியும். ஏர்கண்டிஷனர்களையே இயக்க வைக்கும் அளவுக்கு மின்சக்தியை இந்த சோலார் தெர்மல் டெக்னாலஜியினால் அளிக்க முடியும். இதெல்லாம் மிக விரைவில் மக்களைச் சென்றடையப் போகிறது.

"காணி நிலம் வேண்டும்" என்று பாடியவர் பாரதி. அது ஒவ்வொரு இந்தியனின் கனவு. நம் நாட்டில் 300 மில்லியன் மக்கள் நடுத்தர வர்க்க வருமானத்தில் உள்ளார்கள். சுமார் 220 மில்லியன் மக்கள் வறுமைக் கோட்டுக்கும் கீழே வாழ்பவர்கள். இவர்கள் எல்லோருடைய கனவும் தங்களின் தலைக்கு மேல் ஒரு கூரை. எலி வளையானாலும் தனி வளை என்பதுபோல சிறியதானாலும் சொந்தமாக ஒரு வீடு.

இந்தக் கனவை நனவாக்க, முதல் கட்ட நடவடிக்கையாக அடுத்த 15 ஆண்டுகளில் குறைந்த பட்சம் 130 மில்லியன் வீடுகளையாவது நாம் கட்டி முடிக்க வேண்டும். இந்த வீடுகள்தான் நமது நாட்டின் முதுகெலும்பாக எதிர்காலத்தில் திகழப் போகின்றன. இந்த வீடுகளையும் "பசுமை வீடுகளாக" நாம் கட்ட வேண்டும். ஒரு வீட்டைக் கட்டுவது என்பது ஒரு தேசத்தைக் கட்டுவது போல.

இப்படிப்பட்ட கனவுகளை எல்லாம் நனவாக்க, உடனே வேண்டும் இளைஞர்களின் "லீடர் ஷிப்!"

தலைவனுக்கான 8 விதிகள்!

இளைஞ தலைமுறைக்கான தன்னம்பிக்கைத் தொடர்-42

எழுத்து : வி.பொன்ராஜ்

தண்ணீரும்எரிசக்தியும்தான் எதிர்காலத்தில் நாம் சந்திக்க வேண்டிய இருபெரும்சவால்கள் என்பதைக் கடந்த சில அத்தியாயங்களில் விவரித்திருந் தேன். நதிநீர்இணைப்பு, புதிய தண்ணீர் வழிச் சாலைகள் அமைப்பது இந்த இரண்டு தீர்வுகள்தான்தண்ணீர் பிரச்னையைத் தீர்த்து வைக்கும். அதே போல் கச்சா பெட்ரோல்எண்ணெய்க்கான மாற்று எரிசக்திகளைக் கண்டறிவது எரிசக்திப் பிரச்னையைத்தீர்க்கும். ஆனால் இவற்றை சாதிப்பது சாதாரண விஷயமில்லை.

கடும்உழைப்பு, அர்ப்பணிப்பு உணர்வு, புதுமை படைக்கும் எண்ணம், இவற்றோடு கூடியஒருங்கிணைந்த சக்தி அதற்குத் தேவைப்படும். முக்கியமாக இந்த சக்திக்குத்தேவை ஒரு கிரியேட்டிவ்வான தலைமை. கற்பனைத் திறன் மிக்க ஒரு தலைமைஇருந்தால் எந்தக் காரியமும் சாத்தியமாகும்.

இந்தபடைப்புத் திறன் மிக்க தலைமை என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை நான்மூன்று கனவுகள் நனவான அற்புதத்தில் கண் ணெதிரே கண்டேன். ஒநதஞுவின்விண்வெளித் திட்டம், உதஉஞுவின் அக்னி ஏவுகணைத் திட்டம் மற்றும் டமதஆஎனப்படும் கிராமப்புறப் பகுதிகளுக்கு நகரத்தின் வசதிகளை அளிக்கும் திட்டம்இந்த மூன்று பிரம்மாண்ட கனவுகள் நனவானதைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஒரு நல்ல தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய தலைமைப்பண்புகளாக நான் எட்டு அடிப்படை விதிகளைச் சொல்வேன். அதை ஒவ்வொன்றாகப் பார்க்கலாம்.

ஒரு தலைவனுக்கு தொலைநோக்குப் பார்வை இருக்க வேண்டும்.

தொலைநோக்குப் பார்வை என்பது எதிர்காலத்தில் என்ன தேவைப்படும் என்பதை இப்போதேசரியாக கணித்து அதை நிறை வேற்றுவது. இதற்கு உதாரணமாக இந்தியாவின் ராக்கெட்தொழில் நுட்பத் துறையின் தந்தையாகப் போற்றப்படும் பேராசிரியர் விக்ரம்சாராபாயைச் சொல்வேன். இந்தத் தொழில்நுட்பம் உலக அளவில் பரவிக் கொண்டிருந்தகாலகட்ட மான 1960-களில் இந்தியாவுக்கான அதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார் விக்ரம்சாராபாய். இந்திய ராக்கெட் செயற்கைக் கோள் தொழில் நுட்பத் திட்டத்துக் கானதேவையை முன் கூட்டியே உணர்ந்து அரசாங்கத்துக்கு சில திட்டங்களைப்பரிந்துரை செய்தார். ஒரு மாபெரும் படைப்புத் திறன் கொண்ட தலைமைப்பண்புஅவருக்கு இருந்தது என்றால் அதற்குத் தோள் கொடுக்க ஜவஹர்லால் நேரு போன்றமகத்தான தலைவரும் அப்போது இருந்தார்.

பண்டிதஜவஹர்லால் நேருவும் விஞ்ஞானி விக்ரம் சாராபாயும், இந்தியாவின் எதிர்காலப்பாதுகாப்புக்கு ராக்கெட் தொழில் நுட்பம் அவசியம் தேவை என்பதை உணர்ந்திருந்தார்கள். நாட்டில் வறுமை, பசி, பஞ்சம் உள்பட எத்தனையோ பிரச்சனைகள் இருக்கும் போது இந்த ராக்கெட் ஆராய்ச்சி எல்லாம் தேவையா என்று பலத்த விமர்சனங்கள் எழுந்த காலகட்டத்தில் தங்கள் எண்ணத்தில் உறுதியாக இருந்தார்கள் இருவரும். அவர்கள் தொடங்கி வைத்த படைப்புத்திறன் மிக்க திட்டத்தினால்தான் நாம் உலக அரங்கில் செயற்கை கோள் விஞ்ஞானத்தில் பின்னாளில் பிரகாசிக்க முடிந்தது.

இன்றைக்கு உலகமே நம்முடைய செயற்கை கோள் மற்றும் ராக்கெட் துறை முன்னேற்றங்களைக்கண்டு பிரமிப்புடன் வியக்கிறது. நான் சமீபத்தில் அமெரிக்கா சென்றிருந்தபோது நாசாவில் உள்ள விஞ்ஞானிகள் ""சந்திரனில் தண்ணீர் இருப்பதற்கான தடயங்களை உங்களுடைய சந்திராயன் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. பல வருடங்களாக நாங்கள் இந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் எங்களுக்குக் கிடைக்காத வெற்றி உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது..." என்று பாராட்டி னார்கள். விக்ரம் சாராபாய் தொலைநோக்குடன் கண்ட கனவுதான் இப்போது நனவாகி இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. இன்று இந்தியா அனுப்பியிருக்கும் ரிமோட் சென்சிங் மற்றும் தகவல் தொடர்பான செயற்கை கோள் டிரான்ஸ்பாண்டர்கள் மொத்தம் 180 விண்ணில் வெற்றிகரமாக வலம் வருகின்றன. இந்தியா முழுக்க 30,000 கல்விக்கூடங்களும் 375 ஸ்பெஷ் லிட்டி மருத்துவமனைகளும் செயற்கை கோள் மூலமாக இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அற்புதங்களுக்கு அடிப்படை, விக்ரம் சாராபாயின் தொலைநோக்குப் பார்வைதான்.

தொலைநோக்குப் பார்வை இருந்தாலும் அதை நிஜமாக்க செயலாற்றும் ஆற்றல்

தலைவனுக்குகண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். விஞ்ஞானம் மட்டுமின்றி வேறு பல துறைகளிலும்இதைப் போன்ற தொலைநோக்கு கொண்ட தலைவர்கள் இருக் கிறார்கள். ஆனால் பலகனவுகள் நனவானது எப்படி? அந்தக் கனவை நனவாக்கும் செயல் வீரர்கள்தலைவர்களாக இருந்ததுதான் அந்த வெற்றிகளுக்குக் காரணம்.

1950-களில்அமெரிக்காவில் இருந்து கோதுமைக் கப்பல் வந்தால்தான் நமக்கு உணவேகிடைக்கும் என்கிற மோசமான நிலை உருவான போதுதான் சி. சுப்ரமணியம் என்கிறஅரசியல் மேதை தொலைநோக்குடன் பசுமைப் புரட்சித் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். அது அவருடைய தொலைநோக்குப் பார்வை. அதை எப்படிச் செயல்படுத்தவேண்டும் என்பதும் அந்தத் தலைவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. சிவராமன்ஐ.ஏ.எஸ், வேளாண் விஞ்ஞானி எம். எஸ். சுவாமிநாதன் போன்ற மிகச் சிறந்ததலைவர் கள் அவருக்குக் கரம் கொடுத்தார்கள். அவர்களின் திறமைகளை திரு சி.எஸ். பயன் படுத்திக் கொண்டார். நாட்டில் உணவுப் பஞ்சம் நீங்கியது. அதேபோல் வர்கீஸ் குரியனின் தொலைநோக்குப் பார்வை மற்றும் செய லாற்றும் திறனால்தான் இங்கே பால் உற்பத்தியில் வெண் மைப் புரட்சி ஏற்பட்டது.

ஒரு தலைவன் யாரும் பயணிக்காத பாதையில் பயணம் செய்ய அறிந் திருக்க வேண்டும்.

ஒருநல்ல தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய அடிப்படை தகுதிகளாக எட்டு விதிகளைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந் தேன். அதில் மூன்றாவது விதி ஒரு தலைவன் யாரும் பயணிக்காத பாதையில் பயணம் செய்ய அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது. மனித குல வரலாற்றில் கண்ட முன்னேற்றங்கள் அனைத்துமே புதிய பாதை யில் பயணித்ததால்தான் ஏற்பட்டது. நியாண்டர் தால் காலத்து ஆதி மனிதன் தான் பிறந்த இடத்திலேயே தங்கி விடாமல் தன் கூட் டத்துடன் பல்வேறு கண் டங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்ததாகச் சொல்கிறார்கள் மானுடவியல் ஆய்வாளர்கள். புதிய விஷயங்களை நோக்கிப் பயணிப்பது என்பது மனிதனின் ஆதார குணங்களில் ஒன்று.

நம்முடைய முதல் பாரதப் பிரதமர் ஜவஹர் லால் நேரு அணிசேரா நாடுகள் என்கிற புதிய லட்சியத்தைக் கண்டார். அமெரிக்கா, ரஷ்யா என்ற இருபெரும் வல்லரசுகள் உலக நாடுகளைத் தன் பிடிக்குள் வைத்திருந்த போது "நாங்கள் இரண்டு பக்கமும் சேர மாட்டோம். தனித்துவத்தைக் கடைபிடிப்போம்" என்று அந்தப் புதிய சிந்தனையை உரக்கச் சொன்னார் நேரு. முதலாளித்துவம், சோஷலிஸம் என்கிற இரண்டு பொருளாதார வழிகளிலும் உள்ள நல்ல அம்சங் களைத் தேர்ந்தெடுத்து இந்தியாவுக்கான புதிய பொருளாதாரக் கொள் கையை அவர் வழி வகுத்தார். அடுத்து, நான்காவது விதி "ஒரு தலைவனுக்கு வெற்றி, தோல்விகளை எப்படிக்கையாள வேண்டும் என்பது தெரிந்திருக்க வேண்டும்." வெற்றியைக் கையாளுவது சுலபமான விஷயம்தான். ஆனால் தோல்வியைக் கையாள துணிவும் பெருந்தன்மையும் வேண்டும். அதற்கு ஒரு அருமையான உதாரணம்தான் இந்திய விண்வெளி ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்த திரு. சதீஷ் துவான் அவர்கள். அவரிடம் நான் கண்ட அந்தப் பண்பு என்னை மெய்சிலிர்க்க வைத்திருக்கிறது.

1979-ம் வருடத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது. ஏழு வருட கடும் உழைப்பு மற்றும் 20 கோடி ரூபாய் செலவில் இந்தியாவின் முதல் செயற்கை கோள் ஏவும் ராக்கெட் உருவாக்கப்பட்டது. நாடு முழுவதும் ஏகப்பட்ட எதிர்பார்ப்பு. 25,000 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் செலுத்தி விண்வெளியில் செயற்கை கோளை நிறுவ வேண்டும். முழுக்க முழுக்க நமது சொந்தத் தயாரிப்பு. எல்லாமே தயாராகி ராக்கெட்டும் கவுண்ட் டவுனுக்கு ரெடியாகி விட்டது. ஆனால் விண்ணில் ஏவும் சமயம் கடைசி நிமிடத்தில் அதன் எரிபொருள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில் ஏதோ ஒரு கோளாறு என்று கண்டுபிடித்துச் சொன்னது கம்ப்யூட்டர். ஆயிரக்கணக்கானவர் அது விண்ணில் சீறிச்செல்லும் காட்சியைக்காண ஆவலுடன் காத்திருக்கும் போது ராக்கெட்டில் தவறு என்றால் எப்படி இருக்கும்?

உடனடியாக அந்தத் தவறைச் சரி செய்யும் வேலையில் இறங்கினோம். ஆனாலும் அந்தக் கோளாறு முழுவதுமாக சரி செய்யப்படவில்லை என்பதை நாங்கள் அறியவில்லை. ராக்கெட் விண்ணில் ஏவப்பட்டது. விண்ணைச் சாடிச் செல்லவேண்டிய ராக்கெட் பூமராங் போல் ரவுண்ட் அடித்துத் திரும்பி வங்காள விரிகுடா கடலில் போய் விழுந்தது. நாங்கள் அதிர்ந்து போனோம். யாருக்கும் பேச வார்த்தைகளே வரவில்லை. முதல் முயற்சியே இப்படி ஆகி விட்டதே என்று

அதிர்ச்சி. மீடியாவில் எங்களைக் கிழித்துப் போடக் காத்திருந்தார்கள். இதற்கு நான் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று என் மனது சொன்னது. ஆனாலும் அவ்வளவு பெரிய மீடியாவை எப்படி சமாளிப்பது என்று கலக்கமாகவும் இருந்தது.

அப்போதுதான் சதீஷ் தவான் என்கிற எங்கள் ஒப்பற்ற தலைவரின் ஆற்றலை நான் கண்டேன். அவர் சிறிதும் கலக்கம் கொள்ளவில்லை. ""கலாம், வாருங்கள் மீடியாவை எதிர் கொள்வோம். நீங்கள் ஏதும் பேச வேண்டாம். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் என் பின்னால் சுமமா உட்கார்ந்திருங்கள் போதும்.."" என்றார்.

"இருபது கோடி ரூபாயைக் கொண்டு போய் கடலில் கொட்டி விட்டீர்களே?" என்று ஆரம்பித்து கேள்விக்கணைகள் வந்து விழ, அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் பொறுமையாக பதில் சொன்னார் ஒரு தலைவரின் கம்பீரத்துடன். ""இந்தத் தோல்விக்கு ஐ.எஸ்.ஆர்.ஓ.வின் தலைவர் என்கிற முறையில் நான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறேன். தோல்வி நிரந்தரமானதல்ல. இதைக் கண்டு நாங்கள் துவண்டு விடப் போவதில்லை. எங்களின் பணி தொடரும். இந்தத் தவறுகளைச் சரி செய்து விட்டு அடுத்த முறை எங்களுடைய ராக்கெட் வெற்றிகரமாக விண்ணில் பறக்கும்"" என்றார் உறுதியுடன். எனக்கு மனம் நெகிழ்ந்தது. தோல்வியைத் தன் மேல் ஏற்றி வைத்து, மற்றவரைக் காப்பது என்பது எத்தனை அரிதான தலைமைப் பண்பு!

இது மட்டுமல்ல; அவர் எவ்வளவு உயர்ந்தவர் என்பதைப் பாருங்கள். அதற்கு அடுத்த வருடமே தவறுகள் சரி செய்யப்பட்டு, ரோகிணி ராக்கெட் வெற்றிகரமாகப் பறந்தது. உலகமே நம்மைப் பாராட்டியது. அப்போதும் இதே போல் பத்திரிகையாளர்கள் காத்திருந்தார்கள். சதீஷ் தவான் இந்த முறை என்ன செய்தார் தெரியுமா? ""கலாம், நீங்கள் போய் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தியுங்கள். இது உங்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றி..."" என்றார். நான் அசந்து போய் நின்றேன். அவரையும் அழைத்தேன். பெருந்தன்மையாக மறுத்தவர் ""யூ டிசர்வ் திஸ்..."" என்றார். தோல்வியைத் தன் தோளில் சுமந்து விட்டு வெற்றிக் கனியை மற்றவருக்கு அளிக்கும் இதுவல்லவா ஒரு தலைவனின் தன்னலமற்ற குணம்.

ஒவ்வொரு தலைவரும் இதே போல் செயல்

ஒருநல்ல தலைவனுக்கு இருக்கக் கூடிய எட்டு அடிப்படைத் தகுதிகளில் ஐந்தாவதாக வருவது, ஒரு நல்ல தீர்மானத்தை எடுத்து அதைச் செயல்படுத்த வேண்டிய மனோதையியமும் துணிச்சலும் இருக்க வேண்டும் என்பது. இதற்கு நான் உதாரணம் காட்ட வேண்டும் என்றால் உடனடியாக என் நினைவுக்கு வருவது இரும்பு மனிதர் சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல்தான்.

அவர் மட்டும் அன்று ஒன்றுபட்ட இந்தியாவை உரு வாக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்து , அதை இரும்புக்கரம் கொண்டு செயல்படுத்தியிராவிட்டால் இன்று இந்தியா எத்தனையோ குட்டி குட்டி நாடுகளாக, சமஸ்தானங்களாகச் சிதறுண்டு போயிருக்கும். அவரை விமர்சித்தவர்களும் வாயடைத்துப் போனார்கள். இந்த டிஸிஷன் மேக்கிங் பண்பு ஒரு தலைவனுக்கு மிகவும் தேவையானது.

அடுத்து ஆறாவது தகுதிக்குப் போவோம். அது - “தலைமைப்பண்பில் நேர்மையும் அறமும் தேவை..’ஒரு அமைப்புக்கு லாபம் என்பது குறிக்கோளாக இருக்கலாம், ஆனால் அது நேர்மையையும் அறத்தையும் விலை கொடுத்து வாங்குவதாக இருக்கக் கூடாது. அதே போல் ஒரு தலைவன் தன் பணிகளில் அறத்தைப் பேணுவதில் அக்கறை காட்ட வேண்டும்.

ஏழாவது தகுதி, “ஒரு தலைவனின் நடவடிக்கைகள் வெளிப்படையாக (பதஆசநடஆதஊசப) இருக்க வேண்டும்..’இது இன்றைய காலகட்டத்துக்கு மிக முக்கியமான ஒன்று. எல்லா துறைகளிலும் ஊழல் மலிந்து விட்டதை நாம் காண்கிறோம். பொது வாழ்க்கைக்கு மட்டுமின்றி ஒரு அமைப்புக்குத் தலைவனாக இருப்பவனும் தன்னைப் பற்றிய நடவடிக்கைகளை வெளிப்படையாக வைத்திருக்க வேண்டும். அந்தத் தலைவனை உதாரணமாகக் கொண்டு தான் கோடிக்கணக்கான தொண்டர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வழி காட்டு வது போல் அந்தத் தலைவனின் நடவடிக்கைகள் கிளின் ஸ்லேட்டாக இருக்க வேண்டும்.

நமது தேசத்தந்தை மகாத்மா காந்தி இந்த வெளிப்படையான தன்மைக்கு ஒரு உதாரண புருஷர். அவர் மக்களுக்கு எதையுமே மறைத்ததில்லை. தன்னுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் நடந்த விஷயங்களைக் கூட அவர் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் வெளிப்படையாக அறிவித்தார். அவருடைய ஆசிரமத்தில் எப்போதும் பஜன் நடக்கும். அதில் கலந்து கொள்பவர்கள் ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் காணிக்கை அளித்து விட்டுக் கலந்து கொள்ளலாம். அதில் வசூலாகும் தொகை நல்ல விஷயங்களுக்குச் செலவிடப்படும்.

தினமும் அந்த வசூலில் சேரும் ஒரு ரூபாய் கள் மொத்தமாக கணக்கிடப்படும். ஒருநாள் அந்தக் கணக்கில் சிறு தவறு நேர்ந்து விட்டது. சிறு தவறு தான். அதாவது ஒரே ஒரு ரூபாய் கணக்கு இடித்தது. மகாத்மா காந்தி கடுங்கோபம் கொண்டு விட்டார். அந்த ஒரு ரூபாய்க்கு சரியான கணக்கு வரும்வரை நான் சாப்பிட மாட்டேன் என்று சொல்லி உண்ணா விரதத்தத்தில் இறங்கி விட்டார். மூன்று நாட்கள் அந்த உண்ணாவிரதம் நீடித்தது. பிறகு அந்த ஒரு ரூபாய்க்கான கணக்கு சரியாகக் காட்டப்பட... உண்ணா விரதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. ஒரு ரூபாயாக இருந்தாலும் பொது மக்களுக்கு அந்தக் கணக்கு சரியாகத் தெரியவேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார் அந்த தேசப்பிதா.

கடைசியாக எட்டாவது தகுதி, “வேலை செய்வதிலும் செய்து முடிப்பதில் ஒரு தலைவனுக்கு நம்பகத்தன்மையும் ஒற்றுமையுணர்வும் (ஒசபஊஏதஒபவ) வேண்டும்.’நான் இந்தக் கருத்தைப் பல மீட்டிங்குகளில் சொல்வதுண்டு. இதை ஒப்புக் கொள்பவர்கள் கை தூக்குங்கள்” என்று சொல்வேன். குழந்தைகள், சிறுவர்கள், இளைஞர்கள் போன்றவர்கள் கை உயர்த்துவார்கள். ஆனால் பெரியவர்கள் கை உயர்த்த மாட்டார்கள். சமீபத்தில் நான் அமெரிக்கா சென்றிருந்த போது ஒரு மீட்டிங்கில் இதே கேள்வியைக் கேட்டு கையை உயர்த்தச் சொன்னேன். எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. ஒருவர் கூட கை தூக்கவில்லை. ஆனால் இந்தத் தகுதியை ஒரு தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய அடிப்படை தகுதியாக நான் கருதுகிறேன்.

இந்த எட்டு அடிப்படை தகுதிகளுடன் ஒரு தலைவன் உருவாகும் போது, அது எந்தக் கட்சியில் அல்லது அமைப்பில் இருந்தாலும் சரி, அந்த தலைவனால் பெரிய மாற்றங்கள் உருவாகும் என்பதில் எனக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லை. இந்த எல்லா அடிப்படைத் தகுதி களையும் ஒரே வார்த்தையில் அடக்குவதைத்தான் நான் “கிரியேட்டிவ் லீடர்ஷிப்” என்று குறிப்பிட்டேன்.

நக்கீரன் வாசகர்களே, கடந்த 43 அத்தி யாயங்களாக நான் உங்க ளுடன் உரையாடி வந்திருக்கிறேன். அதில் நான் மிகவும் அழுத்திச் சொல்ல நினைத்த விஷயம் இந்த கிரியேட்டிவ் லீடர்ஷிப் பற்றித்தான். குறிப்பாக இளைஞர்களிடம்தான் இந்த படைப்பாற்றல் மிக்க தலைமை இருக்கப் போகிறது. இது இளைஞர்கள் காலம். முழுமூச்சுடன் அவர்கள் பணியாற்றப் போகும் காலம். இந்த நாட்டில் உள்ள 540 மில்லியன் இளைஞர்களின் பொறுப்பில்தான் தேசத்தின்

எதிர்காலமே இருக்கிறது. அவர்கள் சரியான நேரத்தில் சரியான வேலையைச் செய்ய வேண்டுமே தவிர, தேவையற்ற வேலைகளில் கவனத்தைச் சிதற விடக்கூடாது.

நான் எம்.ஐ.டியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு மிகப் பெரும் தலைவரைச் சந்தித்தேன். அவர் அப்போது எனக்கு கொடுத்த தங்கமான அறிவுரை. ""இப்போதைக்கு படிப்பில் மட்டுமே உன் கவனம் இருக்க வேண்டும். அரசியல் அது இது என்று கவனத்தைத் திருப்பாதே..உன் படிப்புதான் உன்னையும் இந்த சமூகத்தையும் உயர்த்தும்..." என்றார்.

அவர்- தந்தை பெரியார்!